

Tập 1

Alô... Vâng tôi đây, giám đốc Trung Vĩnh đây.

- ...

- Làm sao tôi có thể tìm được một cô gái như thế, thưa bà ?

- ...

- Tất cả ngoài khả năng của tôi.

- ...

- Rất khó để đáp ứng yêu cầu của bà . Tôi hoàn toàn không có kinh nghiệm về chuyện này . Mong bà thông cảm.

- ...

-Ồ . Xin bà đừng nổi giận.

- ...

- Vâng... vâng... Tôi sẽ cố gắng đến mức tối đa để làm vui lòng bà . Tôi sẽ gọi điện thoại cho ba để trả lời về việc này.

- ...

- Vâng . Tôi hiểu.

Nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng của giám đốc Trung Vĩnh , Lý Hồng không khỏi ngạc nhiên . Thay vì ôm tập hồ sơ đi ra cửa, cô lại cố ý đứng nán lại để chờ.

Giám đốc Trung Vĩnh vừa gác máy, cô liền hỏi :

- Có gì không anh ?

Trung Vĩnh cau có :

- Một chuyện nhỏ , nhưng có thể gây rắc rối cho công ty của chúng ta . Thật là xúi quẩy !

Lý Hồng nũng nịu :

- Ai gọi cho anh thế ? Em đoán không thể là một cô gái . Vì nếu là một người đẹp thì anh đã không cau có như thế, phải không anh yêu ?

Trung Vĩnh nhún vai :

- Em đoán không sai.

Lý Hồng nheo mắt :

- Ai thế anh ?

Trung Vĩnh giọng bức bối :

- Bà Đông Phát !

Lý Hồng cong môi :

- Phải chăng bà Đông Phát lại đe dọa cắt hợp đồng với anh ?

Trung Vĩnh tắc lưỡi :

- Trước đây, bà Đông Phát đã từng tuyên bố với anh như thế, nhưng lần này chắc chắn không phải là dọa suông . Có khả năng bà Đông Phát sẽ làm chuyện đó.

Nững nịu sửa lại chiếc cà vạt của Trung Vĩnh đang bị xộc xệch, Lý Hồng nhướn mày hỏi :

- Thế bà ấy muốn gì ?

Buông người ngồi xuống ghế, Trung Vĩnh trầm giọng phán :

- Bà già giở chứng yêu cầu anh giới thiệu cho bà ta một cô kế toán.

Nhìn sững Trung Vĩnh, Lý Hồng phá lên cười :

- Ôi, tưởng là chuyện gì . Nếu anh cần một nữ kế toán, em có thể tìm cho anh đến... một trăm người trong vòng chỉ năm phút.

Trung Vĩnh nhướn mày :

- Nếu chỉ đơn giản như thế thì có chuyện gì đáng nói . Đàng này , bà giám đốc công ty xây dựng ấy yêu cầu anh tìm cho bà ấy một cô kế toán... thông minh nhất, trung thực nhất, siêng năng nhất, tài năng nhất . Cả đến một trăm cái nhất nghe muốn ngất xỉu . Và điều quan trọng nhất mà bà Đông Phát nhắc đi nhắc lại nhiều lần là bà ta cần một cô gái hiền thực nhất ! Không son phấn ! Không biết chưng diện !

Lý Hồng rú lên cười nhưng chợt bất gặp cái nhìn cau có của Trung Vĩnh , cô liền bụm miệng ngay lập tức.

Về mặt nghiêm nghị, Trung Vĩnh cần nhắc :

- Em đừng có đùa giỡn nữa, có được không ?

Lý Hồng giọng kênh kiệu :

- Đúng là một bà già lắm cảo không chịu được.

Trung Vĩnh nhếch môi :

- Em đừng quên là công ty xây dựng của bà Đông Phát là một công ty lớn, có ảnh hưởng trực tiếp đến công ty của anh . Công ty của anh bất quá chỉ là vệ tinh của công ty của bà ấy mà thôi . Và chúng ta là những kẻ phải phụ thuộc vào cái đầu khi nắng khi mưa của bà giám đốc quái dị ấy.

Lý Hồng than thở :

- Thật tình đốt đuốc đến mấy người cũng đừng mong tìm được một cô gái không hề khoái chưng diện như bà Đông Phát yêu cầu . Sao lúc nãy anh không chỉ cho bà Đông Phát... về quê để tìm . May ra mấy cô thôn nữ dưới đó có thể đáp ứng yêu cầu của bà giám đốc đang bị phát cuồng ấy.

Trung Vĩnh nhăn mặt :

- Chẳng lẽ tuyển họ vào công ty xây dựng của bà ấy để mà... gặt lúa.

Lý Hồng phì cười . Lần này thì con mắt của Trung Vĩnh cũng chẳng còn tác dụng với cô nữa.

- Em thử động não chút coi.

Lý Hồng giọng kéo dài :

- Một trăm đứa con gái thì có đến 99 đứa khoái chưng diện . Không chưng diện hả ? Có mà điên.

Trung Vĩnh quát khẽ :

- Nếu không giúp được gì cho anh thì em chịu khó đi ra ngoài . Nghe em bàn ngang, anh nản quá.

Nhìn thấy gương mặt giận dữ của Trung Vĩnh, Lý Hồng cười gượng :

- Em xin lỗi.

Thở hắt ra một cái, đặt tay lên vai Lý Hồng, Trung Vĩnh dịu giọng :

- Anh đang hết sức căng thẳng, em phải cho anh mới phải.

Ngồi im lặng suy nghĩ một lúc, Lý Hồng chợt kêu lên :

- Em nghĩ ra rồi !

Trung Vĩnh giọng khấp khởi :

- Sao ?

Lý Hồng cong môi :

- Có một con nhỏ kế toán như thế . Không son phấn, không biết chưng diện như bà Đông Phát yêu cầu . Nó đã tốt nghiệp đại học . Còn thông minh nhất, tài năng nhất, hay gì gì đó nhất thì... có trời mới biết được là nó có được như thế không . Nhưng về khoản trung thực thì suy lắm.

Trung Vĩnh hắng giọng :

- Cô ta ở bộ phận nào ?

Giọng Lý Hồng có vẻ xem thường :

- Ở bộ phận kho, nhưng là kho hàng sản phẩm bị thanh lý . Nhân viên mới tuyển vào được một tháng nay . Theo em nghĩ thì con nhỏ kế toán... cù lần này có thể làm vui lòng bà già khó tính ấy.

Trung Vĩnh nhíu mày :

- Có chắc là bà Đông Phát sẽ bằng lòng nhận cô ta không ?

Lý Hồng trẻ môi :

- Con nhỏ kế toán này siêng năng hết chỗ chê . Nghe mọi người kháo nhau là hôm mưa lũ, không phải giờ làm việc thế mà nó còn lò mò đến công ty để khiêng đồng hàng trong kho kê lên cao cho nước mưa khỏi ngấm vào đấy.

Trung Vĩnh cười nhạo :

- Điên !

Lý Hồng tán thành :

- Điên điên như thế may ra mới có thể làm việc được với bà giám đốc công ty Đông Phát nắng mưa bất thường.

Trung Vĩnh giọng phấn chấn :

- Một ý kiến hay . Được rồi, hãy gọi cô ta lên đây...

Đang dùng máy tính điện tử cộng lại các con số, Đan Phượng chợt giật mình vì có tiếng hắng giọng ngoài cửa . Cùng lúc với mùi nước hoa Chanel 5 thơm ngát lan tỏa trong phòng.

Xuất hiện ở ngưỡng cửa là cô thư ký riêng của giám đốc . Váy ngắn màu măng cụt, đôi giày bột màu đen, khuôn mặt được trang điểm thật trau chuốt.

Bước vào kho, Lý Hồng nheo nheo mắt hỏi :

- Cô là Đan Phượng ?

- Vâng...

- Cô là thủ kho ?

Đan Phượng gật đầu :

- Vâng...

- Cô cũng là thủ quỹ ?

- Vâng...

- Vừa kế toán, vừa thủ quỹ ?

Đan Phượng nhún nhún :

- Vâng...

Lý Hồng cà khịa :

- Như tôi biết, theo nguyên tắc tài chính thì không bao giờ có chuyện một người kiêm nhiệm vừa kế toán vừa thủ kho cả . Điều đó chẳng khác nào một cầu thủ vừa đá bóng vừa thổi còi.

Đan Phượng thở dài :

- Tôi hiểu, nhưng vì đây là một kho hàng phế phẩm nên trường phòng tổng hợp mới linh động sắp xếp cho tôi như thế khi thiếu người.

Lý Hồng nhướn mày :

- Biết đâu anh ta có cảm tình riêng với cô thì sao ?

Đan Phượng hốt hoảng :

- Không phải đâu . Khi kiêm nhiệm hai công việc cùng một lúc, tôi phải tốn nhiều công sức và thời gian hơn.

Lý Hồng nở một nụ cười bí hiểm :

- Giám đốc không hề hay biết chuyện sai nguyên tắc này . Thú vị đấy.

Đan Phượng thở nhẹ :

- Tôi không có ý qua mặt giám đốc.

Lý Hồng liếm môi :

- Làm sao biết được là cô nói thật hay không.

Biết Lý Hồng là thư ký riêng của giám đốc , Đan Phượng vội hỏi :

- Theo cô, tôi phải làm sao đây ?

Liếc khuôn mặt xinh đẹp ngây thơ của Đan Phượng với vẻ ghen tức, Lý Hồng tiếp tục chơi trò mèo vờn chuột :

- Tôi không có kinh nghiệm về chuyện này . Chưa có ai kiêm nhiệm một lúc hai công việc như cô cả.

Đan Phượng bối rối nhìn Lý Hồng . Để xin vào đây không phải là một chuyện dễ dàng .
Cô rất sợ bị đuổi việc.

Về mặt khinh khỉnh , Lý Hồng chấp hai tay sau hông đi tới đi lui trong kho.

Chợt nhìn thấy trong kho thật ngăn nắp, sàn nhà bóng như lau và không hề có mảng nhện trên tường, không tin là Đan Phượng có thể làm một khối lượng công việc lớn như thế Lý Hồng liền hỏi :

- Bộ cô hay nhờ mấy người quen vào đây giúp cô dọn dẹp kho lắm hả ?

Đan Phượng tròn mắt :

- Đâu có . Mà sao cô lại hỏi như thế ?

Không muốn khen Đông Phát , Lý Hồng giả lả :

- Tại tôi sợ... có những người không phận sự đi vào kho lung tung nên nhắc chừng cô đó thôi.

Đan Phượng bặm môi :

- Chỉ có một mình tôi giữ kho thôi, không có ai khác.

Lý Hồng nheo mắt hỏi:

- Thế cô có muốn tiếp tục làm việc ở đây không ?

Đan Phượng chớp mi :

- Dĩ nhiên là thích làm việc ở đây nên tôi mới nộp đơn xin vào.

Lý Hồng mỉm cười thú vị :

- Cô nghĩ sao nếu bây giờ tôi mời cô lên gặp giám đốc để nhận quyết định... sa thải cô ngay từ sáng hôm nay ?

Ngỡ mình nghe lầm, Đan Phượng sững sờ nhìn Lý Hồng :

- Cô nói sao ?

Lý Hồng cười ngất :

- Đuổi việc . Nếu lịch sự hơn, các giám đốc thường hoa mỹ gọi là... sa thải.

Đông Phát kêu lên :

- Tôi không có một sai phạm nào cả . Nếu giám đốc nghi ngờ, có thể tiến hành kiểm kê kho.

Lý Hồng cười ngất :

- Cô chẳng hiểu gì về luật chơi cả . Để sa thải cô, người ta cần gì phải kiểm kê kho . Giám đốc thừa hiểu là cô không có một sai phạm nào cả . Nhưng ông ta không cần đến cô nữa . Thế là cô phải ra đi Thấy Đan Phượng lặng người không nói nên lời, Lý Hồng mở rộng cánh cửa kho dài giọng :

- Nào xin mời cô Đan Phượng , giám đốc đang đợi cô !

Đứng trước cổng của một tòa cao ốc, Đan Phượng thờ dài hiu hắt Đúng là số cô long đong . Tốt nghiệp ra trường không có ai thân quen, vất vả lắm cô mới xin được việc làm . Thế mà bỗng dưng bị giám đốc gọi lên sa thải không lý do . Còn an ủi một chút là giám đốc của cô cấp cho tờ giấy giới thiệu đến công ty xây dựng.

Nhưng không biết cái công ty xây dựng trông có vẻ bề thế này có bằng lòng nhận cô không nữa chứ.

Gác cổng là một bác bảo vệ có gương mặt phúc hậu . Ông nhìn cô giọng vui vẻ:

- Cháu cần gặp ai ?

Đưa tờ giấy giới thiệu cho ông, Đan Phượng nhún nhún :

- Dạ, cháu cần gặp giám đốc công ty.

- Có chuyện gì không cháu ?

- Dạ, người ta giới thiệu cháu đến đây xin việc.

- Tầng năm, rẽ trái . Cháu lên đi.

Theo sự hướng dẫn của bác bảo vệ, cuối cùng Đan Phượng dừng chân trước một căn phòng sang trọng, cánh cửa bọc nhung đang đóng kín mít.

Vừa gõ nhẹ lên cánh cửa, một giọng lạnh lạnh vọng ra :

- Cút vào !

Ngược với những gì Đan Phượng suy đoán . Trước mặt cô là một bà già quắc thước có cái nhìn lãnh đạm, chứ không phải là một ông giám đốc bề vệ.

Bà ta ngồi sau chiếc bàn gương hình ô van . Mái tóc búi cao . Chiếc áo dài nhung đen bà đang mặc dường như càng tối xăm lại theo khuôn mặt cau có u ám của bà.

Cô lịch sự :

- Xin lỗi, bà là giám đốc ?

Nhướng mảy, bà lão rít giọng :

- Chính là ta . Ta là bà Đông Phát . Cô vào đây làm gì ?

Đan Phượng khẽ nói :

- Dạ, cháu đến đây để xin việc.

Giọng bà Đông Phát tỏ vẻ khó chịu :

- Công ty của ta không tuyển người.

Đan Phượng vẻ mặt thất vọng :

- Thế sao ? Vậy mà giám đốc Trung Vĩnh bảo là ở đây còn thiếu một kế toán.

- Trung Vĩnh à ?

- Vâng, ông ấy là giám đốc của cháu . Xin bà xem qua tờ giấy giới thiệu.

Vẫn với khuôn mặt khó dăm dăm, bà Đông Phát phẩy tay :

- Cô ngồi xuống đi.

- Vâng...

Đan Phượng ngồi xuống ghế . Cô vội cụp mắt xuống đất khi bắt gặp bà Đông Phát đang lom lom nhìn cô theo cách các nhà khoa học đang soi vào kính hiển vi để tìm kiếm một loại vi trùng... vớ vẩn nào đó.

Giọng bà sang sảng :

- Cô bao nhiêu tuổi ?

Đan Phượng nhỏ nhẹ :

- Dạ, trong hồ sơ của cháu có ghi đầy đủ.

Bà Đông Phát cao giọng :

- Ta không cần xem hồ sơ ! Ta hỏi và cô nên có một câu trả lời . Nào, cô bao nhiêu tuổi ?

Đan Phượng từ tốn :

- Hai mươi.

- Gia đình ?

- Cháu chưa lập gia đình.

Bà Đông Phát nói giọng mũi :

- Ta muốn hỏi về gia đình của cô, tức là cô còn cha mẹ không, sống với ai, cả thầy bao nhiêu anh chị em chứ không hỏi là cô đã lấy chồng chưa ? Chẳng lẽ với hai mươi tuổi ranh đã muốn lấy chồng nên cô mới trả lời như thế.

Đan Phượng mở to mắt nhìn bà Đông Phát . Cô chưa gặp ai như bà lão này cả . Đúng là một vị giám đốc khó tính và lý sự . Nhưng không sao, cuộc đời đã dạy cô nhiều thứ . Cái mà cô học hỏi được nhiều nhất trong trường đời chính là sự nhẫn nhục.

Cô mềm giọng :

- Cháu mồ côi cha mẹ từ nhỏ và sống với một người chú . Nhưng gần một năm nay, cháu đã bắt đầu một cuộc sống tự lực.

Bà Đông Phát nhướn mày :

- Tự lực à ? Thế cô có hiểu đúng nghĩa thế nào là sự tự lực không ?

Thấy Đan Phượng im lặng cắn môi, bà Đông Phát bồi tiếp :

- Có lẽ cô cũng chỉ là một chú ngựa non hấu đá như thằng cháu bắt trị của ta . Bọn trẻ như cô rất thích nhai lui nhai tới hai chữ tự lực nhưng thật ra chẳng làm nên tích sự gì cả . Tự lực... Hừ... theo ta nghĩ đó chẳng qua chỉ là sự... tự phụ.

Đan Phượng ngẩng cao đầu :

- Sao bà biết là cháu không thể được một việc gì ạ ?

Bà Đông Phát cau có :

- Hai mươi tuổi . Với hai mươi tuổi thì làm được cái gì chứ ? Ta không chờ đợi để tiếp nhận một cô gái non choẹt như cô . Rõ là Trung Vĩnh quá xem thường nên ta mới gởi đến cho ta một cô kế toán vất vả chưa sạch.

- Thừa bà...

Vẫn giọng giận dữ, bà Đông Phát cắt ngang :

- Ta vẫn gọi điện cho giám đốc của cô để cho anh ta biết là ta rất bất bình về chuyện này . Ta không tha thứ cho anh ta đâu.

Nhìn thẳng vào đôi mắt giận bừng bừng của bà Đông Phát . Đan Phượng giọng chậm rãi :

- Thế bà nghĩ là tuổi tác sẽ quyết định tất cả mọi chuyện sao ?

Bà Đông Phát gầm lên :

- Tuổi tác đi kèm với kinh nghiệm . Cô hiểu rõ không ? Tuổi tác là quan trọng nhất . Không có kinh nghiệm thì không làm nên trò trống gì.

Đan Phượng khế lắc đầu :

- Cháu nghĩ không phải như thế.

Bà Đông Phát nheo mắt :

- Thế theo cô, cái quan trọng nhất ở con người là gì ?

Vẫn nhìn bà không chớp mắt, Đan Phượng trầm giọng :

- Nhân cách, thưa bà.

Bà Đông Phát nheo mắt :

- Thế cô nghĩ là cô có thừa nhân cách chẳng ?

Đan Phượng chớp mi :

- Nhân cách của mỗi người được đánh giá bởi những người chung quanh . Cháu không tự nhận một cái gì đó tốt đẹp cho mình cả . Nhưng cháu tự biết mình có thể đáp ứng những công việc mà bà yêu cầu . Nếu một người đó có giàu kinh nghiệm nhưng không nỗ lực làm việc thì vẫn là một con số không.

Lật lật hồ sơ của Đan Phượng và chăm chú đọc một hồi, bà Đông Phát giọng khinh khỉnh :

- Trình độ vi tính của cô có đúng như trong hồ sơ không ?

Đan Phượng nhỏ nhẹ :

- Thưa bà, có thể hơn.

Phá lên cười, bà Đông Phát ngạo mạn :

- Cô nhắc lại một lần nữa đi.

Đan Phượng giọng tự tin :

- Trình độ vi tính của cháu trong thực tế vượt xa tám chứng chỉ đang nằm trong tập hồ sơ mà bà đang xem.

Bà Đông Phát châm chọc :

- Cô làm ta muốn chết quá vì cười . Đúng là chưa bao giờ ta nghe ai nói như thế.

Đan Phượng mở to mắt :

- Thế thì bà nghĩ như thế nào về chuyện này.

Nhướng mày đầy giễu cợt, bà Đông Phát phán :

- Các trung tâm vi tính mọc ra như nấm mùa mưa . Đa số trung tâm làm ăn theo kiểu chụp giật . Chỉ cần có tiền là người ta có thể có được một mớ bằng chứng nhận rơm . Ta đã từng thu nhận và sai thái không biết bao nhiêu nhân viên như thế . So với những gì họ được chứng nhận trên giấy tờ thì trình độ của họ kém xa hơn nhiều.

Đan Phượng so vai :

- Thế bà không nghĩ đến những trung tâm làm ăn chân chính sao ? Mảnh bằng tốt nghiệp chẳng qua chỉ là một tờ giấy chứng nhận tạm thời vì người ta sẽ tiếp tục học mãi, học như điên.

Bà Đông Phát cười nhạo :

- Đừng nói với ta là cô chính là một người trong số đó đấy nhé.

Đan Phượng nhếch môi :

- Cháu là một con người như thế.

Bốn mắt nhìn nhau . Ánh mắt bà Đông Phát như uy hiếp Đan Phượng nhưng cô bình thản nhìn trả lại.

Mọi gánh nặng, áp lực tâm lý về chuyện bằng bất cứ giá nào cũng phải kiếm được việc làm không còn đè nặng trên vai cô nữa.

Tại sao người ta không thể thẳng thắn bảo vệ suy nghĩ của mình nhỉ ? Nhấn nhục không có nghĩa là đánh mất cái tôi của chính mình.

Bà Đông Phát cười khẩy :

- Chưa ai đi xin việc mà cứng đầu như cô cả.

Đan Phượng trầm giọng :

- Rất tiếc . Nhưng thật là đáng trách nếu cháu cứ im lặng không dám bày tỏ ý kiến của mình Trao tập hồ sơ của Đan Phượng, bà Đông Phát cao giọng :

- Cầm đi !

Đan Phượng đẩy ghế đứng dậy, giọng nhũn nhặn :

- Chào bà . Chuyện bà không tuyển dụng cháu là do cháu . Xin đừng phiền trách ông Trung Vĩnh khi ông ấy giới thiệu cháu đến đây.

Nheo mắt nhìn Đan Phượng, bà Đông Phát giọng sang sảng :

- Ai bảo với cô là ta không tuyển dụng cô ?

Nhìn xuống tập hồ sơ cá nhân đang cầm trên tay, Đan Phượng đáp ứng :

- Chính bà đã... trả lại hồ sơ xin việc của cháu kia mà.

Bà Đông Phát sửa lại giọng kính :

- Hãy mang hồ sơ của cô sang phòng tổ chức !

Mở to mắt nhìn bà Đông Phát, Đan Phượng kêu lên :

- Để làm gì , thưa bà ?

- Phòng tổ chức sẽ là nơi lưu trữ hồ sơ của cô cũng như của tất cả các nhân viên trong công ty.

Đan Phượng kinh ngạc :

- Thế có nghĩa là bà đã bằng lòng... tuyển dụng cháu ?

- Có thể hiểu như thế ?

- Cám ơn bà.

Lạnh lùng phẩy tay, bà Đông Phát tuyên bố :

- Hãy khoan cảm ơn ta khi cô chưa xác định được chuyện cô được tuyển dụng là một điều may hay... rủi cho cô . Làm việc với ta chẳng phải là một điều thú vị đâu . Cứ thử xem !

Đan Phượng không ngờ cô lại được bà Đông Phát cử làm trợ lý giám đốc . Quả là một công việc đầy cam go, thử thách khi cô phải thường xuyên tiếp xúc với một bà già tính khí bất thường.

Cô chưa bao giờ tiếp xúc với một người như bà Đông Phát.

Thông minh . Quyết đoán . Mạnh mẽ . Tàn nhẫn . Độc đoán... Đó là những tính cách cô nhận thấy ở bà trong mấy ngày đầu làm việc.

Nhưng cô không thể hiểu được tại sao bác bảo vệ lại luôn miệng bảo với cô bà Đông Phát là một người đặc biệt , bà có một tâm hồn... nhân hậu trong cái vỏ gai góc xù xì . Thật là khó tin quá , cho dù cô có nể trọng bác bảo vệ tốt bụng hiền lành ấy đến đâu đi nữa.

Đang lên lịch tiếp khách cho bà Đông Phát , Đan Phượng chợt giật nảy mình vì tiếng xô cửa thật mạnh.

Một gã thanh niên khá điển trai phóng vào phòng bà Đông Phát ngó dọc ngó ngang như chỗ không người rồi thản nhiên ngồi lên mép bàn.

Vừa nhìn thấy cô, gã liền hát hàm hỏi :

- Cô thấy nội tôi đâu không ?

Đan Phượng nhú mày nhìn gã . Hóa ra đây chính là đứa cháu mà bà Đông Phát đã có dịp căn nhắc với cô hôm trước.

Không thích cái cách mà gã hỏi, Đan Phượng tỉnh tỉnh :

- Nội của anh là ai ?

Nheo mắt nhìn Đan Phượng, gã háng giọng :

- Mới vào làm ở đây hả ?

Đan Phượng so vai :

- Năm ngày !

Gã gật gù :

- Hèn gì.

Cô lẳng lặng làm tiếp công việc đang dở, vờ như không nhìn thấy vẻ khiêu khích của gã.

Gã nhướn mày :

- Nhân viên tạp vụ à ?

- Ai ?

Gã cười nhạo :

- Cô chứ ai.

Đan Phượng nhìn như xoáy vào đôi mắt ngạo nghễ của gã . Cô nói giọng kiêu hãnh :

- Có gì khác nhau giữa nhân viên tạp và các chức danh khác ? Nếu tối có làm tạp vụ cũng chẳng sao.

Chăm chú nhìn khuôn mặt không trang điểm và chiếc váy màu trắng giản dị của cô, gã châm chọc :

- Tôi nghĩ là cô thích hợp với công việc tạp vụ nhất.

Cô điềm nhiên phán :

- Công việc là niềm vui của tôi . Tôi yêu bất cứ một công việc nào . Cho dù là tạp vụ hay quét rác.

Gã buông gọn :

- Nói dóc !!!!!!!!!!!!!!!

Đúng lúc đó thì bà Đông Phát đi vào . Vừa nhìn thấy bà, gã liền vụt đứng dậy cười cầu tài :

- Nội !

Nhìn gã từ đầu đến chân, bà Đông Phát cau mặt :

- Con bỏ đi Nha Trang sao không xin phép ta, Vũ Hoàng ? Thật đúng không còn thể thống gì nữa.

- Sao nội biết con đi Nha Trang ?

Bà Đông Phát phẩy tay :

- Con không cần biết đến điều đó . Cả một tuần lễ lêu bêu ngoài đường không phải là chuyện hay đâu . Mau về nhà đi, lát nữa ta sẽ nói chuyện sau.

Vũ Hoàng vừa đi ra đến cửa, bà Đông Phát đã gọi giạt :

- Khoan đã...

Vũ Hoàng ngạc nhiên :

- Gì nữa nội ?

Bà Đông Phát nghiêm nét mặt :

- Ta cần giới thiệu với con về trợ lý giám đốc mà ta mới tuyển.

Khoát tay ra hiệu cho Đan Phượng ngưng công việc , bà Đông Phát đi đến ghế salon giọng uy quyền :

- Cô đến đây.

Đan Phượng ngồi xuống ghế một cách e dè, không quên liếc nhìn Vũ Hoàng đang trợn mắt nhìn cô như một vật thể từ hành tinh khác vừa rơi xuống quả đất sau câu nói lúc nãy của nội anh.

Bà Đông Phát tuyên bố :

- Đan Phượng là trợ lý giám đốc . Những khi ta vắng mặt , Đan Phượng sẽ thay ta điều hành công ty.

Bất chấp sự có mặt của Đan Phượng . Vũ Hoàng kêu lên :

- Cô ta là trợ lý của nội ? Nội điên chưa ? Cho cô ta xuống làm nhân viên tạp dịch có lẽ thích hợp hơn.

Bà Đông Phát lừ mắt :

- Vũ Hoàng...

- Nội điên thật rồi . Nếu cần một trợ lý, con sẽ là người thích hợp hơn ai hết.

Bà Đông Phát nheo mắt :

- Tự con biết là con không thể làm công việc đó mà Vũ Hoàng . Ai sẽ hóng mát Nha Trang , du ngoạn Đà Lạt... cho con . Cho dù con có tài giỏi đến đâu nhưng không có kỷ luật lao động thì ta cũng không dám mạo hiểm dùng . Mỗi khi công ty ký kết hợp đồng, ta biết tìm con trong quán nhậu nào đây ?

Vũ Hoàng giận dữ :

- Nhưng nội thừa biết là trong công ty có đến cả chục người xứng đáng được nội cử làm trợ lý . Không đến nỗi nội phải... lượm một cô gái từ trên trời rơi xuống làm trợ lý cho nội.

Bà Đông Phát quát mắt :

- Vũ Hoàng...

Giọng anh bực tức :

- Không ngờ chỉ sau mấy ngày con vắng mặt ở công ty mà nội đã đi đến một quyết định kỳ lạ như thế . Nội điên rồi.

Bà Đông Phát hắng giọng :

- Con nói hơi nhiều rồi đấy . Đừng làm ta phải nổi giận trước mặt người khác.

Vũ Hoàng nhướng mày :

- Vì sự sống còn của công ty, nội nên nghe con nói . Nội không còn minh mẫn nữa rồi . Chuyện bỗng dưng nội tuyển một cô gái... vất mũi chưa sạch làm trợ lý là một ví dụ.

Không kìm được giận dữ, bà Đông Phát quát lớn :

- Quyết định của ta là như thế, không bàn cãi, không thay đổi . Một khi ta quyết định một việc gì, ta đã có sự cân nhắc tính toán . Ai dám bảo là ta không chín chắn khôn ngoan trong chuyện này ?

Quay sang Đan Phượng đang ngồi im lặng với thái độ tự chủ, bà Đông Phát vẻ mặt bưng bưng :

- Vũ Hoàng phụ trách phần kỹ thuật trong công ty . Công việc này vì không đòi hỏi kỷ luật giờ giấc nên ta mới có thể bố trí cho đứa cháu cưng đầu của ta được . Ta giới thiệu để cho cô biết, tiện cho quá trình làm việc của cô sau này.

Đan Phượng nhỏ nhẹ :

- Vâng...

Vũ Hoàng vụt đứng dậy giọng ngang bướng :

- Cô nhóc này mà là cấp trên của con ư ? Thôi quên đi...

Bà Đông Phát quát lớn :

- Vũ Hoàng !

Nhưng anh đã đi ra khỏi phòng, dẫn mạnh gót giày trên hành lang.

Chỉ còn lại Đan Phượng ngồi đối diện với bà Đông Phát đang trong cơn thịnh nộ . Chưa bao giờ cô thấy bà giận lên như thế.

Vô cùng sợ hãi, Đan Phượng im lặng mím môi.

Quay phắt lại, bà Đông Phát nhìn như xoáy vào đôi mắt hạt dẻ của Đan Phượng :

- Ta bổ nhiệm cô làm trợ lý cho ta đã đi ngược lại yêu cầu của Vũ Hoàng không phải là do cô có tài . Vì thế, cô cũng không nên tự cho mình là tài giỏi, là hoàn thiện . Cô còn phải cố gắng rất nhiều.

Đan Phượng mềm giọng :

- Thưa bà, cháu hiểu...

Đan Phượng ngỡ cô là người cuối cùng rời khỏi công ty . Nhưng đi xuống bậc cấp thang cuối cùng, cô lại gặp bà Đông Phát đang hồi hã đi ngược lên lầu.

Nhìn thấy cô, không khỏi ngạc nhiên bà nhíu mày hỏi :

- Cô chưa về à ? Đã hết giờ làm việc cách đây khá lâu, cô không biết sao ?

Đan Phượng nhũn nhặn :

- Thưa, cháu đang lập trình một chương trình vi tính nên quên cả thời gian.

- Thế sao ?

Đan Phượng vội chào bà và đi tiếp nhưng bà đã phẩy tay :

- Cô đứng đó chờ ta một lát nhé . Ta để quên chiếc áo vest trong phòng làm việc nên đã phải quay trở lại.

Đan Phượng lễ phép :

- Thưa bà, cháu có thể đi lấy cho bà.

Lắc đầu với vẻ phách lối, bà Đông Phát phán :

- Không, ta không cần phải nhờ đến cô đâu.

Đan Phượng nhìn theo bà Đông Phát khuất dần sau cầu thang . Một tháng làm việc với bà Đông Phát cũng chưa giúp cô hiểu hết con người của bà.

Cũng như mọi người, cô là người thường xuyên nhận những trận nổi giận lôi đình của bà . Thế nhưng, dù muốn hay không Đan Phượng cũng phải thừa nhận là bà Đông Phát là một người tài giỏi trên thương trường.

Thật không dễ gì để càng ngày càng mở rộng thị trường tiêu thụ và làm cho công ty ngày càng lớn mạnh . Thế mà bà Đông Phát đã làm được điều đó.

Trở xuống với chiếc áo vest trắng cầm ở tay, bà Đông Phát ra lệnh :

- Cô cùng ta ra xe.

Đan Phượng vội đi theo bà . Dù cô không hiểu bà gọi cô đi theo bà làm gì...

Ra đến cổng, Đan Phượng giật thót người khi ngồi sau vô lăng không phải là chú Bảy tài xế mà là Vũ Hoàng.

Thật không hề thú vị chút nào vì từ đó cho đến nay, Vũ Hoàng vẫn tránh gặp mặt cô . Có chuyện gì liên quan đến công việc, anh chỉ trực tiếp bàn bạc với bà Đông Phát . Một cuộc chiến tranh ngầm ngầm từ một phía . Đan Phượng không đại gì tuyên chiến với anh , nhưng cô cũng tìm cách tránh gặp anh càng nhiều càng tốt.

Bà Đông Phát mở cửa xe, hắt hàm bảo Đan Phượng :

- Cô lên xe đi.

Tránh cái nhìn đầy thù địch của Vũ Hoàng, vẫn đứng yên một chỗ Đan Phượng giọng thắc thỏm :

- Thừa bà, chúng ta đi đâu ?

Giọng bà Đông Phát khó chịu :

- Cô làm gì mà cuống lên thế ? Ta có bắt cóc cô đâu.

Đông Phát ngắc ngứ :

- Nhưng con xe của cháu ?

Về mặt chế nhạo, Vũ Hoàng lên tiếng :

- Không ai lấy chiếc Chaly của cô làm gì đâu, ngoại trừ... viện bảo tàng.

Đúng là không còn câu nói nào ngạo mạn hơn.

Đan Phượng nhìn Vũ Hoàng bằng ánh mắt tức tối nhưng anh đã kiêu ngạo vuốt mái tóc bông bênh nghệ sĩ của mình, đắm đắm nhìn về phía trước kèm theo cái nhún vai tỏ vẻ bất cần . Thành thử, Đan Phượng chỉ còn nước ôm một núi ầm ức.

Bà Đông Phát cau có :

- Vũ Hoàng... Đừng kiếm chuyện nữa . Nổ máy đi.

Vũ Hoàng vỗ tay lên vô lăng, giọng bất mãn :

- Thêm một hành khách nữa, đâu có trong chương trình của nội ?

Vừa bước lên băng ghế sau, bà Đông Phát vừa nói với Đan Phượng :

- Bác bảo vệ sẽ bảo quản chiếc xe của cô . Cô lên trước ngồi đi . Vũ Hoàng chỉ đùa thôi . Cô không nên bận tâm về những câu nói của nó.

Không còn cách nào hơn , Đan Phượng đành leo lên xe ngồi ở băng ghế trước bên cạnh... kẻ thù của cô.

Vũ Hoàng quay xuống hỏi bà Đông Phát giọng giận dữ :

- Nội định đưa cô trợ lý... tài hoa của nội đi đâu ?

Ngả người trên ghế nệm, bà Đông Phát cao giọng :

- Chúng ta đến nhà hàng "Bồng Lai" . Ta muốn dùng cơm tối ở đó . Lúc này ta đã gọi điện để đặt bàn trước rồi.

Vũ Hoàng nhún vai với vẻ cao ngạo.

Làu bàu trong miệng mấy câu gì đó nhưng rồi anh cũng nổ máy.

Vũ Hoàng phóng xe chạy ào ào . Xe chạy nhanh đến mức bà Đông Phát phải la lên :

- Vũ Hoàng... Con định làm nội đứng tim sao ?

Vũ Hoàng tặc lưỡi :

- Miễn là an toàn mà nội . Nội cứ yên chí đi, tốc độ không vượt qua giới hạn cho phép là được.

Nói xong, anh càng cho xe chạy nhanh hơn.

Đan Phượng cảm thấy muốn thót tim vì tốc độ . Cô liếc thấy vẻ mặt khó khăn của Vũ Hoàng . Có lẽ anh ghét cô ghê lắm nên mới lái xe dần mặt như thế . Nhưng đúng là điên . Không lẽ anh định... giết cô bằng tốc độ khi chính anh là kẻ ngồi vô lăng ?

Đang phóng bạt mạng, ngnag qua một đoạn đường vắng bỗng nhiên Vũ Hoàng tỉnh bơ đặt phanh thật nhanh.

"Kít".

Bánh xe lết đến cháy đường rồi đứng lại.

Không buộc dây an toàn như bà Đông Phát và Vũ Hoàng , đầu của Đan Phượng đập mạnh vào cổp xe.

Cô kêu lên :

- Ui da...

Bà Đông Phát mắng mỏ :

- Vũ Hoàng... Chạy xe gì kỳ lạ thế hử ?

Xoa xoa chỗ đau trên trán, Đan Phượng trợn mắt nhìn Vũ Hoàng . Vẻ mặt tỉnh tỉnh của anh khiến cô càng thêm ảm ức.

Một kẻ đi làm công như cô cũng khổ . Có phải cô muốn làm trợ lý giám đốc đâu mà Vũ Hoàng phải dần mặt cô như thế . Nếu anh biết là cô đã từng đề nghị bà Đông Phát chuyển cô xuống làm... văn thư nhưng nội anh đã mắng cho cô một trận toí bời thì có lẽ anh sẽ không hấn học với cô đến thế.

Không biết có phải vì... lương tâm chợt thức tỉnh hay không mà sau cú nhấn thắng ấy, Vũ Hoàng bỗng đổi tông cho xe chạy chậm lại.

Anh có liếc qua Đan Phượng đúng... duy nhất một lần và sau đó lại nhìn chăm chăm về phía trước.

Cho xe dừng trước nhà hàng "Bồng Lai" , Vũ Hoàng nhoài người mở cửa cho bà Đông Phát.

Đan Phượng cũng vội xuống xe.

Thấy Vũ Hoàng vẫn ngồi sau vô lăng, bà Đông Phát ngạc nhiên :

- Vũ Hoàng... Sao con chưa chịu xuống xe đi ?

Vũ Hoàng so vai :

- Mấy giờ thì nội xong để con đưa xe đến đón.

Bà Đông Phát hầm hè :

- Bộ con không định dùng cơm tối với nội sao ?

Vũ Hoàng giọng nhát gừng :

- Không.

Bà Đông Phát nhăn mặt :

- Con đừng làm cho nội bức mình đấy nhé.

Vũ Hoàng giọng lì lợm :

- Con có một cuộc hẹn với một người bạn mà nội . Miễn sao con không bỏ nội ở đây là được . Tự do bàn công chuyện với cô trợ lý tài ba xuất chúng của nội, nội không thích sao ?

Đan Phượng thở dài . Vũ Hoàng thật là quá đáng . Có lẽ sự có mặt của cô đã làm anh bức mình phải lánh mặt . Cô chỉ tiếc là cô không có quyền bỏ về vào lúc này.

Bà Đông Phát vốn là một người độc đoán . Đời nào bà để mặc cô muốn cô làm gì thì làm.

Cau mày, bà Đông Phát hạ thấp giọng :

- Vũ Hoàng... Nếu con muốn ta nhượng bộ con về chuyện chuỗi lam ngọc thì đừng nên kiêu chuyễn nữa.

Vũ Hoàng ngần ngừ nhìn nội anh . Lời đề nghị của bà quả là hấp dẫn . Đã một tuần lễ nay anh đã kỳ kèo với bà để có một món quà sinh nhật cho Minh Chiêu nhưng chưa... duyệt . Thế nhưng, chấp nhận yêu cầu của nội anh có nghĩa là phải ngồi đối diện suốt một buổi tối với cô nhóc kiêu ngạo làm trợ lý cho bà, điều đó dường như là một sự tra tấn.

- Xuống xe đi !

Phải đợi bà Đông Phát nhắc lại lần nữa, Vũ Hoàng mới bước xuống.

Anh sập mạnh cửa xe với vẻ bức tức rồi đi một mạch vào nhà hàng không buồn nhìn đến vẻ mặt buồn thiu của Đan Phượng.

Vũ Hoàng lẳng lặng kéo hai chiếc ghế . Một cho bà Đông Phát và một... cho anh, kèm theo cái nhún vai đầy ý nghĩa.

Tự kéo ghế cho mình, Đan Phượng rầu rĩ ngồi xuống , quên cả bà Đông Phát đang chăm chú nhìn cô.

Trong một khoảng khắc, giọng bà dịu đi :

- Cô có uống rượi vang nhẹ được không ?

Đan Phượng chớp mi . Thật tình mà nói, trong giây phút này cô chỉ muốn được phóng xe chạy nhanh về căn phòng nhỏ của mình trên gác trọ, nằm dài xuống giường nghe nhạc hơn là nhìn thấy vẻ mặt đăm đăm của Vũ Hoàng.

Cô nhỏ nhẹ :

- Thừa không...

Bà Đông Phát giọng quan tâm :

- Ta sẽ gọi cho mấy chén súp yến khai vị . Đạo này cô gầy hơn hồi mới về công ty đấy . Cần phải có sức khỏe, đó là việc quan trọng nhất mà ta muốn nhắc nhở cô . Thói quen ôm đồm công việc không phải là tốt đâu.

- Vâng, cảm ơn bà.

Dường như hiểu được nỗi khổ tâm của Đan Phượng khi đi cùng với bà và Vũ Hoàng nên bà Đông Phát mỉm cười với Đan Phượng. Đó là nụ cười hiếm hoi từ ngày cô vào làm việc trong công ty.

Vẫy tay gọi bồi, bà chọn thực đơn không quên nhìn Vũ Hoàng bằng ánh mắt nhắc nhở.

Vũ Hoàng nhún vai một cái rồi lẳng lẽ lục túi tìm thuốc lá . Anh không hiểu tại sao nội của anh lại bày chuyễn mời Đan Phượng đi dùng cơm tối.

Anh không thích cô nhóc ngang bướng này . Chuyện nội anh cử Đan Phượng làm trợ lý bất chấp sự phản đối của anh phần nào đã làm tổn thương tính kiêu ngạo của anh.

Đan Phượng nhỏ nhẹ ăn từng thìa súp . Vũ Hoàng cũng ăn thật chậm rãi, đôi mắt băng quơ nhìn qua khung cửa sổ, thờ ơ với những câu chuyện không đầu không đuôi giữa nội anh và Đan Phượng.

Chợt bà Đông Phát trầm giọng hỏi :

- Đan Phượng, cô nhận xét như thế nào về mẫu mã của loại gạch lát đường kiểu dáng hình dích dắc mà ta đang thử nghiệm trước khi tung ra thị trường ?

Đan Phượng khẽ cắn môi :

- Chất lượng gạch rất tốt, thưa bà . Hình dích dắc của viên gạch là một ý tưởng mới lạ, vừa có tính thẩm mỹ vừa tăng độ kết dính khi các viên gạch được xếp bên cạnh nhau.

Bà Đông Phát nhướn mày tự đắc :

- Pha trộn xi măng đen, trắng và bột đá đen trắng cùng bột sặc màu với nhau theo những tỷ lệ thích hợp đó là do kinh nghiệm của Vũ Hoàng . Gạch công ty chúng ta bao giờ cũng có chất lượng cao hơn các công ty khác là nhờ tỷ lệ độc đáo ấy . Còn hình dích dắc của viên gạch là do ta thiết kế trong một phút ngẫu hứng.

Đan Phượng ngập ngừng nói tiếp :

- Kiểu dáng và chất lượng rất tốt . Nhưng theo cháu thì... màu sắc của loại gạch này chưa phù hợp lắm với công trình công cộng.

Không còn vẻ thờ ơ . Quay phắt lại nhìn Đan Phượng , Vũ Hoàng nhếch môi hỏi :

- Thế cô định chọn màu gì ? Màu trắng chẳng ? Như chiếc váy mà cô đang mặc ?

Đỏ mặt vì bị Vũ Hoàng xỏ xiên nhưng Đan Phượng vẫn hùng hồn :

- Tôi nghĩ rằng màu đỏ mà anh đã chọn không phải là gam màu thích hợp cho loại gạch lát đường.

Đưa mắt nhìn bà Đông Phát, Vũ Hoàng cao giọng :

- Nội nghe cô trợ lý của nội nói chưa ? Cái màu mà nội và con mắt công chọn lựa hàng tháng trời, cô ta dám tuyên bố là không phù hợp.

Vẻ mặt khinh khỉnh, bà Đông Phát nhướn mày :

- Cô nói đi ! Tại sao cô chê màu đỏ ?

Đan Phượng giọng trầm tĩnh :

- Màu đỏ là màu sạch, lâu phai . Cháu đã đoán được vì sao bà và... "ông" trưởng phòng kỹ thuật đã chọn màu ấy để lát đường , nhưng... theo cháu thì màu vàng là màu thích hợp nhất.

Vũ Hoàng điên lên vì Đan Phượng đã cố ý gọi xỏ xiên anh là "ông" nhưng chuyện cô dám xen vào chuyện kỹ thuật của anh , điều đó khiến anh tức giận hơn.

Anh nheo mắt hỏi :

- Có gì khác nhau giữa màu vàng và đỏ khi cả hai gam màu đều sậm, đều hợp với những công trình công cộng ?

Nhìn thẳng vào mắt anh, Đan Phượng phán :

- Màu vàng là màu của đất . Nó phù hợp hơn màu đỏ ở chỗ màu đỏ khi phản quang được ánh sáng mặt trời sẽ gây một cảm giác chói mắt, khó chịu cho người đi đường . Và mong rằng... Ông đừng quên chúng ta đang sống trong một xứ sở nhiệt đới . Hãy thử tưởng tượng đi, khi trên hè phố là một sự chọn lựa tối ưu khi còn có màu vàng với hiệu quả cao hơn, thích hợp hơn . Vậy thì tại sao chúng ta lại không chọn màu vàng ?

Vũ Hoàng tuyên bố :

- Cô không hiểu gì về mỹ thuật cả.

Ngước mắt nhìn bà Đông Phát đang cau có theo dõi cuộc đối thoại giữa cô và Vũ Hoàng, Đan Phượng trầm giọng :

- Không chỉ là mỹ thuật, về phần kỹ thuật của viên gạch hình dạng dích dắc ấy, cháu có thể trình bày vài suy nghĩ của mình được không, thưa bà ?

Vũ Hoàng nhún vai :

- Có lẽ ngoài công việc trợ lý cho nội nên đưa cô ta kiêm thêm... trưởng phòng kỹ thuật mới đúng.

Nhướng mày nhìn Đan Phượng, bà Đông Phát cao giọng :

- Cô nói thử xem . Đừng quên Vũ Hoàng là kỹ sư xây dựng đấy nhé . Còn cô, cô chỉ là một kỹ sư điện toán.

Đan Phượng bậm môi lại :

- Khi ráp thử những viên gạch với nhau, cháu thấy là khoảng trống giữa những viên gạch dích dắc ấy quá... nhiều.

Vũ Hoàng châm biếm :

- Cô có hiểu thế nào là sự khác nhau giữa gạch lát sàn nhà và gạch lát lề đường không ?

Đan Phượng nhướng mày :

- Tôi hiểu, thưa... Ông . Không gian giữa những viên gạch có ý nghĩa làm tăng độ ma sát . Nhưng nếu chúng ta để quá nhiều khoảng trống giữa hai viên gạch, độ vững vững chắc của viên gạch sẽ bị giảm đi khi có một ngoại lực thật mạnh tác động vào . Lúc đó những viên gạch sẽ bị rung và dễ vỡ.

Vũ Hoàng chế nhạo :

- Đừng bao giờ quên kết cấu của những viên gạch này tôi đã tính toán kỹ để có thể phù hợp với những chấn động do hoạt động đi lại của con người . Có một ngoại lực cực lớn tác động vào những viên gạch à ? Cô sẽ lấy búa để nện vào chúng chẳng ?

Đan Phượng mỉm cười :

- Không chỉ trên những con đường giao thông, tôi đã từng nhìn thấy người ta chạy xe máy ào ào trên... lề đường . Trong thực tế, điều đó thường xuyên xảy ra.

Vũ Hoàng lục túi tìm một điều thuốc khác . Nở một nụ cười khinh bạc, anh cài lên môi bập zippo lách cách.

Đan Phượng im lặng ngó lên trần . Khuôn mặt của bà Đông Phát vẫn giữ vẻ lãnh đạm, thờ ơ.

Một người bồi bàn đi đến chỗ họ nghiêng đầu hỏi :

- Quý khách gọi thêm món gì ?

Bà Đông Phát hắng giọng :

- Món cua nướng . Chọn cho ta những con cua gạch chắc thịt đầy nhé . Một đĩa muối, cho tiêu thật nhiều . Nhớ là không vắt chanh, đó mới chính là cách ăn sành điệu.

- Vâng...

Nhả một vòng khói thuốc bay nhẹ trước mặt và chum môi thối cho chúng bay đi, Vũ Hoàng giọng mai mỉa :

- Nội à, liệu có cần nội tuyển dụng một cô gái mà cô ta ngỡ mình là một con người tài ba xuất chúng trong công ty không ? Chuyện gì cô ta cũng nhúng mũi vào, kể cả lãnh vực kỹ thuật mà cô ta chưa từng được đào tạo . Có lẽ cô ta đã quên mất mình là ai.

Bà Đông Phát lim dim đôi mắt :

- Ta đã quyết định...

Nhỏm người ngồi dậy, Vũ Hoàng cướp lời :

- Sa thải cô ta.

Đan Phượng tưởng chừng trái tim cô vọt ra khỏi lồng ngực . Liên tiếp bị đuổi việc ở hai công ty khác nhau sau thời gian hai tháng làm việc, đó không phải là một chuyện dễ chịu.

Hắng giọng, bà Đông Phát tuyên bố :

- Không . Đổi mẫu mã của những viên gạch lát đường . Sẽ là màu vàng và phần gờ tiếp giáp giữa các viên gạch sẽ chỉ lồi xuống với một mức độ vừa phải để giới hạn các khoảng trống . Đan Phượng nói đúng cần phải giảm không gian không cần thiết giữa những viên gạch.

Vũ Hoàng kêu lên :

- Nội điên rồi.

Bà Đông Phát trầm giọng :

- Đan Phượng.

- Đan Phượng là 1 cô gái thông minh, có óc quan sát và có khiếu thẩm mỹ Vũ Hoàng cười nhạt . Không lẽ anh phải quát lên với nội của anh là hãy nhìn thử cô trợ lý của bà đi . Bốn mùa chỉ mặc những chiếc áo màu trắng đơn giản đến mức tầm thường . Không trang điểm . Không chường diện . Không duyên dáng Và hình như cũng chẳng có 1 chút nữ tính nữa . Thế mà cô ta lại dám luận bàn về mỹ thuật, dám đá lấn sân ở lãnh vực chuyên môn của anh Món cua nướng được mang ra . Cho dù đây là món ăn mà Vũ Hoàng vô cùng ưa thích nhưng anh đã lau tay, vụt đứng dậy Bà Đông Phát thẳng thốt gọi :

- Vũ Hoàng...

Nhưng anh đã biến mất ssau lớp cửa kính Nhấn chuông gọi cửa, Minh Chiêu chột giật mình vì mở cổng cho cô không phải là bà quản gia quen thuộc mà là bà Đông Phát Nhìn Minh Chiêu từ đầu xuống chân ra chiều không hài lòng, bà Đông Phát cau có hỏi :

- Cô tìm ai ?

Minh Chiêu nở nụ cười cầu tài :

- Dạ, cháu muốn gặp anh Vũ Hoàng . Không biết anh ấy hiện có ở nhà không, thưa bà ?

Bà Đông Phát giọng nhát gừng :

- Nó còn ngủ trưa . Cô đi đâu lát nữa quay lại Minh Chiêu cầu cạnh :

- Dạ, có phải bà là nội của anh Vũ Hoàng không ?

- Ta chính là nội của nó . Nhưng sao cô hỏi như thế ?

Minh Chiêu ngọt ngào :

- Cháu nghe mọi người ca tụng về bà bà"y lâu nay, bây giờ mới có dịp gặp . Thật là hân hạnh cho cháu Bà Đông Phát như ông này :

- Mọi người nói về ta như thế nào ?

Ngỡ là bà Đông Phát khoái trá về những lời tâng bốc của mình, Minh Chiêu kéo dài giọng :

- Thiên hạ bảo là bà rất tài giỏi . Với tài của bà, công ty xây dựng Đông Phát ngày càng hưng thịnh . Cháu còn biết là bà đang tiến hành mở rộng thị trường ở miền Trung . Hy vọng là sẽ thành công rực rỡ Bà Đông Phát nheo mũi :

- Cô cũng quan tâm đến chuyện phát triển công ty của ta sao ?

Minh Chiêu chu môi :

- Cháu là bạn của anh Vũ Hoàng mà . Niềm vui của anh ấy cũng là niềm hạnh phúc của cháu Bà Đông Phát hăng giọng :

- cô quen với Vũ Hoàng lâu chưa?

Minh Chiêu chớp chớp mắt :

- Dạ, khoảng 1 tháng - Tại 1 phòng trà ?

Không ngờ là bà Đông Phát nhạy cảm như thế, Minh Chiêu vội phủ định :

- Dạ, không phải . Cháu quen anh Vũ Hoàng ở một... lớp học ngoại ngữ buổi tối Bà Đông Phát cười nhạo :

- Vũ Hoàng học ngoại ngữ sao ? Thật là kỳ lạ, vì cả năm nay ta không thấy Vũ Hoàng học thêm ngoại ngữ nữa . Nó đã lấy xong mấy văn bằng ngoại ngữ từ lâu rồi mà Minh Chiêu lúng túng :

- Có thể anh Vũ Hoàng học thêm 1 ngoại ngữ nữa mà bà không biết đấy Bà Đông Phát gật gù :

- Cô nói đúng . Biết đâu mấy phòng trà có... dạy thêm ngoại ngữ vào buổi tối . Ta thấy ngoại kiều đến đó khá nhiều Minh Chiêu đỏ mặt ngó lơ sang chỗ khác . Đúng là tiếng đồn không sai, bà Đông Phát là 1 người phụ nữ khá nhạy cảm Bà Đông Phát khẽ lắc đầu chán nản . Cách đây hai tháng, đến chơi ở nhà bà là một cô gái khác . Những gì bà còn nhớ về cô gái đó là 1 cô gái tóc nhuộm chỗ vàng chỗ nâu . Không phải là cô gái đang đã dốt nói chuyện với bà bây giờ . Nhưng cô gái cũng váy ngắn, cũng trang điểm 1 cách diêm dúa và cũng đẹp mê hồn . Bà không thấy có gì khác biệt lớn ở họ !

Liếc nhìn chuối lam ngọc trên cổ Minh Chiêu , bà Đông Phát nhếch mép cười . Vũ Hoàng là 1 đứa tiêu xài bạt mạng, không biết quý trọng đồng tiền Bà không hiểu cô gái có đôi mắt gấn mi giả long lanh, có giọng nói ngọt như mía lùi này sẽ cặp bồ với Vũ Hoàng được bao nhiêu lâu . Hay là Vũ Hoàng sẽ thay cô ta bằng 1 cô gái khác cũng... váy ngắn Nghiêng đầu nhìn bà Đông Phát với vẻ thật điệu, Minh Chiêu cười chum chim :

- Bà vui lòng cho cháu vào nhà đọi anh Vũ Hoàng chứ ?

Bà Đông Phát tặc lưỡi :

- Ta nói với cô rồi, Vũ Hoàng đang còn ngủ trưa . Cô có thể đi đâu một lát rồi quay trở lại Minh Chiêu thử thể :

- Cháu cũng không biết đi đâu bây giờ nữa - ...

- Mong bà vui lòng...

Khẽ thở dài, bà Đông Phát giọng lãnh đạm :

- Thôi được, cô vào nhà đi Yếu điệu dắt chiếc Dream mới toanh đi vào sân, Minh Chiêu không quên đi đứng thật khép nép dưới cái nhìn chăm chú của bà Đông Phát . Hiền thực không phải là tính cách của cô . Thường khi mặt vá ngắt cô có cách đánh hông rất gọi tình Dựng xe xong, khi quay lại Minh Chiêu không nhìn thâ"y bà Đông Phát đâu nữa . Ngó trước ngó sau, cô liền đi vào phòng khách buồng người xuống ghế Cô ngồi được 1 lúc thì bà quản gia đi vào . Nguyết bà 1 cái thật sắc , Minh Chiêu kêu lên :

- Dữ hôn, tôi chờ di nãy giờ đó Bà quản gia tròn mắt :

- Có chi không cô Ba ?

Minh Chiêu nhăn mặt :

- Gọi anh Vũ Hoàng cho tôi chút coi . LƯúa nãy tôi đụng bà nội ảnh ngoài cổng đầ"y Bà quản gia mềm mỏng :

- Cô Ba ngồi chơi chút được không ? Cậu chủ đang ngủ, đánnh thức cậu dậy tôi không dám Minh Chiêu nheo mũi :

- Hơn hai giờ chiều rồi đây . Không lẽ di định để ảnh ngủ nướng đến... mai ?

- Nhưng hôm nay là thứ bảy mà cô Ba Minh Chiêu phẩy tay :

- Đừng nói nhiều, di đi gọi Vũ Hoàng cho tôi đi Chợt sực nhớ ra, Minh Chiêu hạ thâ"p giọng hỏi :

- Còn bà già đi dẫu mất tiêu rồi . Hình như toi thấy bà ấy đi ra cổng ?

Bà quản gia háng giọng :

- Bà chủ đên câu lạc bộ gặp mặt các hội viên Minh Chiêu nheo mũi :

- không kể già rồi mà bà còn .. mê bóng đá ?

Bà quản gia phì cười :

- Không, bà chủ tôi sinh hoạt câu lạc bộ những người trồng hoa Minh Chiêu cười nhạo :

- Già như thế mà cũng còn yêu hoa sao ? coi bộ là tham gia câu lạc bộ những ngưUời trồng hoa xương rồng quá . Thôi di lên gọi Vũ Hoàng giùm tôi đi Bà quản gia vừa quay lưng, Minh Chiêu đã gọi giật giọng :

- Thôi khỏi... Di đừng đi gọi nữa . Để đó tôi phóng lên lầu đánh thức anh ấy cho Nghe Minh Chiêu nói thế, bà quản gia lính quỳnh :

- Côi đi lên phòng, bà chủ thâ"y lại rầy tôi chết Minh Chiêu nheo mũi :

- Di khỏi lo . Có lẽ bà chủ của di bận thảo luận về cách ươm trồng... mấy cây xương rồi . Nếu về, cũng còn lâu . Có gì tôi chịu trách nhiệm Không buồn để ý đến vẻ mặt phạt

lòng của bà quản gia, Minh Chiêu đi thẳng lên lầu . Vừa đặt chân lên tầng hai, cô réo gọi :

- Vũ Hoàng... Anh ở phòng nào thế ?

Có đến mấy căn phòng khoá trái cửa ngoài . Gõ mãi nhưng không có ai lên tiếng . Đến tầng ba, thở hắt 1 cái thật mạnh . Minh Chiêu đi tiếp . Cô lò dò ngó tới ngó lui 1 hồi mới tìm ra phòng ngủ của Vũ Hoàng Anh đang nằm dài trên giường nệm trải drap trắng muốt, hai tai còn găng ear phone nghe nhạc . Đúng là công tử?

Trong chiếc quần short và áo may ô trống, Vũ Hoàng nhìn thật cường tráng, mạnh khỏe . Đang ngủ thật say nên hèn gì Vũ Hoàng đã không nghe thấy tiếng gọi của cô lúc nãy Minh Chiêu nghiêng đầu ngắm nhìn căn phòng của Vũ Hoàng . Quả là cháu nội của 1 triệu phú . Trong phòng, thiết bị máy móc đều thuộc loại tối tân . Trang trí nội thất thì hết chê . Nếu không có ảnh hưởng mấy danh thủ bóng đá, người ta có thể tưởng lầm đây là... phòng tân hôn Sà xúng cạnh Vũ Hoàng, Minh Chiêu nũng nịu lay nhẹ :

- Anh...

Mùi nước hoa ngào ngạt của cô đã đánh thức Vũ Hoàng . Choàng tỉnh dậy, Vũ Hoàng kêu lên :

- Minh Chiêu... Em lên phòng lúc nào thế ?

Minh Chiêu cười khúc khích :

- Anh thấy em có tài không ? Có lẽ em là người duy nhất không sợ nội của anh nên mới phóng thẳng lên lầu Vũ Hoàng vội hỏi :

- Em gặp nội của anh rồi à ?

Minh Chiêu cong môi :

- Không những gặp mà còn nói chuyện rất lâu với bà nữa đây Vũ Hoàng đứng dậy :

- Chờ anh 1 lát . Dù sao thì anh cũng phải đi rửa mặt đã . Vả lại, không thể trình diện với em bộ đồ short thiêu . Lịch sự này Minh Chiêu long lanh mắt :

- Em có nghĩ đó là không lịch sự đâu . Không lẽ, em là người xa lạ với anh ? Bộ đồ anh đang mặc nhìn rất quyến rũ và đầy ấn tượng Vũ Hoàng phì cười :

- Nghe em khen, coi bộ anh phải mặc quần short và áo may - ô đi ra đường dài dài quá Minh Chiêu nũng nịu :

- Bộ anh cho là em xạo anh sao ?

Vũ Hoàng vuốt má Minh Chiêu :

- Chờ anh chút nghe Một lát sau, Vũ Hoàng quay trở ra với chiếc quần jean và áo pull chỉnh tề Anh ngồi xuống ghế, giọng quan tâm :

- Nội anh nói chuyện với em rất lâu à ?

Ngồi xuống đùi Vũ Hoàng, hé môi nhìn anh Minh Chiêu chớp chớp mắt thật điệu :

- Em chưa trả lời câu hỏi của anh đâu nha Vũ Hoàng cười xoa :

- Anh quên Hôn thật đắm đuối trên môi Minh Chiêu, Vũ Hoàng đùa :

- Hôn hoài, em không chán sao ?

Đắm vào ngực Vũ Hoàng, Minh Chiêu đã đốt :

- Em ghét anh ghê Nặng cầm Minh Chiêu lên và nhìn thật lâu vào đôi mi chằm chuốt msacara màu đen lóng lánh của cô, Vũ Hoàng mỉm cười :

- Em mặc váy ngắn như thế, nội anh không dùng chổi chà đẩy em ra khỏi nhà là may đấy Minh Chiêu cong môi :

- Tại em cho nội anh lên tậm mây xanh nên bà đã rộng mở cửa mời em vào đấy . Những lời tán dương của em đã làm bà cảm động không nói nên lời Vũ Hoàng cười :

- Nội anh không phải dễ phỉnh phờ như em nghĩ đâu Minh Chiêu về mặt tự đắc :

- Ai mà chẳng thích khen . Cho nội anh uống đúng 1 ly nước đường, bà à"y nhìn em bằng ánh mắt thiện cảm liền . Nếu nội anh không bận đến câu lạc bộ chăm sóc... má cây sương rồng, coi bộ bà đã ngồi nói chuyện với em hết buổi quá . Không chừng bà lại bắt anh... cười em nếu em pha thêm má"y ly nước đường khác Vũ Hoàng mỉm cười . Anh hiểu nội anh hơn ai cả . Bà không phải là 1 người thích được tặng bốc.

Nội anh là 1 con người của công việc . Không phải là 1 người th ch nói suông . Công việc cuốn hút bà . Có lẽ đó cũng là điều khiến nội anh và anh đối nghịch nhau . Anh chỉ thích làm việc theo kiểu tài tử, ngẫu hứng và không muốn bị ép vào 1 kỷ luật , khuôn mẫu nào cả?

Bá cổ Vũ Hoàng thật tình tứ , Minh Chiêu lim dim mắt :

- Tối nay chúng ta đến vũ trường chứ anh ?

Vũ Hoàng xoa nhẹ bờ vai tròn trĩnh của Minh Chiêu :

- Em thích vũ trường nào ? Đêm màu Xanh hay Ngân Sao ?

Minh Chiêu chum chim :

- Đến Đêm Màu Xanh đi . Dân nhạc ở đó chơi bốc hơn, dễ tạo hứng khởi bất tận cho những bước nhả của anh và em Vũ Hoàng cười :

- Tùy em thôi Nặng nịu rả ngón tay lên môi Vũ Hoàng, Minh Chiêu tỉ tê :

- Bộ nội anh dữ lắm hả ?

- Sao em biết ?

- Em nghe thiên hạ nói Vũ Hoàng cười :L - Em quên là lúc nãy em có nói chuyện với nội anh rồi sao ? Thật ra thì nội anh cũng không khó khăn lắm đâu . Có những lúc nội anh rất ỉnh cảm . Nhưng cũng có lúc nội anh thật sắt đá . Ở nội anh hình như là sự pha trộn những tính cách đối lập nhau Minh Chiêu chớp chớp mắt thật điệu :

- Sao người làm giám đốc không phải là anh mà là nội anh .? Một bà già ngoài 60 tuổi mà còn phải điều hành công ty kể cũng là chuyện lạ.

Vũ HOàng lúng túng trong giây phút . Thật ra thì anh có thay nội anh quản lý công ty trong vòng nửa năm . Một thời gian tuy ngắn nhưng đủ làm công ty suýt phá sản vì sự phóng túng của anh . Anh đã đeo đuổi 1 cô gái xinh đẹp và để mặc cô ta thao túng công ty Chuyện đó xảy ra cách đây hai năm nhưng nội anh vẫn bị ám ảnh . Bà thề rằng chỉ giao cho anh làm giám đốc khi anh suy nghĩ chín chắn hơn . Bà cũng tuyên bố là sẽ chọn cho anh một cô thật đặc biệt có thể biến anh trở thành... một con người khác Anh đáp cho qua chuyện :

- Nội anh hay anh điều hành công ty thì cũng như nhau Minh Chiêu chu môi :

- Nội anh có lẽ là 1 bà già giàu tham vọng nên mới không chịu rút lui khỏi thương trường Nghiêm nét mặt, Vũ Hoàng đề nghị :

- Anh mở nhạc cho em nghe nhé . Minh nói qua chuyện khác đi Minh Chiêu đoán là Vũ Hoàng không thích nghe cô nhận xét về bà Đông Phát liền đứng dậy tự động ngồi sang ghế ..

Nhún vai, Vũ Hoàng đứng dậy cho đĩa CD vào máy . Một điệu nhạc du dương vang lên Long lanh mắt nhìn anh, Minh Chiêu nũng nịu :

- Minh ơi bản Slow này đi anh Một cái nhún vai . Dù không hào hứng nhưng Vũ Hoàng vẫn tiến đến sát Minh Chiêu đưa tay ôm ngang hông...

Tất tả chạy lên lầu, suýt chút nữa Đan Phượng tông vào bà Đông Phát khi bà từ trên lầu bước xuống Hết cả hồn, cô vội khựng người lại giọng ngắc ngứ :

- Xin lỗi...

Bà chưa kịp nói gì thì đã thấy Đan Phượng đưa tay nhìn đồng hồ và bộp lên lầu Tại sao Đan Phượng ngày nào cũng hấp tấp đi như chạy vậy nhỉ ?

Bà Đông Phát nhíu mày nhìn theo bóng Đan Phượng khuất sau cầu thang...

Đang ngồi gõ phím máy, Đan Phượng chợt nghe chuông điện thoại của giám đốc Giọng bà Đông Phát đầy mệnh lệnh :

- Mang tập hồ sơ xin nâng lương của các nhân viên vào đây cho ta Chỉ vài phút sau, Đan Phượng đã có mặt trong phòng bà Đông Phát Trở tay vào chiếc ghế xoay đối diện, bà Đông Phát phán :

- Cô ngồi xuống đi Đã quen với cung cách giao tiếp của bà, Đan Phượng liền ngồi xuống ghế Sửa gọng kính đòi hỏi, bà Đông Phát nheo mắt hỏi :

- Cô đang ở phòng trọ à ?

Đan Phượng ngạc nhiên :

- thưa, sao bà biết ạ ?

Bà Đông Phát cao giọng :

- Ta nhớ có 1 lần cô đã nói chuyện à'ý . Đó là lần đầu tiên cô đặt chân đến công ty . Ta còn nhớ là cô còn 1 ông chú nữa, như cô đã quyết định... tự lập Ngay lập tức Đan Phượng nhớ lại cuộc thách thức nho nhỏ của cô hôm à'ý với bà . Cô mỉm cười . Nụ cười hiểm hoi trên khuôn mặt xinh đẹp của cô khiến bà Đông Phát húng hắng ho . Bà vốn là 1 người không thích biểu lộ tình cảm Giọng bà sang sảng :

- Có phải chỗ cô ở trọ cách xa công ty không ?

Đan Phượng khẽ gật đầu :

- Vâng...

Gõ gõ cây bút đang cầm trên tay, bà nhướng mày :

- Ngồi nhà mà ta đang ở thật là rộng thênh thang... Thế mà chỉ có ta, Vũ Hoàng và mà'ý gia nhân KHÔNG hiểu bà Đông Phát so sánh như thế" là có ý gì, Đan Phượng ngược mắt nhìn bà . Chợt bà khàn giọng nói tiê"p :

- Ta muốn dành cho cô 1 căn phòng thật đầy đủ tiện nghi trong ngôi biệt thự rộng lớn của ta Đan Phượng kinh ngạc nhìn bà Đông Phát . Bà cũng chăm chú nhìn như hút vào đôi mắt màu hạt dẻ của cô nhưng chợt nhận ra là Đan Phượng không vui mừng như bà tưởng Bà Đông Phát nghiêng đầu hỏi :

- Cô nhận sự giúp đỡ của ta chứ ?

Đan Phượng bậm môi lại :

- Ô thưa bà, cháu vô cùng cảm ơn lòng tốt của bà nhưng cháu không thể...

Trợn mắt nhìn cô, bà Đông PHÁT quát khẽ :

- Cô vừa nói cái gì ?

Đan Phượng giọng khỏ sở :

- Cảm ơn sự quan tâm của bà . Cháu biết là bà muốn giúp cháu, nhưng cháu không thể nhận lời Bà Đông Phát bức dọc :

- Cô nghĩ là ta mua chuộc cô chẳng ? Hay cô tưởng là vì cô xông xáo trong công việc nên ta ưu ái cô chẳng ?

Đan Phượng khẽ cắn môi :

- Thưa, không... không phải thế Bà Đông Phát cau có :

- Hay là vì cô ngại Vũ Hoàng ? Nó không có quyền gì trong chuyện này cả, cô hiểu không ?

Đan Phượng rầu rĩ :

- Cháu từ chối lòng tốt của bà hoàn toàn không phải vì Vũ Hoàng...

Bà Đông Phát nổi giận :

- Thế vì cái gì ? vì lòng kiêu hãnh không bền bờ của cô chẳng ? cô đã làm cho ta cảm thấy bị xúc phạm rồi đấy Đan Phượng giọng tha thiết :

- Mong bà hiểu cho cháu Ném cây bút đang cầm xuống bàn, bà Đông Phát giận dữ :

- Vậy hãy giải thích đi . Ta không quen nghe một tiếng " không " từ miệng một kẻ khác . Cô đã làm cho ta giận . Lẽ ra cô phải vui mừng về chuyện này mới phải . Thế mà cô lại từ chối.

Đan Phượng chùng giọng :

- Thú thật cháu không muốn là phiền đến bà . Cháu muốn được xếp cuộc sống của cháu . Sự khó khăn sẽ làm cho cháu trưởng thành hơn Bà Đông PHÁT trừng mắt nhìn Đan Phượng . So với bà thì cô gái xinh đẹp hiền thực đang ngồi trước mặt bà còn cao ngạo hơn nhiều Chỉ khác 1 điều là bà thì như cuốn phong bão táp, còn lòng kiêu hãnh của cô thì ngấm ngấm nhưng không kém phần dữ dội . Một bên là biển . Một bên là suối . Mặt trời và ánh lửa, không biết thứ gì dữ dội nóng bỏng hơn Bà Đông Phát hậm hực :

- Ta không thể chịu nổi cảnh ngày nào cô cũng nhảy ba bậc thang cùng 1 lúc để kịp giờ đi làm Đan Phượng về mặt cương quyết :

- ngày mai, bà sẽ không còn thấy cảnh đó nữa . Cháu hứa với bà, cháu sẽ đi làm thật sớm"m Thở dài, bà Đông Phát phán :

- Ta có quyền trách cô về chuyện giờ giấc đâu khi từ trước"c đến nay cô chưa 1 lần đi trễ . Thậm chí cô còn là 1 người thU8Ờng xuyên về muộn vì trách nhiệm với công việc . Nhiều lúc ta phải tự hỏi trong con người cô chất chứa bao nhiêu nghị lực nữa . Cô đã làm cho ta kinh ngạc Chợt nhớ ra là hình như bà đã ca tụng Đan Phượng hết lời nên bà Đông Phát im bặt . Khen ngợi người khác trước mặt họ không phải là thói quen của bà Giọng bà chợt lạnh đi :

- Thôi được, ta có một quyết định . Nếu cô cãi lộn của ta, hợp đồng giữa cô và công ty xem như chấm dứt ngay từ bây giờ Đan Phượng kêu lên :

- Tại sao bà lại dùng áp lực với cháu trong chuyện này ?

Bà Đông PHÁT bực dọc quát :

- Ta không phải thích . Đúng vào ngày mai, ta muốn có 1 câu trả lời của cô . Nhớ đầ"y, đúng vào ngày mai Đan Phượng không thể có 1 câu trả lời khác hơn câu mà bà Đông Phát đã biết Đúng vào buổi chiều hôm sau, một chiếc xích lô dừng trước c ngôi biệt thự màu trắng Đan Phượng nhấn chuông cửa Bà quản gia hé cổng nhìn cộ, giọng vui vẻ :

- Cô là Đan Phượng ?

- thưa vâng...

- Bà chủ có dặn là nếu cô đến thì tôi đưa cô lên phòng Đan Phượng ngập ngừng hỏi :

- Thế bà Đông Phát hiện có ở nhà không ạ ?

Bà quản gia mỉm cười :

- Bà chủ tôi đề"n câu lạc bộ sinh hoạt . Nhưng không sao , bà chủ có dặn là tôi có phận sự tiếp đón cô thật ân cần nồng hậu . Cô đừng ngại gì ca?

Đan Phượng chớp mi :

- Thế còn .. ông Vũ HOàng ? " Ông " ấy có ở nhà không ?

Nghe Đan Phượng xửa hô như thế vì không biết là cô cũng làm cùng công ty với anh bà quản gia bật cười :

- Cậu chủ tôi còn trẻ lắm, hơn cô năm bảy tuổi gì đó thôi . Cô xưng hô như thế, coi bộ cậu chủ tôi nghe thấy cũng phải tức cười thôi Đan Phượng dẫu môi . KHÔNG có mặt Vũ Hoàng ở đây nhưng cách gọi như thế vừa rồi của cô cũng khiến cô cảm thâ% y lòng hả dạ . Vì thế Đan Phượng chợt thú vị mỉm cười 1 mình Mở rộng cửa cổng, bà quản gia giọng thân mật :

- Cô vào đi Thấy hai tay Đan Phượng xách hai túi du lịch to tướng, bà quản gia vội bảo :

- Cô đưa đây cho tôi 1 túi xách đi . Một mình cô kham sao nổi Lạch mang giúp Đan PHượng một xách tay to đùng, lên đầ"o8.c mới mấy bậc thang bà quản gia đã buông tay kêu lên :

- Ôi ! Cô đựng thứ gì trong này mà nặng quá xá trời đất Đan Phượng cười nhỏ :

- Toàn sách vở không à Bà quản gia kêu lên :

- Bộ cô định lập 1 thư viện chắc ? Cô biết không, cậu chủ cũng có m^t thư viện nho nhỏ ở tầng hai . HỒm nào không đi chơi, cậu chủ lại vào đó đọc sách báo Đan Phượng nheo mũi . Chuyện 1 anh chàng phóng túng bạt mạng như Vũ Hoàng khoái đọc sách cũng là 1 chuyện lạ.

Đan Phượng giọng hồn nhiên :

- từng ấy sách đâu có nhiều . Nếu cháu có nhiều tiền, cháu còn mua thật nhiều sách vì tính . Dĩ biết không, sách vì tính không dễ mua đâu vì người ta bán rất đắt đó Lên đến tầng hai thì cả Đan Phượng và bà quản gia đều ngất ngư đứng thơ?

Vừa thở dốc, Đan Phượng vừa chồm đến gần bà quản gia hạ thầ"p giọng :

- Ông ấy đâu ?

Bà quản gia hỏi lớn :

- Ông nào ?

Giật nảy mình, Đan Phượng phẩy tay :

- Sao dì nói lớn thế Chợt nghĩ ra là Đan Phượng muốn nói đến Vũ Hoàng, bà trở lên cầu thang :

- Cậu chủ trên tầng ba Đan Phượng phát hoảng :

- Thế còn tôi ?

Bà quản gia tỉnh bơ đáp :

- Cũng tầng ba Đan Phượng kêu lên :

- Trời đất !!!!!!!!!

Bà quản gia lom lom nhìn cô :

- Sao ? Bộ cô không thích ở trên tầng ba sao ?

Đan Phượng giọng khổ sở :

- Thế không còn phòng nào trống ở tầng hai sao ?

- Có rất nhiều phòng ở tầng hai nhưng đều đã được sử dụng , nào là thư phòng , nào là phòng giải trí, nào là phòng ăn

Đan Phượng thở Hắt 1 cái rồi theo chân bà quản gia lên tầng ba . Ngang qua 1 căn phòng để hé mở cửa , Đan Phượng chợt giật thót người khi nhìn thấy Vũ Hoàng Cũng may cho cô là Con sư tử Ấy đang ngủ?

Lót tót đi nhanh cho kịp bà quản gia chỉ Xuống đôi dép đang lệt quệt trên sàn của bà, Đan Phượng thì thầm :

- Dì nhẹ Gót giùm Bà gật gật :

- Vâng, tôi biết là cậu chủ đang ngủ Không nên làm kinh động . Hôm trước cậu chủ đang ngủ, có cô gì đó bạn gái của cậu xông thẳng lên phòng làm tôi sợ Chết khiếp.

Dù không muốn là 1 kẻ tò mò nhưng Đan Phượng vẫn tròn mắt :

- Thế sao ?

Bà quản gia hào hứng :

- Cái cô đó thật là lạ Tôi chưa thấy ai tự Nhiên như cô cả . May mà hôm đó không có bà chủ ở nhà, nếu không tôi cũng bị Rầy Đan Phượng hơi? Khẽ :

- Cô ta có đẹp không ?

- Đẹp bằng cô !

Đỏ Bềnh mặt , Đan Phượng thầm trách mình là..... lẳng nhách . Đã không quan tâm đến Vũ Hoàng, nếu không muốn nói là ghét anh ta thế mà cũng tìm hiểu chuyện riêng của anh ta Căn phòng Đan Phượng nằm cuối hành lang . Buông chiếc xách đựng chỉ Toàn sách vở Và áo quần xuống đất , Đan Phượng thở Phào nhẹ Nhõm . Leo lên mấy chục bậc thang , hai tay cô muốt rút ra luôn Bà quản gia vội vàng tra chìa vào ổ khoá . Lúng túng 1 hồi, bà quay lại nhìn Đan Phượng cầu cứu :

- Cô mở giùm tôi thử Coi Đan Phượng xăng xái cầm chùm chìa khoá . Có đến mấy chìa . Đan Phượng lần lượt thử Nhưng hình như không có chiếc khoá nào là đúng với ổ khoá cửa Tròn mắt nhìn bà, Đan Phượng khẽ hỏi? :

- Có đúng là chùm chìa khoá cửa phòng này không dì ?

Giọng bà quả Quyết :

- Sáng nay bà chủ đã đưa cho tôi mà , trong này có cả chìa khoá phòng tắm và tủ Đựng áo quần cho cô nữa đó Đan Phượng thử Thêm 1 lần nữa rồi quay lại phán :

- Chịu thôi Về mặt bối rối, bà quản gia thở Hắt 1 cái :

- Bà chủ rất cẩn thận, không thể Nào có chuyện giao nhầm cho tôi chùm chìa khoá của phòng khác được Đan Phượng ngập ngừng :

- Nếu bà chủ không nhầm thì có thể Dì đã Nhầm . Dì nhớ lại xem, biết đâu dì đã cầm lộn chùm chìa khoá của 1 phòng khác Nhíu mày nghĩ ngợi 1 lúc, chợt bà quản gia kêu lên :

- thôi, chết rồi Cũng muốn đứng tim vì giọng nói thất thanh của bà, Đan Phượng mở to mắt :

- Sao vậy dì ?

Bà quản gia hùng hồn tuyên bố :

- Chắc chắn chùm chìa khoá này của phòng cậu chủ?

Như mèo đập nhằm lửa, Đan Phượng kêu lên :

- Trời đất, dì lấy chùm chìa khoá của Ông làm chi vậy chứ - Lúc trưa, tôi có vào phòng cậu chủ . Khi thay hoa trong lọ, tôi đã để chùm chìa khoá của cô trên bàn . Chợt nghe bà chủ gọi, tôi đã vội vàng lượm chùm chìa khoá trên bàn rồi đi ra . Chắc chắn tôi đã Lượm nhầm Đan Phượng cười hết nấc . Đúng là số cô xui . Cô không muốn đụng độ Với Vũ Hoàng chút nào Nhìn bà quản gia, Đan Phượng khẽ thở Dài :

- Dì ... lượm chi vô ý thế - Không sao, tôi vào phòng cậu chủ đổi lại chìa khoá cho cô Nói xong bà te te bước đi thật nhanh . Phất hoảng, Đan Phượng kêu lên :

- Dì đừng đánh thức ông ấy dậy nha Cuối cùng thì cửa phòng cũng được mở ra thật ... an toàn như Đan Phượng thầm mong đợi Cô theo bà quản gia đi vào phòng Đó là 1 căn phòng thật dễ thương có những rèm cửa màu xanh lơ . Đan Phượng đến bên cửa sổ Nhìn xuống đất . Một vườn hồng màu trắng ở phía dưới Chợt cô cảm thấy dễ chịu hơn và bớt đi cảm giác căng thẳng khi nghĩ đến Vũ Hoàng . Nếu anh có tỉnh dậy vào lúc này , anh cũng đâu có ăn thịt được cô Nhìn bà quản gia đang mỉm cười vui vẻ, Đan Phượng nhỏ Nhẹ :

- Cám ơn dì rất nhiều Chỉ Vào chiếc tủ Gương tráng lệ Đặt gần giường ngủ, bà quản gia ân cần dặn dò :

- Tất cả quần áo cô cho vào tủ Nhé . Bà chủ mới đặt mua và cho người khâu về sáng nay đó Đan Phượng tròn mắt :

- Sáng nay ?

- Vâng . Bà chủ bảo là cô cần có 1 chiếc tủ Đẹp . Trước đây trong phòng cũng có 1 chiếc tủ Bằng gỗ nhưng bà chủ đã cho mang ra ngoài . B` chủ bảo là những tiện nghi dành cho cô đều phải mới và đẹp Đan Phượng về mặt bản khoản :

- Bà chủ tốt với tôi quá - Cô ngại à ?

- Vâng Bà quản gia cười :

- Sao cô có vẻ không vui ?

Đan Phượng khẽ cắn môi :

- Được bà chủ dành cho 1 căn phòng để ở, tôi không dám mong ước gì hơn . Hàm ân người khác thật là khó xử?

- Bà chủ giàu mà cô . Vả Lại, chỉ Những ai được bà chủ yêu quý đặc biệt mới được quan tâm như thế . Cô phải vui mừng mới phải chứ Trờ Chiếc máy vi tính đặt ở góc phòng bà quản gia bảo :

- Chiếc máy này cũng dành riêng cho cô Đan Phượng ngồi xuống ghế quan sát căn phòng một lượt . Hình như không thiếu 1 loại máy móc gì Chợt cảm thấy khổ sở Với sự ưu ái mà mình không hề và không dám mong đợi , Đan Phượng đắm chiêu suy nghĩ . Nếu bà Đông Phát dành cho cô 1 căn phòng nhỏ Đơn sơ, có lẽ cô sẽ thanh thản hơn - Cô có cần gì nữa không ?

Giọng bà quản gia lôi kéo Đan Phượng về thực tại, cô vội lắc đầu :

- Thừa không

Ra đến cửa, bà quản gia còn quay lại giọng thân mật :

- Có gì cô cứ gọi tôi - Vâng, cảm ơn dì nhé Đan Phượng bắt đầu sắp xếp đồ đạc trong phòng Cô cho toàn bộ áo quần vào tủ . So với những bộ y phục mà cô mang theo thì chiếc tủ Tráng lệ Đường như quá rộng Đan Phượng mỉm cười hóm hỉnh , chiếc tủ Mà bà Đông Phát dành cho cô rộng đủ Để đựng thêm áo quần của 1 ông chồng và khoảng ... chục đứa nhóc Có 1 giá sách nhỏ Nhấn và đẹp nhưng được đặt hơi cao . Muốn tận dụng những ô trên cùng, Đan Phượng phải bưng 1 chiếc ghế xoay đến và leo lên Nhẹ Nhàng đặt những cuốn sách vi tính lên giá, Đan Phượng nghiêng đầu ngắm nhìn . Rồi cô nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ Ngắm mây trời bay lang thang Cô quên mất là cô đang ở trên cao và đang chông chênh trên chiếc ghế xoay - Ui da !

Chiếc ghế xoay bỗng quay đúng 1 vòng và lật nhào cùng với Đan Phượng Ngồi bệt trên thềm nhà, Đan Phượng ôm cổ chân rên khe khẽ . Cô không dám kêu đau vì cô vẫn còn nhớ được là ... mối hiểm họa. Đang kè gần bên cô, chỉ Cách cô đúng 1 bức tường Chợt cô im bật Trước mặt cô là Vũ Hoàng Anh đang chống tay lên hông nhìn cô . Trong ánh mắt của anh, cô đã đọc thấy sự kinh ngạc còn hơn cả cô nữa . Anh đang kinh ngạc tột độ.

Anh không hiểu tại sao cô lại có mặt trong ngôi nhà này, ngay bên cạnh phòng của anh Nếu không có tiếng “ rầm “ lúc nãy, có lẽ Anh vẫn còn ngủ Thêm ... đúng 1 tiếng đồng hồ nữa Phải 1 phút sau, Vũ Hoàng mới hiểu được tại sao Đan Phượng lại có mặt ở đây Anh quát lớn :

- Có phải cô đã xin xỏ Nội tôi để lọt vào đây ?

Ôm lấy cái chân đau, Đan Phượng cũng quát to với vẻ giận dữ :

- Anh nghĩ như thế sao ?

- Thế cô muốn tôi nghĩ về cô như thế nào, cô trợ Lý ?

Đan Phượng hậm hực :

- Anh đi mà hỏi nội của anh thì rõ . Bộ anh tưởng là tôi khoái chui vào đây để anh xài xê Lắm sao ?

Vũ Hoàng hằm hè :

- Biến đi giùm Đan Phượng chỉ Tiếc mình không phải là nhà ảo thuật . vì thế nên không thể ... biến theo ý của Vũ Hoàng.

Giọng cô ảm ức :

- Anh sẽ làm gì tôi, nếu tôi không ... biến Vũ Hoàng đe dọa :

- Tôi ném cô qua cửa sổ Như ném một con mèo hoang chỉ Trong nháy mắt Giận dữ tuyên bố xong, Vũ Hoàng chợt phát hiện là có vẻ như Đan Phượng đang đau ghê lả"m . Cô đang ôm lả"y chân và trên mi là những giọt nước mắt Nhìn xuống chân cô, giọng anh ngắc ngứ :

- Cô ... cô ... Có phải cô

Đan Phượng mím môi lại cố nén cơn đau . Nếu cô khóc trước mặt tên đàn ông kiêu ngạo này thì xoàng quá Hất cằm lên với vẻ kiêu hãnh , cô lạnh lùng phán :

- Không sao ca?

Muốn quay phắt đi để mặt con bé kiêu căng này ra sao thì sao nhưng Vũ Hoàng không nỡ . Anh không phải là 1 con người vô tâm . Dù tự Thâm tâm, Đan Phượng là cô gái mà anh ghét nhất Ngồi xồm xuống sàn nhà, Vũ Hoàng dịu giọng :

- Có phải cô vừa từ trên cao ngã xuống đó không ?

Đan Phượng ngẩng cao đầu :

- Không Vũ Hoàng lừ mắt . Đúng là 1 cô gái bướng bỉnh hết chỗ nói Anh nhướn mày :

- Cô nói dối . Hình như cú ngã khi nãy đã làm cô bị Bong gân ?

- Cần gì phải nói dối anh nhỉ ? . Chẳng có cú ngã nào cả . Đó chỉ Là sự tưởng tượng của một kẻ đang Ngu?

Vũ Hoàng hất hàm giọng thách thức :

- Thế thì hãy ... đứng dậy đi Đan Phượng nheo mắt :

- Tại sao tôi phải làm theo lời anh nhỉ ?

Vũ Hoàng nhún vai :

- Tôi muốn kiểm tra là cô có nói dối không . Cô đang đau, đang cần 1 sự giúp đỡ - Sự giúp đỡ của anh chẳng ?

Vũ Hoàng cau mày :

- Của ai cũng thế thôi . Tôi biết là cô đã bị Bong gân hoặc tệ Hại hơn, biết đâu là trật khớp xương Đan Phượng mím môi lại . Nếu nhận sự giúp đỡ của Vũ Hoàng, cô thà chết còn hơn Cô nói như hét :

- Tôi không đau Vũ Hoàng cũng quát lên :

- tôi không tin . Nếu không đau, hãy đứng lên Đan Phượng nhìn sững anh đúng 1 giây . Rồi với bản tính ngang bướng vốn có của mình, cô vụt đứng dậy bằng tất cả sự cố gắng . Mồ hôi trên trán tuôn ra Đau kinh khủng . Cơn đau có thể Giết chết mọi cảm xúc trong cô nhưng Đan Phượng cố sức gồng lại . Cố gắng 1 chút đi Đan Phượng . Đan Phượng . Hãy chứng tỏ với Vũ Hoàng là hẳn chẳng là gì với mi cả . Hổng có quyền thương hại mi . Mi ghét hẳn nhất trên đời Ý thức được điều nguy hiểm trong sự cố gắng vô vọng của cô, Vũ Hoàng kêu lên :

- Đan Phượng ... Cô không nên chứng tỏ cái tôi của mình như thế Cô điên rồi ... Ngồi xuống ngay - Không !

Bỗng 1 cơn đau tưởng chừng như đang dội ngược từ chân lên đến tận tim, hết 1 sợi dây đàn đứt đứt dây Đan Phượng ngã ập xuống nền nhà, trong tiếng kêu thảng thốt

của Vũ Hoàng Biết được giờ này nội Vũ Hoàng đang sinh hoạt ở câu lạc bộ , ngồi trên chiếc Dream Minh Chiêu nhấc còi inh ỏi Bà quản gia vừa đi ra cổng, cô liền cầm nhấc :

- Trời đất , bộ này giờ đi điếc hả . Nhấc còi muốn thùng mùng nhĩ cũng chẳng nghe gì ca?

- Tại tôi mắc rửa chén sau bếp, cô Ba thông cảm - đi gọi anh Vũ Hoàng nhanh nhanh cho tôi chút coi - Cậu chủ không có ở nhà, cô Ba à Minh Chiêu ngạc nhiên :

- Anh ấy đi đâu ?

- Tôi đâu có biết Ném cho bà ánh mắt nghi ngờ, Minh Chiêu cá khịa :

- Biết đâu anh ấy ngủ Nhưng đi xí gạt tôi ?

- Cô Ba nói như thế tội tôi chết.

Phẩy tay, cô cau có :

- Thôi được rồi . Để tôi vào nhà gọi phoneline cho Vũ Hoàng thử Xem . Hỏi mấy người cái gì cũng không biết , không biết thêm sốt cả ruột Dàn mạnh gót giày đi vào phòng khách, vừa buông người ngồi xuống ghế Minh Chiêu chợt nhìn thấy máy phoneline của Vũ Hoàng nằm trên bàn Cô kêu lên :

- Chán ghê . Thế có chết tôi không chứ . Làm sao mà gọi ảnh đây Bà quản gia mềm mỏng :

- Cô dùng gì ạ ?

Minh Chiêu gắt gỏng :

- Không uống gì cả . Đang phát sốt vì bức, không uống gì ca?

Thấy bà quản gia vẫn còn đứng đó, Minh Chiêu phẩy tay :

- Mà thôi . Cho 1 ly nước cam vắt . Làm ơn bỏ ít đá thôi kẻo tôi đang viêm họng đấy nhé.

- Vâng

Đặt ly nước cam vắt xuống bàn, bà quản gia định lui ra nhưng Minh Chiêu đã ngoắc tay gọi :

- Nhờ đi chút coi . Ra đầu quán mua cho tôi đĩa bánh bột lọc - Mua bao nhiêu cô Ba ?

Rút tờ mười ngàn ra khỏi bóp , về mặt Minh Chiêu kênh kiệu :

- Mua năm ngàn . Còn lại năm ngàn boa luôn, khỏi đưa lại :

Bà quản gia vội lắc đầu :

- Không , tôi đi mua giùm cô Ba thôi . Tôi không lấy tiền cô Ba cho đâu Minh Chiêu cười nhạo :

- Nghèo còn bày đặt chê tiền . Không lấy , tôi cũng không ép Phán xong, Minh Chiêu lấy tờ son rê lại trên môi Nhìn quanh trong nhà không có ai, cô liền dựa ngửa người trên ghế gác cả hai chân và cả đôi giày cao gót lên bàn . Không có Vũ Hoàng, không có bà Đông Phát tội gì cô phải e ấp chi cho cực Với nội Vũ Hoàng, cô ngọt ngào như 1 thỏi dulong phen . Không lẽ với mấy người giúp việc của Vũ Hoàng, cô cũng phải như thế . Cũng chưa đến Bà quản gia đặt đĩa bánh bột lọc kèm theo tờ năm ngàn trên bàn . Ngỡ là yên, không dè Minh Chiêu bỗng quát lên :

- Sao đi không lấy thêm mấy trái ớt cho tôi ?

- Tôi đâu biết là cô Ba thích ăn ớt Minh Chiêu hăm hực :

- Mở miệng ra cái gì dì cũng bảo không biết, không biết . Bực mình ghê . Làm ơn xuống bếp xem thử Còn ớt không, đem lên đây Không một chút chần chừ, bà quản gia liền đi thật nhanh xuống bếp . Đang lục lọi kiếm tìm , bà bỗng nghe giọng thất thanh của Minh Chiêu :

- Lên đây giùm đi ! Mau lên !

Lao vào phòng khách, bà quản gia thở Hồn hển :

- Có chuyện gì thế cô Ba ?

Minh Chiêu chỉ Vào cô gái có vẻ đẹp thật dịu dàng đang đi dọc theo mấy luống hồng trong vườn với bó hoa dại cầm trong tay Giọng cô tức tối :

- Dì nói thử Xem, ai thế ?

Bà quản gia cười :

- Cô Đan Phượng Minh chiêu tuôn 1 hơi :

- Cô ta là ai ? Tại sao cô ta lại sống ở đây ? Tại sao bấy lâu nay tôi không thấy cô ta ? Có phải cô ta là bà con với Vũ Hoàng không, hay là bạn gái của Vũ Hoàng Bà quản gia ngắc ngứ :

- Không . Cô Đan Phượng đâu phải bà con gì với bà chủ và cậu chu?

Giọng Minh Chiêu nóng nảy :

- Thế tại sao cô ta lại lang thang trong vườn với 1 bộ đồ lửng ? giờ thì dì đừng nói với tôi là dì không biết nữa đấy nhé . Nói đi cô ta là ai ?

- Cô Đan Phượng là trợ Lý giám đốc . Bà chủ mời cô Đan Phượng về ở đây cho vui Thiếu điều bật ra khỏi ghế, đôi mắt Minh Chiêu tóe đom đóm :

- Cô ta là trợ Lý cho bà Đông Phát ? Bộ Hết người trên quả Đất rồi hay sao mà lại dùng 1 cô gái làm trợ Lý ? Rồi lại có chuyện cô ta ở nhỏ trong nhà này . Quái quỷ Thật !

Bà quản gia nhăn mặt :

- Tôi đâu có biết . Có muốn hỏi chi cô cứ hỏi cậu chủ và bà chu?

Giận cá chém thớt, Minh Chiêu hăm hè :

- Dì muốn chọc tức tôi hay sao mà bảo tôi hỏi bà già quái gở Ấy ?

Bà quản gia từ tốn :

- Vì bà chủ của tôi mới là người nắm hết mọi chuyện Minh Chiêu gầm lên :

- Thật là kinh khủng . Thế mà Vũ Hoàng không hề nói với tôi 1 lời nào về chuyện này ca?

Bà quản gia định lui ra nhưng Minh Chiêu đã quát mắt bảo :

- Dì đã biết gì về con nhỏ Ấy , nói nghe coi - Tôi có biết gì đâu Nghiến mấy chiếc răng trắng nhỏ Như hạt bắp, Minh Chiêu hăm hực :

- Lại điệp khúc không biết, không biết . Thế dì không biết nói gì ngoài hai chữ không biết à ? Đúng là bực mình Về mặt hăm hăm, Minh Chiêu đi đến cửa sổ Chồng hai tay lên song nhìn ra vườn . Đan Phượng đang đứng đưa trên chiếc xích đu nhìn trời xanh bao

la, không hề biết là cô đang trong tầm ngắm đầy ghen tức đố kỵ Của Minh Chiêu Giận không thể Tả , Minh Chiêu quay lại nhìn bà quản gia giọng chất vấn:

- Vũ Hoàng và Đan Phượng có thân nhau không ?

Vốn ác cảm với Minh Chiêu nên bà quản gia không ngần ngại trả Lời :

- Đan Phượng tính tình thật dễ thương nên mọi người ai cũng mến . Cậu chủ cũng thế thôi Đúng lúc đó , chiếc mô tô của Vũ Hoàng phóng vào sân . Không một chút chần chừ, bà quản gia biến nhanh sau khung cửa bếp Nhìn thấy Minh Chiêu, Vũ Hoàng ngạc nhiên hỏi :

- Em chờ anh lâu chưa ?

Minh Chiêu giám giăng :

- Đủ Để hoá đá với 1 cái cổ dài ra vì mệt mỏi chờ đợi Vuốt má cô, Vũ Hoàng phì cười:

- Làm gì mà lòng bùng như thế, Minh Chiêu Cô gạt phắt tay anh, về mặt tức tối :

- Vì sao em giận, chuyện đó thì anh tự Biết mới phải Vũ Hoàng buông người xuống ghé cười cười :

- Giận anh vì đã đợi anh lâu chứ gì ? Trưa nay anh có cuộc hẹn đột xuất với 1 thằng bạn Minh Chiêu mím môi :

- Em không muốn nói về chuyện đó . Anh đừng giả Mù sa mưa nữa Rồi khỏi chỗ ngồi, đến sau lưng Minh Chiêu, Vũ Hoàng cúi xuống choàng hai tay qua cổ Minh Chiêu :

- Cười lên coi . Hay là muốn anh ... hôn nữa đây ?

Xô Vũ Hoàng thật mạnh, Minh Chiêu tức tối :

- Em không giận đâu Vũ Hoàng giọng ngọt ngào :

- Thế thì nói đi, em giận anh về chuyện gì ?

Kéo Vũ Hoàng ngồi xuống bên cạnh, Minh Chiêu hằm hè :

- Tại sao anh giấu em chuyện con nhỏ

Định bảo là “ con nhỏ Xinh đẹp “ nhưng Minh Chiêu đã cố tình nói khác đi :

- Con nhỏ Nhà quê ấy ?

Vũ Hoàng ngơ ngác :

- Con nhỏ Nào ?

Minh Chiêu nguýt dài :

- Không lẽ trong nhà này có đến ... hai con nhỏ Nhà quê . Cali con nhỏ Đang ngồi trên xích đu trong vườn nhà anh với 1 mớ cỏ dại trong tay ấy Vũ Hoàng chột hiểu, anh nhú mầy :

- có phải em muốn nói đến Đan Phượng ?

Minh Chiêu giọng cay cú :

- Em không biết Đan Phượng nào cả, chỉ Biết có 1 con nhỏ Nhà quê đang sống trong ngôi nhà này, cũng hít thở 1 bầu không khí với anh, cùng đi vô đi ra với anh thế mà em không hay vì anh đã cố lờ đi không nói cho em biết Vũ Hoàng nhún vai :

- Tưởng là chuyện gì Minh Chiêu chồm người nhìn Vũ Hoàng :

- Thế anh còn mong muốn chuyện gì xảy ra nữa đây ? Đó không phải là chuyện kinh khủng sao ?

Vũ Hoàng nhăn mặt :

- Đan Phượng đã làm cho anh bức mình rồi, nay tới em nữa Minh Chiêu nheo mũi :

- Có thật anh bức cô ta không đấy ?

Vũ Hoàng hắng giọng :

- Anh dối em làm gì ?

Minh Chiêu cười khẩy :

- Khó tin quá hà Vũ Hoàng tặc lưỡi :

- Anh cần gì phải dối em Minh Chiêu dài giọng :

- Thế lý do mà anh ghét cô ta ?

Vũ Hoàng so vai :

- Tất cả là do nội anh Minh Chiêu vẽ mặt nôn nóng :

- Có thể Nói rõ một chút được không anh, cứ lòng vòng như thế làm sao em hiểu nổi Vũ Hoàng thờ Dài :

- Không biết ... lượm được cô ta ở đâu mà nội anh bỗng đề bạt cô ta làm trợ Lý giám đo6 c cho nội . Chưa hết, nội anh còn cưu mang chuyện nhà cửa, dành cho cô ta một căn phòng thật tiện nghi không kém gì anh Minh Chiêu giận dữ :

- Nội anh điên rồi . Còn anh nữa , bộ không không biết phản đối chuyện này ?

Vũ Hoàng sắng giọng :

- Sao em biết là anh không có ý kiến với nội anh về chuyện Đan Phượng Minh Chiêu hát hằm :

- Thì vẫn thấy cô ta nhơn nhơn di vô đi ra là đã hiểu Vũ Hoàng giọng chán nản :

- Lúc cô ta dọn về đây ở, anh đã bỏ nhà đi biệt mấy ngày đến ở chung với 1 thằng bạn nhưng nội anh đâu cần đếm cía đến chuyện đó . Bà vẫn giữ nguyên quyết định của bà Minh Chiêu long mặt lên :

- Không lẽ con nhỏ này bỏ bùa nội anh sao ? Nghe đồn nội anh là 1 người cực kỳ khó tính mà Vũ Hoàng nhún vai :

- Cô ta có ... cái lưỡi rất lợi hại . Nói gì nội anh cũng nghe Minh Chiêu hằm hè :

- Em sẽ cắt lưỡi của nó Đang bức mình, Vũ Hoàng cũng phì cười . Anh khoát tay :

- Thôi bỏ chuyện đó sang 1 bên đi . Mỗi lần nghe nói đến cô trợ Lý của nội anh, anh cũng muốn điên Minh Chiêu trở mặt :

- Không lẽ anh đành chấp nhận thua cuộc ?

Vũ Hoàng trầm giọng :

- Nội anh cũng già rồi . Bà hơi chướng . Có nói như thế nào đó cũng không ăn thua đâu Minh Chiêu nhếch môi :

- Xưa nay anh vốn là người mạnh mẽ lắm mà Vũ Hoàng thờ Dài :

- Biết làm sao được . Chỉ Mong là có một ngày nào đó nội anh sẽ thay đổi mọi thứ . Nội sống không bao nhiêu năm nữa, anh không muốn làm bà buồn Minh Chiêu nữa mai :

- anh chờ nội anh thay đổi à ? thời gian bao lâu ? Một tháng hay là ... một năm ? Hay là vài năm ? biết đâu con nhỏ Này có ý định nhảy vào chia gia tài với anh cũng nên Vũ Hoàng lắc đầu :

- Đan Phượng không phải là 1 người như thế Máu ghen sôi lên, Minh Chiêu mai nữa :

- thế nó là ... người ngoài hành đi chẳng nên mới không khoái tiền . Không ai mà không khoái tiền Thấy Vũ Hoàng im lặng không trả Lời . Minh Chiêu bồi tiếp :

- vụ Con nhỏ Này để em lo Vũ Hoàng giọng quan tâm :

- Em định làm gì ?

Minh Chiêu vẻ mặt cay độc :

- Dắt mặt nó, để xem là nó còn có thể Lợi dụng nội anh nữa không Vũ Hoàng lắc đầu :

- Nội anh sẽ không tha thứ cho em đâu, nếu em sỉ nhục Đan Phượng Minh Chiêu hầm hè :

- Đan Phượng ... Đan Phượng ... Hay là anh có tình ý với nó và định qua mặt em ?

Vũ Hoàng thiếu điều kêu trời, anh nhăn nhó mặt :

- Đúng là hết chuyện để nói . Anh ghét cô ta nhất trên đời Minh Chiêu sầm soi nhìn Vũ Hoàng bằng ánh mắt nghi ngờ, ghen tuông . Đan Phượng rất đẹp . Một vẻ đẹp dịu dàng lời cuốn . Càng ngắm nhìn càng thấy đẹp . Làm sao cô có thể Tin được Vũ Hoàng Cô thách đố :

- Em không tin . Chừng nào anh đuổi con nhỏ Đáng ghét ấy ra khỏi nhà lúc ấy em mới tin Vũ Hoàng thở Dài :

- Lên phòng anh nghe nhạc đi, ngồi cái vả Nhau nghe mệt quá Minh Chiêu vun`g vằng :

- Em không đi đâu hết . Em biết là anh cố tình qua mặt em mà Vũ Hoàng bực dọc :

- Em vô lý quá Minh Chiêu giậm chân :

- Tại anh có vẻ mập mờ với con nhỏ Kia Vũ Hoàng nhún vai đi lên lầu để mặc Minh Chiêu ngồi 1 mình . Anh đã quá mệt vì đối đầu với nội anh theo chuyện Đan Phượng, nay lại bị Minh Chiêu ghen bóng ghen gió lời thôi . Đúng là tai họa Mờ tung cửa sổ, Vũ Hoàng nhìn xuống vườn . Bất chợt anh nhìn thấy Đan Phượng đang ngồi xõm trên thảm cỏ với chùm hoa sao nhái trên tay Thở Hắt 1 cái, anh đến bên dàn máy nhấn nút. Nghe chưa hết 1 bản nhạc thì Minh Chiêu lao vào phòng . Nguyền Vũ Hoàng 1 cái thật dài , cô đã Đốt :

- Em về !

Vũ Hoàng giọng chán nản :

- Tùy em Leo lên mấy chục bậc thang để chờ Vũ Hoàng năn nỉ, không ngờ anh lại điềm nhiên phán như thế Minh Chiêu ầm ức phán :

- Lần này, em chia tay với anh luôn . Một lời xin lỗi với em anh cũng tiếc sao ?

- anh không có lỗi Minh Chiêu khịt khịt mũi :

- Cứ cho là như vậy đi . Nhưng anh thật là tàn nhẫn với em . Em đang giận , anh lại không dỗ ngọt Vũ Hoàng dịu giọng :

- Ngồi chơi với anh đi . Lát anh đưa về Minh Chiêu ngọt nhạt :
- Anh đâu có muốn em ở lại - Tại em nói toàn chuyện bực mình, gán cho anh điều mà anh không có Minh Chiêu ngúng ngẩy :
- Em có quyền nghi ngờ chứ bỏ.
- Anh ghét ghen gió ghen bóng lắm - Bỏ mặc em ngồi 1 mình rồi đi lên lầu, anh không thấy ân hận sao ? Một lời xin lỗi anh cũng tiếc Vũ Hoàng cười :
- Thôi được, anh xin lỗi Ngả Vào vòng tay của Vũ Hoàng và ghì lấy anh, đôi mắt Minh Chiêu long lanh :
- Em nhớ anh quá Vũ Hoàng cúi xuống đôi môi rục đầy đam mê của Minh chiêu. Cô cuốn lấy anh và như không muốn rời khỏi đôi môi quyến rũ của anh Minh Chiêu nói qua hơi thở Dồn dập :
- Hôn em nữa đi anh

Chiêu theo cô, Vũ Hoàng đặt thêm 1 nụ Hôn nóng bỏng lên đôi môi đầy nhục cảm . Anh và cô như quên cả thực tại

Chợt. có tiếng chân đi như chạy trên hành lang Rời khỏi Vũ Hoàng, quay phắt nhìn ra cánh cửa đàng bở ngõ, Minh Chiêu lạc giọng hỏi :

- Ai thế ?

Vũ Hoàng lúng túng :

- anh không biết Vùng đứng dậy, Minh Chiêu long mắt lên :
- Có phải con nhỏ Nhà quê ấy vừa mới đi ngang qua đây không ?

Vũ Hoàng sa sầm nét mặt :

- Có lẽ là ... như thế Minh Chiêu cười nhạt :
- Hoá ra nó ở cạnh phòng anh . Thú vị Thật Vũ Hoàng bực tức :
- Không lẽ anh cũng có lỗi trong chuyện Đan Phượng ở cạnh phòng anh Minh Chiêu hằn học :
- Anh đã cố tình giấu chuyện đó.

Giận không thể Tả, Vũ Hoàng quát khế :

- Anh giấu để làm gì ? Đan Phượng ở bên cạnh hay ở trên cung trăng cũng đều có ý nghĩa như nhau Minh Chiêu mai mỉa :
- Anh hiểu điều anh nói hơn ai hết Vũ Hoàng nhướn mày :
- Bao giờ thì em bỏ đi cách nói chuyện ngang phè, áp đặt như thế . anh không thể Chịu nổi sự ghen tuông phi lý của em Minh Chiêu hăm hực :
- Em về.

Cô giậm chân chờ Vũ Hoàng dỗ ngọt nhưng anh đã bực tức đến bên cửa sổ Chổng hai tay nhìn xuống bên dưới Mím môi nhìn Vũ Hoàng đầy căm tức , Minh Chiêu chạy xuống cầu thang . Cô nhào lên chiếc Dream với vẻ giận dữ và hằn học nổ máy trước ánh mắt thẳng thốt của bà quản gia chất phát Đang chăm chút cắm hoa, Đan Phượng chợt giật nẩy mình vì tiếng chân đá mạnh vào cửa - Mở cửa ra Cô chưa kịp lên tiếng thì cánh cửa phòng đã được mở . Trước mặt cô là một Vũ Hoàng với cơn giận bừng bừng Giọng anh gâp gồ :

- Có phải cô vừa chạy qua phòng của tôi không ?

Bỏ chùm hoa dại màu tím vừa hái cuối vườn xuống bàn , Đan Phượng hít một hơi thật dài :

- Đúng là lúc này tôi có đi thật nhanh, nhưng không phải là ... chạy như anh nói . Và tại sao tôi phải chạy, đó là chuyện ngoài ý muốn của tôi Vũ Hoàng giận dữ :

- Đúng là thiếu lịch sự.

Thu hết can đảm, Đan Phượng nhìn thẳng vào đôi mắt Vũ Hoàng :

- Tôi nghĩ rằng chính anh mới là người thiếu lịch sự.

- Cô nói sao ?

- Anh không phải là người lịch sự !

Giận dữ nhìn Đan Phượng, Vũ Hoàng nheo mắt :

- Nếu cô không chứng minh được câu nói của cô là đúng, tôi sẵn sàng ném cô qua cửa sổ Đây Đan Phượng trẻ nhẹ Môi . Hình như đây là lần thứ hai Vũ Hoàng đòi ném cô qua cửa sổ . anh làm như mình là vận động viên ném tạ Cũng không bằng . Hay anh cũng khoái làm ... diễn viên xiếc ném đĩa, cho dù cô không phải là 1 cái đĩa !

Cô vẫn còn nhớ lần trước anh đã ví cô như 1 con mèo hoang !

Cô hất cằm :

- Tôi cho anh là người thiếu lịch sự vì hai lý do Thứ nhất , người lịch sự cần phải gõ cửa người khác trước khi vào chứ không phải là đập cửa giận dữ như thế . Thứ hai, phòng ngủ Không phải là công viên Suýt chút nữa thì Vũ Hoàng đã xông đến Đan Phượng và ném cô qua cửa sổ Như đã hăm dọa. . Nhưng đó chỉ Là giả Tưởng Cô không phải là 1 quả Bóng . Còn anh, anh thật ra thì rất ... hiền` .

Anh đứng trợn mắt nhìn cô không nói nên lời . Đúng là không có thể Bất lỗi Đan Phượng được . Anh và Minh Chiêu đã hôn nhau thật tình tứ, trong lúc cửa lại mở?

Bệnh hàm lại, Vũ Hoàng tuyên bố :

- Nếu cô giữ thẳng cái đầu của mình trên cổ, không ngó ngang ngó dọc thì đâu phải nhìn thấy những gì trong phòng riêng kẻ khác Đan Phượng đầu môi :

- Tôi đâu có muốn nhìn nhưng mọi thứ đã đập vào mắt của tôi Vũ Hoàng búng ngón tay :

- Tôi không nói chuyện với cô nữa . Nếu lần sau Minh Chiêu còn giận tôi về `những gì cô gây ra thì đừng có trách Đan Phượng nheo mắt :

- Chẳng lẽ vì cô bỏ anh giận anh, anh lại sang kiểm chuyện với tôi ?

Vũ Hoàng ngắc ngứ nhìn Đan Phượng . Không ngờ Đan Phượng nói đúng phóc . Mỗi lần đầu khẩu với cô , không hiểu sao lần nào anh cũng bị Thua Sập mạnh cánh cửa phòng , Vũ Hoàng chấm dứt câu chuyện giữa anh và cô

Nghe tiếng chuông gọi cửa, từ trên ban công bà Phương Ký nhìn xuống . Gia nhân ra mở cổng , người khách không ai xa lạ, chính là Đan Phượng - - đưa cháu gọi bà bằng thím Sa sầm nét mặt , đi đến bên trường kỷ bà Phương Ký khẽ lay ông Quốc Đình :

- Nay ông, Đan Phượng nó vừa đến đây Vùng ngồi dậy, ông Quốc Đình khàn giọng :

- Bà xuống nói chuyện với nó đi . Tôi xuống sau . Cứ như những gì tôi đã dặn bà Bà Phương Ký thì thăm :

- Liệu Đan Phượng có biết chuyện mà ông và tôi đã làm không ?

Ông Quốc Đình tặc lưỡi :

- Làm sao mà nó biết được . Tất cả vẫn là một bí mật chỉ có tôi và bà biết Ném cho bà Phương Ký 1 cái nhìn ngạo nghễ, ông Quốc Đình nói tiếp :

- Tôi chỉ sợ tính bép xép của bà . Mọi chuyện sẽ mãi mãi được chôn chắt với điều kiện là bà phải biết giữ cái lưỡi của mình !

Bà Phương Ký vùng vằng đi ra khỏi phòng . Bà biết là chồng bà muốn xỏ xiên về chuyện bà hay tỉ tê kể lể với mấy đứa em gái của bà . Cũng tùy theo chuyện mà tâm sự, bà đâu có điên để tâm sự mà chuyện tày đình mà bà và ông Quốc Đình đã nhúng tay vào Bước xuống nấc thang cuối cùng, nhìn thấy Đan PHượng đang đọc báo, bà Phương Ký giọng rồn rảng :

- Đan Phượng... Cháu đến lâu chưa ? Sao lại không bảo người làm báo cho chú thím biết Đứng lên lễ phép chào bà, Đan Phượng nhỏ nhẹ :

- Dạ, cháu cũng vừa mới đến . Nghĩ là chú thím vẫn còn nghỉ trưa nên cháu ngồi chơi Buồng thân hình phịch phịch xuống ghế, giọng bà Phương Ký soi mói :

- Công việc cháu hiện nay như thế nào , Đan Phượng ?

Cô chớp mi :

- Dạ, cháu đã chuyển sang 1 công ty khác Liếc nhìn chiếc quần jean màu rêu và áo pull trắng Đan Phượng đang mặc thật giản dị, bà Phương Ký giọng khinh khinh :

- Lương của cháu có khá không ?

Đan Phượng cười hiền :

- Dạ cũng khá cao nhưng cháu tiêu xài rất dè sẻn Về khoản tiêu p kiệm của Đan PHượng thì bà PHượng Ký không lạ gì . Dù rất ghét đứa cháu chồng nhưng đôi lúc bà vẫn thấy lạ lùng tại sao có một con bé... ngu ngốc đến thế . HỒi còn ở với hai vợ chồng bà, Đan Phượng xài thật tiện tặn với đồng tiền ký cóp kiếm được và không hề ý lại ông chú ruột dù ông Quốc Đình dù sao cũng là chủ hãng xe ô tô Sau khi ba mẹ và ông nội mất đi sau một tai nạn giao thông, Đan PHượng đã sống với vợ chồng bà được 6 năm . Bà vốn có ác cảm với Đan PHượng mặc dù cô đã thu mình lại như một chiếc bóng vì sợ. làm phiền đến mọi người Vọng ra nhà sau, giọng bà PHượng Ký đầy uy quyền :

- Lấy nước uống coi Giọng Đan Phượng quan tâm :

- Dạ, chú và các em vẫn khỏe chứ ?

Bà PHượng Ký gạt đầu :

- Lát nữa ông xuống bây giờ đó Chợt liếc 1 túi lớn đang đặt ở trên bàn, bà Phương Ký hỏi :

- Cháu mang gì đến thế ?

Đan Phượng cười hiền :

- Dạ, cháu đem một ít nhãn lồng để mấy em ăn và 1 xấp vải thím may đồ mát mặc ở nhà Bà Phương Ký cao ngạo :

- Vải do cháu chọn chắc thím không mặc nổi . Nhưng không sao, lúc nào đến Tết thím cho... bọn người giúp việc mang về làm quà cho gia đình Đan Phượng cảm thấy đáng ngất ở cổ . Cô cũng không đến nổi vụng về để tặng bà thím giàu sang của cô một món quà không tương xứng . Hình như những người giàu có như thím của cô và... Vũ Hoàng đã cố tình đồng hoá sự giản dị và sự tầm thường với nhau Mà tại sao cô lại nghĩ đến anh chàng cao ngạo đáng ghét ấy vào lúc này nhỉ . Điều đó thì cô... không lý giải được !!!!!

Bâng quơ hỏi Đan Phượng vài câu nữa , bà Phượng Ký bắt đầu than vãn :

- Đạo này chú thím làm ăn thua lỗ quá . Máy chuyển tàu chờ Xe ô tô nhận vào bán chậm, bị Bớt giá . Coi bộ chú thím đẹp tiệm quá Ngỡ thật, Đan Phượng tròn mắt :

- Thế chú thím không còn cách nào nữa sao ?

Bà Phượng Ký lắc đầu :

- Không . Có lẽ chú thím sẽ sang một thành phố khác để sinh sống Đan Phượng chớp mi buồn rầu . Cô không còn ai thân thích ngoài chú cô . Cho dù ông lạnh nhạt không yêu thương cô nhưng dù sao đó cũng là ruột thịt Cô buồn bã :

- Cháu không biết làm gì để giúp chú thím Từ trên lầu đi xuống, ông Quốc Đình giọng ồm ồm :

- Tới chơi lâu chưa Đan Phượng ?

- Dạ Cháu cũng mới tới Vừa ngồi xuống ghế, ông Quốc Đình đã nhập đề :

- Có lẽ thím cháu đã nói với cháu chuyện chú thím định dẹp tiệm sang thành phố khác lập nghiệp - Dạ

Nhồi thuốc vào ống tẩu, ông Quốc Đình tặc lưỡi :

- Chú cần bán ngôi biệt thự này Đan Phượng chớp mi :

- Nó đẹp quá . Lại là kỷ Niệm của nội . Chú không nên bán Ông Quốc Đình đưa mắt nhìn bà Phượng Ký và bắt gặp cái nheo mắt đầy ý nghĩa của bà . Bà muốn khẳng định với ông là bà nói đúng . Đan Phượng không để cho vào xiếc đâu . Nếu Đan Phượng biết là ông Quốc Đình đã sửa chúc thư của nội nó, mọi chuyện sẽ không dừng ở mức độ Tranh chấp tài sản trong dòng họ Mà còn liên quan đến phát luật Trong tờ di chúc, nội Đan Phượng - - - Ông Quốc Bửu - - - đã quyết định để lại cho ba Đan Phượng ngôi biệt thự Mà hiện nay ông đang sử dụng và thêm 1 ngôi biệt thự Khác ở ngay trung tâm thành phố . Vì ba mẹ Đan Phượng đã qua đời, xét trên pháp lý Đan Phượng là người thế vị Thừa kế toàn bộ số tài sản ấy Không phải ông Quốc Đình không được nội Đan Phượng phân phát tài sản . Ông cũng được thừa kế 1 ngôi biệt thự Lo"n nhưng vì tiêu xài bạt mạng nên đã phải bán đi trả Nợ . Không còn gì, ông và bà Phượng Ký đã bàn tính với nhau sửa chúc thư vì Đan Phượng không hề hay biết nội dung chúc thư mà nội cô đã lập Ông Quốc Đình háng giọng :

- Thế cháu không thấy là ngôi biệt thự này đang xuống cấp sao ? Vả Lại, nội đã ... cho chú nên chú cũng có quyền bán để trả Nợ.

Đan Phượng nhỏ Nhẹ :

- Cháu rất buồn khi chú thím và các em lià bỏ cháu và đến lập nghiệp ở 1 thành phố xa lạ.

Ông Quốc Đình soi mói nhìn Đan Phượng . Giọng buồn buồn của cô khiến ông chột tự Hỏi là có phải cô không muốn xa ông hay là chỉ Là 1 cái cớ để phản đối chuyện ông bán ngôi biệt thự này Ông nhướn mày thăm dò :

- Chú đã được nội cho thừa kế toàn bộ tài sản của nội . Ba cháu ... khỜng được thừa hưởng gì có lẽ là do nội nghĩ chú là con út . Khó con đầu, giàu con út . So với ba cháu, chú biệ Nhiều thiệt thòi nên nội chau đã quyết định như thế trong chúc thư . Mong cháu không vì chuyện đó mà bất mãn Đan Phượng mở to mắt nhìn chú cô xong rồi lại nhìn thím cô . Cả hai đang nhìn cô bằng ánh mắt hân học , hoài nghi.

Cười buồn , cô lắc đầu :

- Sao chú lại nói như thế Đan Phượng bâng khuâng nhìn ra cửa sổ . Cô vẫn nhớ đến nội của cô với chòm râu bạc trắng, nụ cười hiền hoà . Ba mẹ Cô và nội đã ra đi mãi mãi Cảm thấy sự có mặt khá lâu của mình đang làm cho ông Quốc Đình và bà Phượng Ký phật ý, Đan Phượng đứng lên giọng bối rối :

- Cháu xin phép chú thím ra về Đóng sập cánh cửa cổng, nhìn vợ Ông Quốc Đình tuyên bố :

- Cứ theo cách nó nói chuyện thì tôi đoán nó không biết gì cả . Tôi sẽ rao bán hai ngôi biệt thự Cùng 1 lần . Hy vọng là chúng ta nán lại thành phố này 1 thời gian không lâu.

Quán cà phê Đan Phượng cùng Đình Dự Đến nằm cheo leo trên 1 con dốc . Một giàn hoa hoàng hậu màu tím phía trước đã làm cho quán nườ8 c có một vẻ gì đó thật đậm thắm dịu dàng Kéo ghế cho Đan Phượng , Đình Dự Mỉm cười :

- Đan Phượng uống gì đây?

Cô cười hiền :

- Cho Đan Phượng một ly sữa tươi Đình Dự Giọng ấm áp :

- Pha thêm 1 ít ca cao nhé Cô nhỏ Nhẹ :

- Dạ ...Sao cũng được Đình Dự Mỉm cười :

- Hình như các cô gái thường có thói quen thích uống sữa hơn là cà phê phải không Đan Phươ8.ng ?

Cô cười khế :

- Đan Phượng đâu biết . Có lẽ anh rõ điều đó hơn Đan Phượng mà Đình Dự Nhươ8”ng mày :

- Có phải Đan Phượng muốn bảo là anh oc nhiều bạn gái chứ gì ?

Đan Phượng tỉnh nghịch :

- Chứ còn gì nữa Đình Dự Cũng cười :

- Chỉ 1 cô gái là quan trọng với anh thôi . Những cô gái mà Đan Phượng thấy đến tìm anh ở lớp Nhật ngữ chỉ Là bạn bè thôi Đan Phượng mỉm cười . Đùa vậy thôi chứ cô biết là Đình Dự Rất nghiêm túc . Cô cùng học lớp Nhật ngữ với anh gần 1 năm nay nên rất hiểu anh Khuấy nhẹ Ly sữa cho cô , Đình Dự Trầm giọng :

- Đan Phượng có thích khung cảnh ở đây không ?

Đan Phượng mỉm cười :

- Dễ thương . Đan Phượng chăm giàn hoa hoàng hậu với những bông hoa tím trước quán Đình Dự Gật đầu :

- Khung cảnh trong quán cũng thật là thanh nhã, phải không Đan Phượng ?

Cô chớp mi :

- Đan Phượng sợ Nhất là bước vào những quán cà phê đầy áp phích quảng cáo nước ngọt, bia , bánh kẹo gì gì đó ... Chưa hết, dàn nhạc được mở to hết cỡ chứ không vừa phải như ở đây . Thường thường thì nhưng cái gì thái quá cũng đều không tốt Đinh Dự So vai :

- Đan Phượng nhận xét rất tinh tế . Anh cũng rất ít đến những quán cà phê hộp sang trọng có phụ Hoa. Phần biểu diễn dương cầm, không biết Đan Phượng có sở Thích giống với anh không ?

Cô cười nhẹ :

- Đan Phượng cũng như thế . Có cảm giác tất cả đều được đóng hộp trong không khí lịch sự cứng nhắc ấy . Không biết có phải Đan Phượng nghĩ như thế là do mình khó tính qua không Nhìn cô không chớp mi, Đinh Dự Mỉm cười :

- Với anh, không có cô gái nào bằng Đan Phượng . Đan Phượng vừa thông minh , lại vừa nhạy cảm / Mọi nhận xét của Đan Phượng đều đúng Cô cười khẽ :

- Anh đừng cho Đan Phượng lên tận mây xanh đấy nhé Đinh Dự Trầm giọng :

- Đan Phượng rất dễ thương , Đan Phượng có biết không ?

Từ dàn máy, một bản nhạc với lời chơi vơi :

Em như một nụ hồng, cầu mong chẳng lạnh lùng Em như một ngày mộng, mà ta từng ngại ngùng. Sẽ ru ta ngày nhớ Một ngày thoáng mây đưa chuyện tình đã như mơ Em như giọt rượu nồng, đưa ta vào cuộc mộng Em như vạt lụa đào, quyến ta lời thì thào . Sẽ qua đi ngày tháng

Đinh Dự Soi vào mắt Đan Phượng . Anh rất thích được nhìn vào đôi mắt đẹp ấy . Là phó giám đốc 1 công ty, anh quen khá nhiều cô gái nhưng chỉ Có Đan Phượng là tạo một ấn tượng thật đặc biệt nơi anh Thông minh và duyên dáng . Đó là tính cách của cô Tối hôm nay Đan Phượng mặc chiếc quần jean màu c anh giản và áo pull màu hồng nhạt . Ở cô,. Có một cái gì đó thật mềm mại, đầy nữ tính và cuốn hút Đinh Dự Nhìn cô không chớp mắt . Anh yêu cô . Không phải là bây giờ mà ngay từ buổi tối Đan Phượng hiền lành ôm tập vở Trước ngực đi tìm chỗ . Thật tình cờ và như có một sắp xếp kỳ diệu nào đó, cô ngồi xuống chỗ trống bên cạnh anh . Từ đó đến nay đã gần nửa nay rồi - Đan Phượng Gọi cô thật khẽ , Đinh Dự Nhìn cô bằng ánh mắt tha thiết . Đan Phượng bối rối nhìn anh, rồi lại quay mặt đi Đinh Dự Nói khẽ :

- Đan Phượng, anh yêu em; Cô thẳng thốt :

- Ở Đinh Dự Trầm giọng :

- Anh yêu Đan Phượng đã từ lâu lắm rồi .Anh nghĩ rằng tối nay là cơ hội tốt nhất để Đan Phượng hiểu được tình cảm của anh Cô cụp mắt xuống :

- Không Đinh Dự Khắc khoải :

- Đừng khước từ anh nhé Đan Phượng . Anh rất sợ Điều đó xảy ra Giữ những sợi tóc nghịch ngợm cuốn theo những cơn gió xôn xao. Đan Phượng nói nhỏ :

- Anh đừng nói gì ca?

- Vì sao thế Đan Phượng ?

- Đan Phượng chưa nghĩ gì cả . Đan Phượng chỉ Xem anh như 1 người anh mà thôi Giọng Đinh Dự Buồn rầu :

- Anh không mong tình cảm đó . Anh yêu Đan Phượng . Và anh nghĩ là Đan Phượng cũng không hề vô tình với anh Đan Phượng chớp mi . Cô cũng không hiểu lòng mình được nữa . Cô rất Đinh Dự.

Những lúc không gặp anh cô cũng thấy nhớ nhớ . Như thế có phải là tình yêu không nhỉ ?

Xoay ly sữa lạnh buốt trong tay, Đan Phượng nói khẽ :

- Đan Phượng cần có một thời gian để Hiểu được chính mình Đinh Dự Nhìn sâu tận đáy mắt màu hạt dẻ :

- Tại sao thế Đan Phượng ?

Cô chùng giọng :

- Đan Phượng cũng không hiểu được lòng mình nữa . Mong anh thông cảm cho Đan Phượng Yêu thương nhìn cô, Đinh Dự Giọng cảm động :

- Anh yêu Đan Phượng . Yêu thật chân thành tha thiết . Nhưng anh hiểu tâm trạng của Đan Phượng vào lúc này . Anh sẽ chờ đợi Câu chuyện của hai người bị Ngắt quãng vì 1 tiếng reo của 1 cô gái vừa mới đi vào quán Cô mặt một chiếc sườn sạm Thượng hải màu mặng cực rất đẹp, ôm sát thân hình kiều diễm . Đi bên cạnh cô là 1 người đàn ông . Anh khá quyến rũ và không hề xa lạ Với Đan Phượng Cô mở to mắt nhìn anh . Người cùng đi với Lý Hồng chính là Vũ Hoàng Nghiêng đầu nhìn Đinh Dự, Lý Hồng véo von :

- Đinh DựSuốt một tuần nay anh đi đâu thế . Em gọi điện cho anh đến mấy lần nhưng không gặp Đinh Dự Vui vẻ :

- Anh đi công tác Chợt Đinh Dự Và Vũ Hoàng cũng nhận ra nhau Bắt tay Vũ Hoàng, Đinh Dự Cười xòa :

- Không ngờ lại là cậu . Lâu quá tụi mình không gặp nhau Lý Hồng ngạc nhiên hỏi Vũ Hoàng - Ủa , thế anh quen với ông anh họ Của em sao ?

Lịch sự đứng dậy kéo ghế, Đinh Dự Vồn vã :

- Cậu và Lý Hồng ngồi đây với tụi mình cho vui Mãi chào hỏi Đinh Dự . Bây giờ cả Vũ Hoàng và Lý Hồng mới quay lại nhìn cô gái ngồi cùng bàn với Đinh Dự . Họ Không ngờ đó lại là Đan Phượng Thả Người ngồi xuống ghế, Lý Hồng kêu lên giọng ngạc nhiên :

- Là cô sao ?

Nhướng mảy nhìn Đan Phượng với vẻ lãnh đạm , Vũ Hoàng đưa cho Đinh Dự Điều thuốc . Anh điệu nghệ Bật zippo mời lửa cho cả hai người Đinh Dự Ngạc nhiên hỏi Lý hồng :

- Bộ em quen với Đan Phượng sao, Lý Hồng ?

Lý Hồng tủm tỉm :

- Còn hơn cả quen nhau nữa đấy . Chuyện cũng hơi dài và đầy thú vị, phải không Đan Phượng ?

Đinh Dự Goings vui vẻ :

- Chúng ta làm quen nhé . Đây là Đan Phượng , cô bạn cùng lớp Nhật ngữ của anh . Còn đây là Lý Hồng, em họ Của mình . Và đây là Vũ Hoàng, bạn học một. thời sinh viên Lý Hồng đang đưa mắt :

- Hai anh có biết vì sao em quen Đan Phượng không ?

Về mặt Vũ Hoàng thờ ơ . Anh thần nhiên nhả Khói tỏ vẻ không quan tâm khiến Lý Hồng hơi cụt hứng Đá nhẹ Vào chân Vũ Hoàng, cô dài giọng :

- Trước đây , Đan Phượng làm kế toán ở công ty em đó Đình Dự Mỉm cười :

- Thế sao ?

Lý Hồng khúc khích :

- Nhưng Đan Phượng đã bị Giám đốc của em sa thải Không ngờ Lý hồng kém tế nhị Như thế, Đình Dự Kêu lên :

- Kìa Lý hồng !

Về mặt tỉnh bơ , Lý Hồng tuôn 1 hơi :

- Đan Phượng về làm việc ở công ty xây dựng của bà Đông Phát là do một cú điệ Thoại thất thường . Hôm đó bà Đông Phát, đã gọi điện cho giám đốc Trung Vĩnh yêu cầu tìm cho bà ấy một cô kế toán thật đặc biệt

Vũ Hoàng nhú mày hỏi :

- Nội của anh ?

Lý Hồng ngạc nhiên :

- Ai là nội của anh ?

Vũ Hoàng so vai :

- Thì em mới nhắc đến bà Đông Phát Lý Hồng nhìn Vũ Hoàng không chớp mắt :

- Thế anh là cháu nội bà Đông Phát sao ?

Đình Dự Ngạc nhiên :

- Quen với Vũ Hoàng, lẽ ra em phải biết điều đó chứ . Ai mà không biết mối quan hệ ấy Lý Hồng chu môi :

- Em quen với anh Vũ Hoàng cũng mới nửa tháng thôi Đình Dự Ngán ngẫm lắc đầu , không lạ Gì tính phóng túng của Lý Hôn`g, cô em họ Của anh . Chỉ Mới quen Vũ Hoàng trong một thời gian ngắn mà cô đã tình tứ đi với Vũ Hoàng như thế Lý Hồng không quên câu chuyện mà cô đang bỏ dở . Giọng cô dặc ý :

- Hôm ấy bà Đông Phát yêu cầu giám đốc của em phải tìm gấp cho bà một cô kế toán với một tiêu chuẩn hết sức Quái gở Mà chỉ Có Đan Phượng may ra mới đã ứng được Đan Phượng bỗng quan tâm đến câu chuyện của Lý Hồng . Cô không hề hay biết có một cuộc điện thoại giữa bà Đông Phát và giám đốc Trung Vĩnh về chuyện tuyển dụng cô Liếc về mặt nôn nóng của Đan Phượng, Lý Hồng quay sang Vũ Hoàng cười ngất :

- Nội anh yêu cầu anh Trung Vĩnh tìm gấp cho bà 1 cô kế toán quê mùa Không biết son phấn, không biết chưng diện . Thử Hỏi còn ai thích hợp hơn Đan Phượng ?

Ngỡ là Đình Dự Và Vũ Hoàng sẽ cười hưởng ứng theo câu chuyện của mình nhưng cả hai đều nghiêm nét mặt im lặng . Lý Hồng hơi quẻ Cô liếc Đan Phượng với vẻ ganh tị .

Thật ra , lúc Trung Vĩnh gọi Đan Phượng lên để chuyển sang công ty bà Đông Phát , Trung Vĩnh đã hoàn toàn bất ngờ trước vẻ đẹp của Đan Phượng . Lý Hồng tin rằng nếu không có mặt cô ở đó, Trung Vĩnh sẽ không ngần ngại gì để giữ Đan Phượng ở lại Đình Dự Nghiêng đầu hỏi Lý Hồng :

- Em uống gì ?

Gõ mấy ngón tay đỏ Chót lên bàn, Lý hồng giọng kiêu hãnh :

- Một ly chanh Rhum Nhìn Vũ Hoàng , Đình Dự Ân cần :

- Còn cậu ?

Vũ Hoàng háng giọng :

- Mình cũng một ly đen như cậu Đan Phượng ngo Ngậy trong ghế . Cô cảm thấy không khí ngột ngạt . Có lẽ những người trong bàn đều chung cảm giác như cô sau câu chuyện của Lý Hồng Thừa lúc Lý Hồng vẫy tay gọi chủ quán yêu cầu một điều gì đó, Đình Dự Chồm sang tai Đan Phượng nói nhỏ :

- Đan Phượng đừng buồn . Anh xin lỗi về những gì Lý Hồng đã nói . Tính nó xưa nay vẫn thế, anh uốn nắn mãi mà không được . Một lát về nhà, anh sẽ gửi cho nó 1 trận Đan Phượng chớp mí :

- Không sao đâu, anh đừng bận tâm đến Đan Phượng . Đan Phượng quen rồi Đình Dự Nhìn sâu vào đôi mắt long lanh buồn của cô . Chợt muốn ôm cô vào lòng hơn bao giờ hết . Nếu không có Vũ Hoàng và Lý Hồng ở đây, anh sẵn sàng thực hiện mong ước đến cháy bỏng ấy.

Anh yêu cô . Anh không muốn nhìn thấy cô buồn . Dù chỉ Là trong 1 thoáng chốc Vũ Hoàng quan sát họ Qua làn khói mỏng . Anh đoán là Đình Dự Đang cặp bồ với Đan Phượng Tại sao lại có thể Như thế nhỉ Khi Đan Phượng chỉ Là một cô gái hết sức tầm thường . Câu chuyện của Lý hồng anh tin là 1 câu chuyện có thật vì anh không lạ Gì nội của anh Có điều là cách nói chuyện của Lý hồng dù sao cũng làm tổn thương Đan Phượng Đan Phượng nói khẽ :

- Có lẽ Đan Phượng xin phép mọi người về thôi Đình Dự Trầm giọng :

- Anh đưa Đan Phượng về Cô khẽ lắc đầu :

- Đan Phượng về một mình cũng được mà Lý Hồng đột ngột quay lại theo dõi câu chuyện hai người . Cô lên tiếng :

- Nếu Đan Phượng bận việc, anh cứ để Đan Phượng về đi . Lâu lắm anh mới gặp lại anh Vũ Hoàng và em, bỏ về nữa chừng cũng .. không tiện đâu Đan Phượng đứng dậy, giọng mềm mỏng :

- Đan Phượng xin phép mọi người được về trước Lý Hồng kên kiệu ngó lơ sang chỗ khác không trả Lời . Còn Vũ Hoàng , dù đối nghịch với Đan Phượng nhưng anh vẫn lịch sự đứng dậy Ra đến đường, Đan Phượng nhìn thấy Đình Dự Đang hấp tấp đuổi theo cô . Giọng anh ân hận :

- Đan Phượng ... Lên xe anh chờ Về . Một lần nữa anh xin lỗi Đan Phượng ... Đan Phượng dừng quan tâm đến những lời nói của Lý Hồng Đan Phượng ngẩng cao đầu :

- Đan Phượng cảm ơn anh , nhưng anh đi vào với mọi người đi . Đan Phượng đón tắc xi về Về mặt khổ sở , Đình Dự Khàn giọng :

- Đan Phượng . Anh không thể Để Đan Phượng đi về như thế này được . Lý HỒNG đã làm hỏng 1 buổi tối thật đẹp của anh và Đan Phượng . Thật là đáng tiếc Khẽ lắc đầu, Đan Phượng nhỏ Nhẹ :

- Đan Phượng chỉ Buồn 1 chút thôi . Mọi chuyện không trầm trọng như anh nghĩ đâu . Đan Phượng đã từng bị Xúc phạm như thế nên quen rồi . Đan Phượng bỏ về không phải vì giận hờn mà vì cảm thấy sự cố mặt của mình không đem đến niềm vui cho người khác Đặt hai tay lên vai Đan Phượng , Đình Dự Giọng chùng xuống :

- Anh chờ Đan Phượng về . Nếu Đan Phượng cãi lại lời anh, anh buồn lắm Vũ Hoàng là bạn anh, nó sẽ hiểu anh khi anh bỏ về vào lúc này . Làm sao Vũ Hoàng trách anh được khi chính bản thân Vũ Hoàng cũng rất bức Lý Hồng Khẽ thở Dài, Đan Phượng ngồi lên chiếc Suzuki của Đình Dự

Trề môi nhìn theo hai người , Lý Hồng nhún vai thật đầm :

- Ông anh họ Cua em đúng là điên rồi . Coi bộ Ông thích con nhỏ Xoàng xoàng kia quá Vũ Hoàng giọng chân thành :

- Lúc này em đã xúc phạm đến Đan Phượng . Anh nghĩ là em không nên hành động như thế Lý HỒNG vênh mặt lên :

- Đó là sự thật mà anh . Chính nội anh đã yêu cầu anh Trung Vĩnh tìm cho bà một cô gái ... không biết trang điểm, không biết chững diện . Đó là Đan Phượng Vũ Hoàng so vai :

- Cho dù nội anh có yêu cầu như thế, em cũng không nên nói Lý Hồng ngúng nguẩy :

- Tại tính em ... thẳng thắn . Em không quen nói dối Vũ Hoàng so vai . Chợt thẳng thốt nhận ra là giữa Lý Hồng và Minh Chiêu có 1 cái gì đó thật giống nhau . Cũng mê hồn với những khuôn mặt được trang điểm thật công phu Cũng thực dụng . cũng bốp chát . Cũng trần trụi là Lối ... Những cô bạn Gái của anh đều như thế . Họ Không khác nhau lắm . Phải chăng chính vì thế mà tính yêu đã nhầm chán trong anh ?

Lý hồng nũng nịu :

- Sao anh không nói cho em biết bà Đông Phát chính là nội của anh ?

Vũ Hoàng trầm giọng :

- Tại em không hỏi đến . Và Lại, anh thấy nói ra điều đó cũng không cần thiết lắm Lý Hồng ngúng nguẩy :

- Sao lại không quan trọng, không cần thiết chứ ?

Vũ Hoàng nhướng mày :

- Chuyện anh và em cặp bồ đâu có liên quan đến nội anh Lý Hồng gượng cười :

- Công ty của em làm ăn với công ty xây dựng . Em làm việc với nội anh đã khá lâu rồi . Thành thử, mọi chuyện liên quan đến nội anh em đều quan tâm Vũ Hoàng lặng lẽ nhả Khói thuốc . Câu chuyện giữa anh và Lý HỒNG dường như càng lúc càng nhạt nhẽo Anh chợt nghĩ đến Đan Phượng . Không biết giờ cô có khóc thầm về chuyện đã xảy ra tối nay không ? Mà sao anh lại nghĩ đến Đan Phượng vào lúc này nhỉ ?

Không trang điểm Tại sao nội anh lại đưa ra một. tiêu chuẩn lạ Lùng như thế ? Vũ Hoàng nhún vai . Có thể Là Lý Hồng mới kể 1 nửa câu chuyện . Anh tin rằng bên cạnh tiêu chuẩn ... không trang điểm, nội anh đã yêu cầu những tiêu chuẩn khác nữa về 1 cô kế toán mà bà tuyển chọn Lý HỒNG chớp mắt làm một phép nhẩm tính . Bà Đông Phát là 1 triệu phú, là giám đốc một công ty lớn . Nghe nói bà chỉ Có đọc nhất một đứa cháu

nội , không ngờ đó lại là Vũ Hoàng Đang cặp bồ với Trung Vĩnh , tình cờ gặp Vũ Hoàng trong một dạ Hội ngay lập tức Lý Hồng bị Cuốn theo ánh mắt đa tình của anh Nhìn thẳng vào mắt Vũ Hoàng , Lý Hồng giọng thăm dò :

- Nội anh khó cực kỳ trong chuyện làm ăn, không biết trong chuyện hôn nhân của anh, nội anh có khó không ?

Vũ Hoàng nhún vai :

- Chuyện kinh doanh của nội anh sao giống chuyện tình cảm của anh được Lý HỒNG nũng nịu :

- Vì sao ?

Vũ Hoàng cười :

- chuyện tình cảm của anh phải do anh tự Quyết định Lý Hồng tươi nét mặt . Tình tứ nhìn Vũ Hoàng, cô nói giọng thán phục :

- Em rất thích tính cách mạnh mẽ của anh Chợt cô hỏi Vũ Hoàng bằng giọng quan tâm :

- Anh và Đình Dự Là bạn học với nhau à ?

Vũ Hoàng gật đầu :

- Hồi còn là sinh viên, anh và Đình Dự Luôn chạy đua với nhau về chuyện học Lý HỒNG khúch khích :

- Thế còn chuyện tán gái, anh và anh Đình Dự Có chạy đua với nhau không ?

Ngỡ là 1 câu nói đùa , không ngờ Vũ Hoàng gật đầu xác nhận :

- Anh và Đình Dự Cũng theo đuổi 1 cô gái Lý HỒNG tò mò :

- Kết quả Như thế nào ? Em tin rằng anh là người thắng cuộc Vũ Hoàng cười thành tiếng :

- Cả hai người đều thua Lý Hồng dài giọng :

- Sao kỳ thế nhỉ ?

Vuốt lại mái tóc bồng bồng thật nghệ Sĩ, Vũ Hoàng hóm hỉnh :

- Cô gái hoa khôi mà anh và Đình Dự Săn đuổi ấy đã lên xe hoa với 1 Việt kiều . Sau khi cô ta lấy chồng, anh và Đình Dự Không còn bao giờ gặp cô ta nữa Lý Hồng cong môi :

- Thế mà anh Đình Dự Kín như bưng . Chưa bao giờ em nghe anh ấy kể về chuyện cô gái hoa khôi ấy ca?

Vũ Hoàng trầm giọng :

- Đó là 1 kỷ Niệm vui Nghiêng đầu nghìn vào đôi mắt quyến rũ của Vũ Hoàng , Lý Hồng nũng nịu :

- Đó là một cô gái điên rồ Vũ Hoàng nhướn mày :

- Vì sao ?

Lý HỒNG héch chiếc mũi cao lên :

- Vì cô ta đã từ chối anh Vũ Hoàng cười :

- Còn em, có lẽ em cũng điên khi cặp bồ với anh Lý HỒNG nhướn mày :

- Tại sao anh nói như thế Vũ Hoàng so vai :

- Xưa nay anh chưa chung tình với ai bao giờ Nở một nụ cười đẹp mê hồn, Lý Hồng chớp chớp mắt :

- Em sẽ là người làm được điều mà những người tình trước đây của anh chưa làm được Vũ Hoàng chế nhạo :

- Dự Định của em ?

Lý Hồng lấp lửng :

- Đó là 1 bí mật Vũ Hoàng so vai với về thách thức . Với Lý Hồng , anh cũng chỉ Cặp bồ cho vui khi Minh Chiêu giận anh Lý Hồng mỉm cười bí hiểm . Để Vũ Hoàng phải cưới cô, cô sẽ không ngần ngại tạo điều kiện để anh chiếm đoạt cô . Mọi chuyện cần phải được tính toán thật chu đáo.

Tập 2

Cho lẳng hoa tigôn trắng lên bệ cửa sổ, Đan Phượng nghiêng đầu ngắm nhìn . Lẳng hoa thật đơn sơ đã làm căn phòng của cô bỗng chợt dễ thương Bỗng có tiếng gõ cửa . Giọng bà Đồng Phát đồng dục :

- Đan Phượng...

Vội chạy đến mở cửa, Đan Phượng nhỏ nhẹ :

- thưa bà gọi cháu Đường bệ bước vào phòng cô , bà Đồng Phát nhìn quanh phòng một lượt . Đây là lần đầu tiên bà đặt chân vào phòng cô vì thế Đan Phượng không khỏi hồi hộp, lo sợ.

Lật đặt mang chiếc ghế bành đến, cô lễ phép :

- Mời bà ngồi Ngồi xuống ghế nhưng bà Đồng Phát vẫn tiếp tục quan sát mọi thứ . Từ kệ sách gắn trên tường, chiếc bàn làm việc , cuối cùng bà dừng mắt Ở bệ cửa sổ nơi có lẳng hoa tigôn trắng, giọng bà Đồng Phát tỏ vẻ hài lòng :

- Cô cũng ngăn nắp đấy chứ Đan Phượng cười hiền :

- Dạ cháu cũng rảnh rồi nên có thời gian thu dọn trong phòng Bà Đồng Phát tặc lưỡi :

- Phòng của Vũ Hoàng không được như thế . Mỗi lần bước vào phòng của nó ta muốn ngộp thở . Nào là vỏ lon bia, nào là cọng thuốc lá . Chưa hết, trên tường d an không biết bao nhiêu là tranh ảnh cầu thủ bóng đá Khẽ cắn môi, Đan Phượng mở to mắt nhìn bà Đồng Phát . Cô không đoán được lý do bà hạ cố đến đây . Cô sống ở đây mấy tháng nhưng tự nấu nướng riêng vì không muốn lạm dụng lòng tốt của bà Đồng Ph at và cũng vì không muốn... chạm trán Vũ Hoàng Ngồi biệt thự khá rộng nên rất ít khi bà và cô gặp nhau . Ở công ty, mọi chuyện lại khác . Cô luôn luôn xuất hiện bên cạnh bà như hình với bóng Bà Đồng Phát đến đây làm gì nhỉ ? Đan Phươ8>ng không nghĩ ra . Nếu vì công việc , có lẽ bà Đồng Phát đã bàn với cô sáng nay . Nhưng nói gì thì nói, lý do bà tìm cô chắc chắn không phải là chỉ để... so sánh sự ngăn nắp của phòng cô so với phòng Vũ Hoàng Cầm chiếc ly trong tay, giọng Đan Phượng bối rối :

- Thưa bà dùng gì ?

Bà Đồng Phát phẩy tay :

- Cho ta một ly nước lọc Mang đến cho bà một ly nước mát, Đan PHượng mềm giọng :
- Mời bà uống - cảm ơn Ngồi ngả người trên ghế, giọng bà Đông PHÁT khô khốc :
- Cô làm cho ta đã được bao lâu, cô còn nhớ không ?
- Thưa, gần 5 tháng - Cô thâ"y công việc ta giao cho cô thế nào ? Có quá sức cô không ?
- Dạ, cháu có thể đảm đương nổi - Cô không có ý định đề nghị tăng lương như những nhân viên khác sao ?

Đan Phượng chớp mi :

- Thưa không - Vì sao ? Có phải cô ngại ta sẽ nổi giận chăng ?

Đan Phượng nhỏ nhẹ :

- Hoàn toàn không , cháu không xin tăng lương vì mức lương hiện tại của cháu khá cao Bà ĐÔNG PHÁT trầm giọng :
- Cô xứng đáng đư"ng hƯ"ng mức lương cao nhất công ty , hơn cả Vũ Hoàng . Vũ Hoàng có tài nhưng nó hay nôngg, lại không chịu phép mình vào kỷ luật Nghe nhắc đề"n Vũ HOàng, Đan Phượng có cảm tưởng như cô vừa uống một ly thuốc đắng Anh vẫn cao ngạo không tiếp xúc với cô . Cả công ty đều biê"t chuyện đó . HỌ không bao giờ đề cập đến tên cô trước mặt Vũ Hoàng . Vì điều đó có thể làm cho anh nổi giận . Còn cô, cô cũng... thót tim khi chạm trán với anh ở cầu thang hoặc đi ngang qua phòng anh . Cô muốn tránh xa anh, càng xa càng tốt Chỉ khi anh... ngủ , cô mới có cảm giác thật an toàn Đối thế ngồi, bà Đông PHÁT chợt hỏi :

- Cô nghĩ gì về Vũ Hoàng ?

Đan Phượng giật mình nhìn bà Đông PHÁT . Giọng cô bối rối :

- Cháu không nghĩ gì cả?

Nhượng mày giễu cợt, bà Đông PHÁT phán :

- Cô không quen nói dối . Ta biết là cô ngại đưa ra 1 ý kiến nào đó về Vũ Hoàng . Cũng không trách cô được khi Vũ Hoàng luôn đối nghịch với cô . Cô và Vũ Hoàng là mặt trời và mặt trăng . Vũ Hoàng luôn tìm cách chứng minh với ta là ta đã lầm khi chọn cô làm trợ lý giám đốc . Còn cô...

Đan Phượng tưởng chừng quả tim của cô bật ra khỏi lồng ngực khi bà Đông PHÁT đột nhiên ngừng lại hắng giọng Bà Đông PHÁT tiếp :

- Cô luôn muốn khẳng định cái tôi tha6.t kiêu hãnh của cô với Vũ Hoàng . Vì sao thế hử ?

Đan Phượng ngắc ngứ :

- Thưa bà,... .Cháu kh"ng hề kiêu hãnh Bà Đông PHÁT cười nhạo :

- Có đấy . Nhưng cô không biết đấy thôi . Riêng ta, ta cảm nhận rất rõ vì... ta cũng là một con người kiêu hãnh Đan PHượng ngồi im . Cô không hề nghĩ là bà Đông PHÁT đã theo dõi cuộc chiến tranh lạnh giữa cô và Vũ Hoàng . Kiêu hãnh ? Những lời của bà Đông PHÁT dù sao cũng .. có lý Chăm chú nhìn Đan Phượng, bà Đông PHÁT phán :

- Đạo này cô hay thức khuya , có phải không ?

Đan Phượng nhỏ nhẹ :

- Vâng...

Khẽ lắc đầu, bà Đông Phát hắng giọng :

- Ta không muốn cô thức khuya như thế . Điều đó không có lợi cho sức khỏe đâu Đan Phượng chớp mi :

- Dạ... - Cô đang theo học lớp Nhật ngữ à ?

- Dạ... Bà Đông Phát tuyên bố :

- Cô làm ta kinh ngạc về sự bền bỉ chịu khó của cô . Nhưng nói như thế không có nghĩa là cô mặc sức phung phí sức khỏe của mình . Rồi cũng có lúc cô sẽ gục xuống vì đã vượt qua giới hạn của thể dục Đan Phượng ngập ngừng hỏi :

- Sao bà biết cháu thức khuya ?

Bà Đông Phát nheo mắt :

- Cô muốn nói là ta ở tầng trệt còn cô ở tận trên tầng ba nhưng sao ta lại biết được chứ gì ?

Đan Phượng nhỏ nhẹ :

- Vâng...

Bà Đông Phát trầm giọng :

- Cô đoán thử xem Đan Phượng buột miệng :

- Vũ Hoàng đã nói với bà...

Nói xong, cô mới thấy mình thật ngu ngốc . Tại sao cô lại cắc cớ nhắc đến Vũ Hoàng . Không chừng bà Đông Phát lại thuyết giáo một hồi về... mặt trời và mặt trăng nữa cũng nên Bà Đông Phát nhướn mày :

- Cô cho là Vũ Hoàng nói với ta à ? Tại sao cô lại nghĩ như thế nhỉ Một lần nữa, ta có thể khẳng định là cô cũng... ghét Vũ Hoàng như Vũ Hoàng đã ghét cô Quê không thể tả, Đan Phượng khẽ cắn môi im lặng ngó lơ ra cửa sổ?

Bà Đông Phát tặc lưỡi :

- Ta thường xuyên mất ngủ . Mà"t ngủ là căn bệnh trầm kha của ta mà"y chục năm nay , vì thế ta đã đi lên đi xuống cầu thang mỗi tối cho đến gần sáng . Ta đã nhìn thấy ánh đèn trong phòng cô hắt ra Đan Phượng giọng quan tâm :

- Thế sao bà lại mất ngủ ?

Đan Phượng vội ngậm miệng lại khi chợt nhìn thấy ánh mắt giận dữ của bà Đông Phát . Bà quát lên :

- Ta cấm cô hỏi một câu hỏi... ngớ ngẩn như thế . Câu hỏi của cô khiến ta bị xúc phạm . Tại sao ta mất ngủ mấy chục năm nay rồi ? Đó là nỗi đau ngấm ngầm của ta . Ta không muốn nhớ lại lý do khốn kiếp ấy nữa Dù không hiểu tại sao một câu hỏi chân thành của cô lại khiến bà Đông Phát giận đến thế nhưng Đan Phượng vẫn ân hận Giọng cô bổi rối :

- Xin lỗi bà...

Bà Đông Phát hầm hè :

- Một câu chuyện sỉ nhục , đáng căm giận . Ta không muốn ai khơi gợi lại câu chuyện tồi tệ ấy Đan Phượng cụp mắt xuống đất :

- Vâng...

Uống cạn ly nước mà t đang cầm trong tay , bà thờ hất một cái :

- Cô hãy chuẩn bị đi Vũng Tàu với ta ngay bây giờ Đan Phượng mở to mắt :

- Chúng ta đâu có khách hàng nào ở Vũng Tàu đâu, thưa bà Bà Đông Phát cau có :

-Ai bảo với cô là chúng ta đi Vũng Tàu vì công việc ?

Đan Phượng ngạc nhiên :

-Không phải bà và cháu đến Vũng Tàu để ký hợp đồng sao ?

Bà Đông Phát hậm hực :

- Thế cô nghĩ ta là một người chỉ biết chạy theo công việc như một robot và không biết giải trí là gì sao ? Cô đừng quên đây là chiều thứ bảy Đan Phượng im bật . Suốt mấy tháng làm việc ở bà Đông Phát, điều mà cô sợ nhất là làm bà nổi giận Sở dĩ cô hỏi bà như thế vì xưa nay bà Đông Phát có bao giờ quan tâm một vấn đề gì ngoài công việc đâu . Công việc hầu như chiếm h^ t thời gian của bà . Những giờ phút nghỉ ngơi hiếm hoi, bà lại tham gia câu lạc bộ trồng hoa Nếu bây giờ cô có ngạc nhiên khi nghe bà tuyên bố đi Vũng Tàu giải trí, xem ra sự thắc mắc ấy cũng không có gì là lạ.

Phẩy tay, bà Đông Phát giọng đầy mệnh lệnh :

- Đúng nửa giờ nữa , tài xế sẽ đón ta và cô đi Vũng Tàu . Cô có ngần ấy thời gian để chuẩn bị . Một nửa giờ dành cho cô !

Đan Phượng ngắc ngứ :

- Vâng...

Nheo mắt lại, bà khàn giọng :

- Cô còn gì để hỏi nữa không ?

Đan Phượng vội lắc đầu :

- Thưa bà, không...

Bà Đông Phát vừa ra khỏi phòng , Đan Phượng vội lao đến tủ áo quần mở tung ra, Nửa giờ để chuẩn bị.

Điều đó có nghĩa là cô có 15 phút để làm tất cả mọi chuyện cho chuyến đi . 15 phút còn lại là đứng chờ tài xế đến đón Hơn ai hết, cô biết là bà Đông Phát chỉ hài lòng nếu cô đứng đợi sẵn tài xế ở dưới sân trước đó... 15 phút và không thể nào chấp nhận chuyện tài xế nhấn còi để gọi cô Ném 1 bộ đồ tắm, một chiếc khăn lông, một chiếc lược, một chai dầu gội, một chai dầu xả, một miếng bọt biển chà chân vào túi xách thật thuận thực như một diễn viên xiếc thực thụ lành nghề, Đan Phượng vội thay áo quần nhanh như... ăn cướp Cô chọn chiếc quần jean màu kem và áo pull màu cỏ úa Liếc vội qua gương , cô chột sững người trước vẻ đẹp dịu dàng hồn nhiên của mình Không còn có thời gian để mơ mộng, chải nhanh mái tóc suông mềm mại, Đan Phượng phóng nhanh xuống các bậc thang Đúng ba bậc cho một cú nhảy Đột nhiên cô đâm sầm vào 1 người nào đó vừa từ dưới đi ngược lên - Ồi !

Ôm Đan Phượng để cô không bị ngã ., Vũ Hoàng cau có :

- Cô đi đứng kiểu gì lạ thế ?

Cả anh và 1 cô như nằm vắt vẻo trên thành cầu thang sau cú va chạm chết người ấy . Đầu cô tựa vào ngực Vũ Hoàng, con tay của cô thì... quàng vào cổ anh . Đúng là 1 cảnh

tướng... hay ho mà không bao giờ cô nghĩ là mình có thể gặp phải Vòng thoát khỏi tay anh, cô đỏ bừng mặt :

- Tôi đâu có muốn như thế . Đó chẳng qua chỉ là do vô ý mà thôi Vũ Hoàng nheo mắt :

- Lần sau thì có nên ý tứ 1 chút Đan Phượng đâu môi :

- Vâng... Tự tôi cũng hiểu được, ông khỏi cần phải dạy không Án trước mặt Đan Phượng, Vũ Hoàng phán :

- Nếu biết cô xí xọn như thế, lúc này tôi đã mặc cô lẫn lông lốc như 1 quả dưa rồi . Đúng là 1 con người vô ơn Lách khỏi anh, vừa nhảy tiếp những bậc thang cuối cùng giọng cô khiêu khích :

- " Ông " có hối hận cũng đã muộn rồi . Tạm biệt nhé Ngõ là còn sớm, nhưng khi phóng ra sân Đan Phượng mới biết là cô .. đã muộn Bà Đông Phát đang ngồi trên xe, gương mặt la, nh như nước đá . Cũng với chiếc áo dài nhung đen, cũng với mái tóc búi cao, cũng với khoé miệng hơi mím lại Vội mở cửa xe, Đan Phượng rồi rít :

- Xin lỗi vì đã để bà đợi Không nhìn cô, bà ra lệnh cho tài xế" :

- Nổ máy đi Chiếc xe lăn bánh ra cổng . Đan Phượng kín đáo liếc đồng hồ . Cô không hề trễ giờ . Thật ra còn đúng 10 phút nữa mới hết .. nửa giờ mà bà Đông Phát đã ký hạn cho cô Mà cũng tại cô đó thôi . Nếu lúc này cô không đụng Vũ Hoàng thì đâu có chuyện Mà sao cô lại đoảng như thế cũng không biết nữa . Hết lao vào ai, lại nhào vào người Vũ Hoàng . Nhớ lại cảnh anh ôm cô, Đan Phượng đỏ bừng mặt ầm ức...

***** Xe vừa chạy đến Vũng Tàu, bà Đông Phát bỗng ra lệnh :

- Chú Bảy, dừng xe lại coi Linh quỳnh làm theo lời của bà, chú Bảy tài xế chất phát hỏi :

- Bộ xe chạy không êm sao bà chủ ?

Bà Đông Phát háng giọng :

- Ta không đi Vũng Tàu nữa Cả chú Bảy và Đan Phượng đều trở mắt nhìn bà Đông Phát Ôi, quả bà đúng là 1 người nổi tiếng nết nết mà thất thường . Đan Phượng bỗng tự hỏi là tại sao những gia nhân làm việc cho bà có thể có đủ lòng kiên nhẫn làm việc với bà hơn chục năm nay Chỉ mới làm ở công ty của bà gần nửa năm thôi, cô đã thấy muốn... đau tim vì những quyết định mà bà bất ngờ tung ra Chú Bảy mềm mỏng :

- Tại sao bà chủ lại đổi ý, không muốn đi Vũng Tàu nữa ?

Bà Đông Phát cau có :

- Ta có quyền ra lệnh . Chú chỉ cần làm tròn bổn phận cuamình là đủ . Không nên thắc mắc một điều gì cả?

- Vâng, thưa bà...

chợt bà Đông Phát tắc lưỡi :

- Thôi được, nếu chú cần biết thì ta cũng không hẹp hòi gì . Ta quên mất chiều nayta có 1 cuộc hẹn quan trọng . Vì thế, ta quyết định huỷ bỏ cuộc giải trí Vũng Tàu !

Chú Bảy liền cho xe quay đầu lại . Chưa kịp đề -pa khởi hành thì bà Đông Phát lại cao giọng phán :

- Chỉ 1 mình ta và lại thành phố thôi, Đan Phượng sẽ ở lại Đan Phượng kêu lên :

- Không , cháu không muốn dạo biển Vũng Tàu đâu . Nếu bà về, cháu cũng về theo thôi Bà Đông Phát nhướng mày :

- ai bảo với cô là ta rủ cô đi hóng gió biển nơi này ?

Thật có... trời mới biế"t là bà Đông Phát muốn gì Đan Phượng mở to mắt nhìn bà . Chợt giật thót người khi bà tuyên bố :

- Đan PHượng sẽ đến trường đưa chó thay ta Cô kêu lên :

- Sao, thưa bà ? Đưa chó ư ?

Đan Phượng quay sang nhìn chú BẦY . Cứ theo c ai cách mà chú ấy nhìn trả lại cô , Đan Phượng cũng biết là chú cũng ngạc nhiên không kém cộ Tại sao cô phải đến trường .. đưa chó chứ Cau có nhìn Đan PHượng , bà Đông Phát tuyên bố :

- Ta muốn tham dự 1 cuộc đánh cuộc tại trường đua chó diễn ra trên đất Vũng Tàu vào chiều nay nhưng vì bận việc nên không thể . Cô sẽ thay ta làm chuyện đó Đan Phượng ngập ngừng :

- Lâu nay cháu chỉ nghe người ta nói về đua ngựa . Còn đua chó ? Có thật là... chó cũng chạy đua không ?

Bà Đông Phát tặc lưỡi phán :

- Hình như cô chỉ thành thạo công việc mà thôi / Cô không hiểu gì cả . Đưa chó còn thú vị gâ"p trăm lần đua ngựa . Xem đua cchó là 1 thú giải trí vô cùng lành mạnh Đan Phượng thờ dài :

- Cháu đâu biế"t... đánh cuộc Giận dữ nhìn cô, bà Đông Phát cau mày :

- Cô đừng nghĩ đây là 1 hình thức cờ bạc đấy nhé . Hãy đến trường đua, cô sẽ có ngay câu trả lời Đan Phượng về mặt khổ sở :

- Cháu...

Bà Đông Phát cắt ngang :

- Cô là 1 cô gái thông minh . Cô sẽ tìm ra c ach để thắng cuộc trong trò chơi giải trí ấy Trong lúc Đan Phượng còn rầu rĩ chưa biết phải thuyết phục như thế nào để bà Đông Phát đổi ý, khÔNG buộc cô phải đến trường đua nữa thì bà đã nhanh nhẹn mở xách tay lấy 1 xấp tiền nhét vào tay cô :

- Cô sẽ lấy tiền này để đặt cược . Đưa chó là 1 cuộc chơi lành mạnh , Vũng Tàu là nơi đầu tiên có cuộc đua này mà ở những nơi khác chưa hề có . Ta yêu cầu cô thắng cuộc . Nếu cô có ý định dùng tiền riêng của mình để gạt với ta là cô thắng cuộc thì nên bỏ ý định ấy ra đi là vừa . Ta sẽ gọi điện thoại liên hệ với trường đua để na9 m tên của những người thắng cuộc . Cô không thể qua mắt ta được đâu Hất hàm với chú Bầy tài xế, bà ĐÔNG Phát ra lệnh :

- Mở cửa cho Đan Phượng Dù muốn hay không, Đan Phượng cũng nhảy xuống xe trước đôi mắt đầy cảm thông của chú 7 Giọng chú chùng xuống :

- Chúc cô... thắng cuộc Đan Phượng thờ hất một cái :

- Cám ơn chú Chiếc Toyota chạy nhanh để lại một đám bụi mờ mịt và biến mất cuối con đường . Đan Phượng chán nản đứng nhìn theo cứ như 1 trò đùa . Cô có biết gì1 về đua chó đâu . Thế mà bà Đông Phát yêu cầu là cô phải thắng Ôi , một bà lão lạ lùng . Cô không thể hiểu được tại sao bà lại chọn cô để đánh cược cho một cuộc... đua chó Mãi suy nghĩ , Đan PHượng không hay là nãy giờ cô vẫn đứng gần mép đường . Xe cô chạy như mắc cửi nhưng cũng không làm cô quan tâm Một chiếc mô tô suýt tông vào Đan Phươ8.ng khiến cô phải co giò vọt lên lè . Trong đám bụi mịt mờ , cô vẫn nhận ra chính là Vũ Hoàng Áo pull màu cổ úa , quần jean màu mặng cục và đáng ngồi ngạo nghễ .

Nếu có một đám bụi mờ mịt gấp... 100 lần cô vẫn nhận ra anh thôi Vũ Hoàng đến thành phố này làm gì nhỉ ? Chắc là tắm biển . Chứ không lẽ anh ta cũng xem... đua chó như cô ?

Vũ Hoàng phanh xe lại . Anh ngoái đầu nhìn Đan Phượng kèm theo câu mắng mỏ :

- Cô muốn tự tử sao ?

Đan Phượng cong môi :

- Anh đúng là kẻ độc miệng Vũ Hoàng khiêu khích :

- Ngọn gió chương nào thổi cô bay đến đây ?

Đan Phượng nguýt dài nhưng Vũ Hoàng đã rú ga phóng xe đi tiếp Cô vội lao vào trường đua . Nhìn thấy 1 phụ nữ trạc 40 tuổi có vẻ thành thạo đang chia vé ra cho người gác cổng , cô liền bám theo bà ta Nhờ 1 nụ cười mà Đan Phượng tự cho là dễ thương nhất, cô nhỏ nhẹ :

- Xin cho cháu hỏi , khu đặt cược ở đâu thế dì ?

Bà ta giọng quan tâm :

- Cô không phải là người địa phương ở đây ?

- Vâng...

- cô mới tham gia lần đầu hả ?

- Vâng...

- Hãy theo tôi Có đến tám con chó để Đan Phượng chọn lựa . Trong phòng đặt cược, người ta dán những tấm ảnh các chú chó kèm theo những thông tin cần thiết Hoa mắt lên vì thấy con nào cũng như nhau, Đan Phượng ngây thơ hỏi người phụ nữ mà nãy giờ cô bám theo không rời gót :

- Muốn đặt cược , cháu phải chọn chú chó nào đây ?

Người phụ nữ mỉm cười :

- Cô nên chú ý đến tính ổn định từng con chó, theo dõi số lần thắng cuộc và thứ hạng của nó sao với tổng số lần nó tham gia cuộc đua Đan Phượng nhỏ nhẹ :

- Dì định đặt cược cho con nào, cháu sẽ theo sự lựa chọn của dì - Vì sao thế ?

Đan Phượng thú nhận :

- Dì có vẻ thành thạo . cháu tin là dì sẽ thắng Nghe thế, người phụ nữ vội lắc đầu :

- Thôi...

Đan Phượng ngây thơ hỏi :

- Sao thế gì ?

- Tôi không muốn bị bắt chước, xui lắm . Hôm trước cũng có mấy thanh niên mới xem đua chó lần đầu bắt chước tôi, tôi bị thua toi bời Đan Phượng cười cầu tài :

- Cháu hên lắm Bà ta nheo mắt :

- Thế cô đã đánh cuộc lần nào chưa mà cho là mình hèn Đan Phượng đành phia :

- Cháu vốn thường xuyên đến trường đua Phú Thọ xem đua ngựa Cười ngất, bà ta phán :

- Tôi không tin Đan Phượng tò mò :

- Vì sao lại không tin - Nhìn cô ngây thơ lắm Đan Phượng gãi đầu chuyển đề tài :

- Dì định chọn con số mấy ?

- Cứ mạnh dạn chọn cho mình một số để đánh cược đi . Xem như 1 cơ hội để có thể vui hết mình vào 1 ngày cuối tuần đẹp như thế này ! Cô không nên phụ thuộc vào kẻ khác Nói xong bà ta bỏ đi một mạch , để Đan Phượng tròn mắt nhìn theo Không còn cách nào hơn, cô vội phóng đến xem lại bảng tóm tắt thành tích của tám chú chó chuẩn bị vào đường đua Nên chọn con chó nào để đánh cược nhỉ?

Nhíu mày suy nghĩ, Đan Phượng quyết định chọn chú chó số... 13 với 1 lý do đơn giản, nó không hề bị thương suốt năm lần đua gần đây nhất cho dù lần nào nó cũng cầm đèn đỏ về chót 7 chú chó còn lại, con nào cũng có nhiều thành tích nhưng Đan Phượng gạt bỏ vì thấy con nào cũng có lần bị thương sau khi đua Biết đâu mình sẽ thắng vị suy suy luận khôn ngoan , khoa học ?

Hăm hở với sự chọn lựa của mình, Đan Phượng lại chen lấn với mọi người, phóng về phòng đặc cược Mọi người đang rồng rắn xếp hàng . Một anh chàng đội mũ kết đang xếp gần cuối cùng tha6 y về mặt ngán ngẩm của Đan Phượng liền trở tài ga lăng :

- Cô vào chỗ của tôi đi, tôi xuống chỗ cuối cùng thay cho cô Đan Phượng lắc đầu cười :

- Không, cảm ơn Cuối cùng, cũng đến lượt Đan Phượng . Cô đứng trước ô cửa tò vò, sau ô cửa hẹp ấy là 1 cô gái có nụ cười đến mê ly và giọng nói thánh thót :

- Em chọn con số mấy ?

Chia toàn bộ số tiền bà Đông Phát đưa, Đan Phượng giọng tự tin :

- Tôi đặt cược con số 13 Có tiếng ai đó cười nhạo về quyết định của cô . Đan Phượng quay đầu lại, Vũ Hoàng đang đứng ngay sau lưng cô với nụ cười ngạo nghễ Trời ạ . Thế mà nãy giờ anh ta lặng tiếng im hơi . May mà cô... không xanh xe. cãi vả với ai để tranh giành chỗ . Nếu không, coi bộ chỉ có nước dọn thô?

vũ Hoàng cao ngạo hỏi :

- Cô có hiểu mình vừa làm điều gì không ?

Đan Phượng nhíu mày ; - Ý anh muốn nói gì ?

- Đốt tiền một cách... ngu xuẩn Đan Phượng quát khẽ :

- Vì sao ?

Vũ Hoàng nhún vai :

- Con số 13 là 1 một con chó chỉ khoái cầm đèn đỏ . Nó đã cầm đèn đỏ đến năm lần . Lần này là lần thứ 6 Đan Phượng mím môi lại :

- Tôi có quyền chọn lựa của tôi . Có đốt tiền hay không, lát nữa sẽ có câu trả lời cho anh - Cô vừa .. ngốc, vừa bướng bỉnh Từ trong ô cửa, cô bán vé kêu lên :

- Này em ơi, vé đặt cược của em đây nè Đan Phượng cầm lấy ticket . Cô lách qua 1 bên để nhường chỗ cho Vũ Hoàng Như để dẫn mặt cô, anh đẩy xấp tiền qua ô cửa phòng vé giọng ngạo mạn :

- Con số 9 . Đó là 1 con số hên ngược với con số 13 !

Đan Phượng trừng mắt nhìn Vũ Hoàng . Cô lao vào khán đài . Vừa tìm được chỗ ngồi, đã thấy Vũ Hoàng lò dò đi vào Thật là xui xẻo . Không ngờ cuối cùng anh lại tiến về phía

cô, hoá ra chỗ anh lại sát bên chỗ của cô Thở dài, Đan Phượng vụt đứng dậy nhìn trước nhìn sau để tìm một người nào đó khả dĩ có thể tốt bụng... .đổi chỗ cho cô . CHƯA chờ được trò trống gì khi đã có tiếng huýt sáo - Ngồi xuống đi cô em ơi...

- Người đẹp... Em tìm anh có phải không ? anh đây này Vội vàng ngồi xuống ghế, bắt chợt liếc sang anh Đan PHượng ầm ỨC kinh khủng khi bắt được nụ cười khoái trá của anh Có lẽ anh thừa hiểu ý đồ của cô đứng lên để làm gì nên mới... sung sướng như thế khi cô bị huýt sáo chọc quê Ôi, đúng là chiều nay cô xui tận mạng . Hết bị bà ĐỒNG PHÁT bắt dự cuộc đua chó lãng nhách ., bắt đầu đánh cuộc , buộc phải thắng , rồi lại gặp VŨ HOÀNG ở đây . Khán đài có đến mấy ngàn chỗ ngồi, thế mà run rẩy như thế nào , hai chiếc ghế của... mặt trời và mặt trăng lại cạnh nhau . Vũ trụ xem thế ma quá ư nhỏ hẹp Loa phóng thanh liên tục phát đi thông tin về cuộc đua , đặc điểm từng chú chó trong vòng đua sắp tới , như tên tuổi, cân nặng màu lông, thành tích trong năm vòng đua gần nhất, số áo chó đua đang khoác...

Chưa hết , một bản nhạc... bóng đá World Cup 98 lại được phát ra rả . Suýt chút nữa, cô lại tưởng mình đang ở trong sân .. Thống Nhất Tự động Đan PHượng cũng cảm thấy hồi hộp khi những người chung quanh cô đang vô cùng phấn khích reo hò Cô liếc nhìn VŨ HOÀNG . Anh đang ngồi vắt chân chữ ngũ với điệu thuốc cải lạch môi . Chiếc quần jean màu mặng cụt và áo pull màu cỏ úa khiến anh ta càng quyến rũ hơn mọi ngày Đan Phượng thấy 1 cô gái đội mũ rộng vành có nét đẹp khá mê hồn ngồi trước mặt anh cứ tìm cách ngoáy đầu lại gây sự chú ý của anh Thấy VŨ HOÀNG không chú ý tới mình, cô ta liền đánh rơi chiếc khăn tay xuống trước mặt anh . Chớp chớp mắt thật điệu, giọng cô thỏ thẻ :

- anh có thể nhặt giùm chiếc khăn tay cho em không ?

Rồi mắt khỏi chiếc Brickgame, VŨ HOÀNG nhặt chiếc khăn lên rồi lại... tiếp tục bấm máy chơi tiếp khiến cô nàng nhìn anh đầy thất vọng Đan Phượng cố nhịn cười . Nhưng đúng 1 tích tắc sau, cô chợt nhận thấy là mình .. cũng không hơn gì cô gái có chiếc mũ rộng vành ấy.

VŨ HOÀNG dường như quên bằng sự hiện diện của cô Anh hoàn toàn không hề quan tâm đến cô Sẽ không là chuyện lạ nếu chuyện đó xảy ra ở công ty Đảng này, trong 1 thành phố xa lạ trong một trường đua có đến cả 1000 người không quen biết, ngồi bên cạnh cô mà anh vẫn khuôn mặt lạnh như băng thì cô thấy thật... ầm ỨC Coi bộ nêu có xảy ra xô xát y hệt như trong sân bóng đá Heysels và cô bị cả ngàn con người đang cuồng nhiệt ấy... đè bẹp thì anh cũng mặc kệ cô quá còn 10 phút nữa mới bắt đầu đua . Đan Phượng sốt ruột nhìn đồng hồ . VŨ HOÀNG lại rút ở túi quần 1 tờ báo nhàu nát, vuốt thẳng ra và ngồi đọc . Đan Phượng đoán đó là cách tốt nhất để anh khỏi phải bắt chuyện với cô Trẻ nhẹ môi, cô quay đầu sang hướng khác . Đúng lúc đó thì 1 cơn gió tốc chiếc mũ jean của cô và ném xuống đúng tờ báo của anh VŨ HOÀNG ngẩng đầu lên nhìn Đan Phượng bằng đúng 1 phần đuôi mắt . Giọng anh khiêu khích :

- Cô hậu đậu đến thế sao ? có 1 cái mũ không giữ được Đan PHượng giọng chua lè :

- Thế anh không thấy là vì gió sao ?

VŨ HOÀNG nhướng mày :

- Có đến mấy ngàn người trong trường đua, không ai tệ như cô cả . Những cái mũ của họ vẫn ở trên đầu cho dù có... gió Đúng là không có câu nói nào châm chọc hơn nữa Thấy VŨ HOÀNG cầm lấy chiếc mũ, Đan Phượng hăm hè :

- Đưa mũ đưa cho tôi !

- Đã hậu đậu lại còn thiêu"u lịch sử.

- Thế anh cho là mình là lịch sự hơn tôi chắc ?

Vũ Hoàng nheo mắt nhìn Đan Phượng. Như để chọc tức cô, thay vì trả lại cho cô đột nhiên anh lại đội chiếc mũ jean ấy lên trên đầu, cho vành mũ lật ra phía sau. Trông anh rất bụi. Giọng anh khiêu khích :

- Lấy đi Đan Phượng nhìn Vũ Hoàng thiếu điều cắt anh ra từng mảnh nhỏ bằng chính đôi mắt rất đẹp của cô. Nếu cô chồm đến giật chiếc mũ, coi bộ có té vào người củ Vũ Hoàng quá. Đúng là 1 tên đàn ông đáng ghét chưa từng thấy. Có 1 cái bẫy đang giăng ra. Cô không phải là 1 con ngốc để Vũ Hoàng có dịp lên giọng khi cô bổ nhào vào anh ta thêm 1 lần nữa Cuộc đua bắt đầu !

Tiếng thông báo trên lao phóng thanh đã tạm thời chấm dứt cuộc giao tranh khá ác liệt giữa anh và cô Đan Phượng dán mắt xuống đường piste. Cô phóng về phía con chó số 13. So với bảy chú còn lại, coi bộ nó... còm nhom hơn ca?

HOá ra những tấm ảnh đã làm cô bị hoa mắt vì nhìn trong ảnh những con chó có vẻ giống nhau, không có sự cách biệt lớn như thế này. Trông nó rất thảm hại, nhất là khi đứng bên nó là chú chó số 9 của... Vũ Hoàng. Con số 9 nhìn rất oai dũng oanh liệt và đầy thiện chí. Đúng là 1 trời 1 vực. Cô liếc sang Vũ Hoàng, cũng đúng lúc anh nhướng mày nhìn cô 1 cái đầy khiêu khích. Không chỉ là 1 cuộc chiến trên piste mà còn là một chiến thâm lạng hơn, trên khán đài. Chó làm gì biết đua nhau nhỉ ?

Như để trả lời câu hỏi của cô, một con mồi giả choàng khăn đỏ được tung ra chạy về phía trước. Đàn chó như hút theo, vội lao theo đuổi bắt. Không cuốn bụi cát bốc lên mịt mù như đua ngựa, 8 chú chó lao theo con mồi rất ư ngoạn mục. Những người ngồi bên cạnh cô gào lên :

- Số 8. Số 8... Nhanh lên số 8...

- Số 9... Số 9... Số 9... cứ như thế nhé.. Tăng tốc đi...

- Nhanh lên, nhanh lên số 9...

- Số 5... Chạy lẹ lên đi. Coi bộ ai cũng đặt cược cho chú chó số 8 và 9 và vài chú chó thiện chiến khác. Không ai gào lên cho chú chó 13... của cô cả. Cố ý lắng nghe, 1 lần nữa Đan Phượng đành khẳng định hình như chỉ có mình cô đặt cược cho con chó còm nhom ấy. Không hét lên cuồng nhiệt như 1 số người, Vũ Hoàng quay sang chằm chọc Đan Phượng :

- Sao cô không... gào lên cho con số 13 của cô như thiên hạ đang gào cho con số mà họ đang đặt cược ?

Đan Phượng héch mui :

- Có gào, có hét mấy chú chó đó có hiểu cái gì đâu. Và lại, trước sau gì chú chó của tôi vẫn thắng cuộc. Gào chi cho tốn... calorì Vũ Hoàng cười mui :

- Cứ ngồi đó mà chờ đi, hoá ra cô chỉ là 1 chú ngựa non háu đá khoái.. tiết kiệm calorì Đan Phượng nguyền Vũ Hoàng một cái thật dài. Cô chồm lên hàng ghế trên để quan sát thế trận. Chú chó số 9 đã xuất phát với 1 tốc độ rất cao và đang dẫn đầu và khoảng cách khá xa với những chú chó khác. Riêng chú chó số 13 của cô đang cầm đèn đỏ. Một điều an ủi duy nhất cho Đan Phượng là tuy lẹ tẹt chạy sau cùng nhưng nó vẫn có vẻ rất khí thế, lao về phía trước như 1... vận động viên biết tôn trọng luật chơi, quyết không bỏ cuộc nữa chừng dù biết mình thua cuộc. Chú chó của mình sẽ về chót !

Kim một tiếng thở dài, Đan Phượng nghĩ đến bà Đông Phát. Đúng là 1 sự thách đố kỳ lạ. Cô không hiểu vì đua chó. Thế mà bà lại buộc cô phải thắng trong cuộc đua này khi

bên cạnh cô là những ... chuyên gia đua chó như Vũ Hoàng . Cứ nhìn cách anh theo dõi cuộc đua thật trầm tĩnh, bản lĩnh cô cũng đoán được đây không phải lần đầu tiên anh đến đây Thôi thì cũng tự An ủi đôi chút là con chó số 13 của cô đã bền bỉ chạy dù trước nó là 7 chú chó thiện chiến đã bỏ rơi nó một khoảng cách khá xa, khó lòng đuổi kịp Không một chút hào hứng, Đan Phượng thờ ơ theo dõi cuộc đua . Chợt cô nhìn thấy con số 8 bị Va chạm với con khác và ngã xuống . Những tiếng hò cuồng nhiệt nổi lên :

-Số 8 bỏ cuộc rồi ... Số 9 sẽ thắng ! Sẽ thắng

Thêm 1 vòng tròn thi tài nữa . Chỉ Còn 7 chú chó trên đường piste vì con số 8 đã được huấn luyện viên đưa vào chuồng Đan Phượng nhìn xuống đường chạy . Chợt cô nhủ may mắn nhiên tốt độ . Cô không tin vào mắt mình nữa , con số 13 của cô đang thực hiện cuộc bứt phá một cách ngoạn mục . Nó tăng tốc độ Một cách đột ngột, lao về phía trước với 1 tốc độ Xé gió đến không ngờ Có ai đó gào lên :

- 13 ... 13 13 Một cuộc lội ngược dòng . Cổ lên 13 ... Đan Phượng bị Cuốn theo cuộc đua , cô cũng hét lên :

- 13 ... 13 ... 13 ... 13 sẽ thắng !13 13

Mọi người căng thẳng theo dõi . Bây giờ thì ở tốp đầu chỉ Còn lại hai chú chó đang chạy song song với nhau , đó là con số 9 và con số 13 . Một cuộc đấu tay đôi - Số 9 ... Số 9 Số 9 - 13 13 13 ... Còn một đoạn nữa là đến đích , Đan Phượng giọng phấn khích :

- 13 ... 13 13 ... Hãy cố lên 13 !

Đang song song với con số 9 , chú chó số 13 của cô bỗng làm một cuộc bứt phá diệu kỳ cuối cùng . Nó vọt lên trước và hơn hẳn con số 9 1 nửa thân mình Đan Phượng hét lên . Cô tin rằng con số 13 của cô nhất định thắng - 13 ... May mắn lắm 13 ... Cố lên ... Đúng lúc tưởng chừng như không có gì ngăn cản được chiến thắng đã gần kề thì đột nhiên con số 9 bỗng vùng lên thúc mạnh vào hông của con số 13 khiến nó loạng choạng . Đan Phượng ôm lấy mặt . Cô chỉ Còn kịp thấy chú chó số 13 của cô đập mạnh xuống đường piste và giẫy lên Thật kiêu hãnh, con số 9 cán lên đích trong tiếng reo hò của mọi người Trên sân không còn chú mồi giả Choàng áo đỏ Vì trước đó đúng 1 phút người điều khiển con mồi giả Đã tăng tốc cho nó vượt xa những con chó về đầu rồi 1 cánh cửa được bật ra chắn ngang đường Đồng thời các chuyên gia huấn luyện chó đứng sa~n đó tung ra con mồi giả Thứ hai . Thế là tất cả những chú chó đua dừng lại vây quanh con mồi này . Ngay lập tức , những chú chó được đưa vào chuồng.

Kết thúc cuộc đua Mọi người hét lên :

- Số 9 chiến thắng ... Số 9 về nhất

Đan Phượng buồn rầu nhìn chú chó số 13 được người ta mang đi sau cùng Bằng cách nào Đan Phượng rời khỏi trường đua, cô cũng không nhớ nổi . Cô đã rời nơi ấy với gương mặt vô hồn . Không phải vì sợ Bà Đông Phát sẽ nổi trận lôi đình vì cô đã thua cuộc . Mà vì cảm thấy thương cho chú chó mà cô đã đặt cược . Không biết nó còn có thể Tham gia những chặng đua tiếp nữa không . Cô tội nghiệp nó . Nó không ranh mãnh như con số 9 và đã tham gia cuộc đua với sự mã thượng hào hùng Lang thang trên biển , Đan Phượng nhặt một chiếc vỏ Sò màu trắng rồi cầm mãi trên tay Cô tung lên cao trong gió rồi thở Dài đón lấy - Đan Phượng Suyt chút nữa thì cô đã kêu lên vì kinh ngạc Vũ Hoàng đang đứng trước mặt cô . Anh vừa gọi cô bằng thanh âm mà trước đây cô chưa bao giờ nghe từ nơi anh Một chút dịu dàng ? Một sự trầm ẩn ? Một chút ấm áp ?

Đan Phượng thầm nghĩ dường như gió biển đã lùa vào những âm thanh ấy và làm cho cô chợt giàu tưởng tượng . Vì đôi mắt anh vẫn lạnh như băng Vuốt mái tóc bồng bềnh nghệ Sĩ . Anh hắng giọng :

- Thế mà tôi cứ ngỡ là cô đã đón xe trở Về thành phố” Đan Phượng so vai :

- Đây là lần đầu tiên tôi đến Vũng Tàu . Dù sao thì cũng nên đi lang thang một chút trước khi nắng tã* t rồi lại trở Về thành phố có nhiều bụi Vũ Hoàng trầm giọng :

- Nếu cô đến Vũng Tàu vào buổi tối cô sẽ thấy nó đẹp hơn bây giờ . Buổi tối dường như sóng nhiều hơn và biển cũng mênh mông hơn Đan Phượng so vai . Cô đoán là Vũ Hoàng đã đến với mấy cô bồ của anh và qua đêm tại đây . Điều đó không có gì lạ Với 1 anh chàng đa tình như anh Về mặt cô lạnh nhạt :

- Thường tôi chỉ Thấy biển đẹp vào buổi sáng , có lẽ Vũng Tàu cũng như thế thôi Vũ Hoàng chăm chú nhìn vào đôi mắt buồn bã của Đan Phượng . Hình như cô có thói quen nói ngược lại những suy nghĩ của anh Giọng anh chùng xuống :

- Bây giờ tôi đi tìm cô . Không ngờ lại gặp cô ở đây Đan Phượng lạnh nhạt :

- Để làm gì ? Cười nhạo về chuyện tôi đã ... đốt tiền vì chọn chú chó 13 đánh cược chẳng ?

Vũ Hoàng so vai :

- Tôi muốn báo cho cô biết là nó vẫn an bình . Nó không bị Thương tích như cô đã lầm tưởng Tại sao Vũ Hoàng biết là cô quan tâm đến tình trạng sức khỏe của chú chó tội nghiệp ấy . Đan Phượng ngắc ngứ nhìn anh và không biết phải trả Lời như thế nào Như đoán được ý nghĩ của cô, anh trầm giọng tiếp :

- Tôi biết là cô vô cùng thất vọng khi nhìn thấy cảnh tượng không hay ấy Đan Phượng nhướng mày :

- Anh đã thắng cuộc , anh không thấy thú vị Sao ?

Vũ Hoàng lắc đầu :

- Chỉ Là 1 trò giải trí cuối tuần . Tôi không quan trọng chuyện thắng thua nhưng con số 9 đã làm tôi thấy đây là một buổi chiều vô vị Nó đã thi đấu với kinh nghiệm mà mảnh của mình . Chính con số 13 mới tạo cho tôi 1 ấn tượng tốt đẹp Đan Phượng lạ Lùng nhìn Vũ Hoàng . Đây là lần đầu tiên anh nói chuyện với cô thật nghiêm túc , cho dù cả hai người đang bàn luận về ... chó Không cãi vã . Không thách đố . Trong giọng của Vũ Hoàng có 1 cái gì đó thật khác lạ Mà cô chưa có thể Phân tích ngay được Giữ cho những sợi tóc mềm không tung lên theo gió, giọng cô nhỏ Nhẹ :

- Dù sao tôi cũng cảm ơn anh về chuyện đã cho tôi biết về tình trạng sức khỏe của con số 13 Đưa chiếc jean cho cô, Vũ Hoàng giọng lãnh đạm và an h mắt lạnh buốt :

- Của cô đây Anh và cô đều quay mặt nhìn ra biển Đan Phượng cảm thấy nhẹ Nhõm hơn khi khỏi đối diện anh . có 1 cái gì đó tựa như là sức hút từ anh . Cô không muốn biến mình thành một quặng sắt trong từ trường nguy hiểm ấy Đan Phượng đi dọc trên bãi cát trắng . Vũ Hoàng chậm chậm đi theo hướng ngược lại cô . Cho đến khi cả hai chỉ Còn là chấm nhỏ

Nhìn thấy chiếc ổ khóa to sụ Ở cửa phòng Đan Phượng , Vũ Hoàng nhíu mày suy nghĩ . Suốt ba ngày nay, tuyệt nhiên anh không nhìn thấy cô xuất hiện ở công ty cũng như ở nhà Tại sao thế nhỉ ?

Đi vào phòng khách , thấy bà Đông Phát đang đọc báo Vũ Hoàng liền hỏi :

- Chiều nay nội không đến câu lạc bộ sao ?

Bà Đông Phát lắc đầu :

- Không - Bấy lâu nay nội tham gia câu lạc bộ cắm hoa à ?

- Ừ Xoa cầm, Vũ Hoàng lại hỏi :

- Chiều nay nghỉ, nội không đi thăm mấy người bạn của nội sao ?

- Không Ngạc nhiên vì vẻ khác lạ Của Vũ Hoàng nhưng bà Đông Phát vẫn tiếp tục đọc. Báo . Tìm cách bắt chuyện với bà không phải là thói quen của Vũ Hoàng vì dù rất thương bà nhưng Vũ Hoàng vẫn thường tránh mặt bà . Bà và Vũ Hoàng hình như cũng khắc khẩu với nhau - Công việc ở công ty vẫn bình thường chứ nội ?

Sửa gọng kính , bà Đông Phát ngẩng đầu nhìn Vũ Hoàng thật lâu rồi phán một câu :

- Con hỏi nội 1 câu thật ... lằng nhách . Cứ như con là 1 kẻ xa lạ Từ đâu đến chứ không phải là một kỹ Sư phụ Trách kỷ Thuật của công ty Ngả Người trên ghế dán mắt lên trần nhà, cuối cùng Vũ Hoàng đành buông câu hỏi :

- Đan Phượng đâu ? Sao mấy hôm nay con không thấy cô ta ?

Bà Đông Phát nhìn sững Vũ Hoàng . Bà tin rằng đó chính là câu hỏi duy nhất mà đứa cháu nội của bà muốn hỏi bà chiều nay . Còn lại, những câu hỏi khác chẳng có một ý nghĩa gì hết Giọng bà phiền muộn :

- Đan Phượng hiện đang nằm ở trong bệnh viện - Hà ?

Vùng ngồi dậy, Vũ Hoàng giọng sững sốt :

- Tại sao Đan Phượng lại ở bệnh viện ? cô ta bị Làm sao ? Tại sao con không hay biết gì cả ?

Bà Đông Phát thờ Dài :

- Đan Phượng bị Mổ ruột thừa mấy ngày nay . Thế mà ta cứ ngỡ là con biết chứ . Mà nếu con không biết thì ` cũng không phải là chuyện lạ.

Vũ Hoàng im lặng . Nội anh nói đúng . Có lẽ mọi người ở công ty cũng như những gia nhân ở nhà anh đều biết anh là người đối nghịch với Đan Phượng nên họ Không cho anh biết những gì xảy ra với cô Nhìn về mặt đầm chiêu lo lắng của Vũ Hoàng, bà Đông Phát tặc lưỡi :

- Con nhỏ Thật tội . Mấy hôm nay ta cho người làm luân phiên chăm sóc cho Đan Phượng . Nó không còn ai thân thích cả . Nghe nói có 1 ông chú nhưng cũng chẳng thân" đến thăm Buổi tối . Vũ Hoàng đứng thật lâu ở ban công nhìn xuống vườn . Có 1 cái gì đó thật khó hiểu đang đến với anh . Anh cảm thấy trống vắng một cách kỳ lạ.

Chiếc xích đu nằm cho * vợ trong vườn . Không có cô với chiếc váy dài màu hoa cà dài quá gối một chút thật hiền, mềm mại và dễ thương Không có tiếng dép đi thật khẽ trong hành lang của Đan Phượng.

Không có ánh đèn hắt ra từ khung cửa sổ Có rèm sáo bằng gỗ ố kêu lạnh canh Không có mùi hoa dại phảng phất từ những cánh hoa được hái cuối vườn . -- những c anh hoa đã làm cho buổi tối chợt mang sắc thái gì đó thật riêng tư, dịu ngọt --- Huyết sáo 1 bản nhạc buồn, Vũ hoàng mở cửa phòng và ngả Dài xuống giường . Vất tay lên trán, anh nghĩ đến Đan Phượng Đan Phượng .Cô không giống những cô gái mà anh đã quen Dịu dàng nhưng gai góc Lạnh lùng nhưng cuốn hút Gần gũi nhưng xa vời vợi Kiêu hãnh nhưng dễ tổn thương Anh là mặt trời và cô là mặt trăng . Giữa anh và cô là sự đối

kháng Cài thuốc lên môi, Vũ Hoàng nhả Từng ngụm khói trắng . Anh cố không nghĩ đến Đan Phượng nhưng hình như mọi suy nghĩ của anh đều hướng về cô Lạ Lùng thật . Anh không biết anh đã quan tâm đến cô từ khi nào . Những lần tình cờ ngắm nhìn cô đang đưa trên xích đu với đôi mắt mơ màng buồn thiu khi anh đứng tựa cửa sổ Hay là lúc cô gào lên ... 13 13 ... với tất cả sự hồn nhiên ? Hay khi bắt gặp giọt nước mắt mờ hồ trên rèm mi lần anh quát tháo đòi tổng khứ cô ra khỏi nhà Chợt có tiếng chuông điện thoại reo . Vũ Hoàng rời khỏi giường với vẻ uể Oải . Cầm máy phonenumber lên đã nghe giọng Minh Chiêu trách móc :

- Sao anh không đến chỗ em, anh yêu ? Anh có biết là bao lâu rồi mình không gặp nhau không ?

Giọng Vũ Hoàng thờ ơ :

- anh bận việc . Anh cũng không quan tâm là chúng ta không gặp nhau được bao nhiêu ngày Minh Chiêu nũng nịu :

- Em biết là anh đang giận em . Mình xí xóa được không anh ?

Vũ Hoàng nhún vai :

- Em muốn như thế nào cũng được ?

- anh đang ở đâu thế ?

Vũ Hoàng lạnh nhạt :

- Ở nhà - Một mình chứ ?

Chán ngấy vì những câu hỏi nghi ngờ của cô nhưng anh vẫn trả Lờl :

- Đúng thế Minh Chiêu hạ Thấp giọng :

- Gọi điện để biết là anh có ở nhà không ? Em đến chỗ anh bây giờ nghe Vũ Hoàng kìm tiếng thở Dài :

- Được rồi, anh chờ Một lát sau, Minh Chiêu lao vào phòng Vũ Hoàng với tiếng cười giòn giã và mùi nước hoa nồng nàn say đắm Cô long lanh hé môi mời gọi :

- Hôn em đi Thật điệu nghệ, Vũ Hoàng đặt 1 nụ hôn tình tứ lên môi cô nhưng không làm hồng lớp son màu cam thật công phu trau chuốt của cô Đắm vào ngực Vũ Hoàng, Minh Chiêu đã Đốt :

- Anh có còn giận em không ?

Vũ Hoàng hờ hững lắc đầu :

- Không - Ngồi nhún nhảy trên giường Vũ Hoàng, Minh Chiêu giọng ghen tuông :

- Hôm trước nhỏ Bạn em có thấy ai như anh chờ 1 con nhỏ Sau lưng Vũ Hoàng so vai :

- Thì cũng như em ngồi sau lưng một gã có ria mép nào đó thôi Minh Chiêu cười gượng . Giận Vũ Hoàng nên cô cặp kè với ` người khác mong chọc giận anh . Không ngờ đã không nắn nỉ Cô Vũ Hoàng lại đi với 1 cô gái khác và cuộc cô phải hạ Cỗ làm lành Cô chớp chớp mắt :

- Anh biết là em chỉ Yêu anh mà . Nếu em có đi với 1 ai khác cũng chỉ Là để trác nghiệm xem thử Anh có còn yêu em nữa không Vũ Hoàng vẻ mặt thản nhiên :

- Anh đâu có quan trọng chuyện em đi với ai Minh Chiêu ầm ức :

- Thế chuyện gì mới là quan trọng với anh ? Lẽ ra thì anh phải ghen khi thấy em thân thiết với 1 người đàn ông khác mới đúng Vũ Hoàng nhú mày :

- Vì sao anh lại phải ghen ?

- Vũ Hoàng , anh không yêu em sao ?

Lờ đi 1 câu hỏi vì biết thế nào Minh Chiêu cũng tự lừa dối mình và lừa dối anh bằng những giọt nước mắt , Vũ Hoàng nghiêng đầu hỏi :

- Em uống gì ?

Minh Chiêu lúng búng :

- Không uống gì cả?

Cúi xuống nhìn vào mắt cô , Vũ Hoàng cười :

- Thôi đừng giận nữa . Nếu không giận., nhìn em đẹp hơn đây Minh Chiêu đẩy nhẹ Vai Vũ Hoàng - em ghét anh lắm Vũ Hoàng mỉm cười :

- Nước ngọt hay nước suối ?

Đôi mắt Minh Chiêu long lanh :

- Cho em chút rượu nhẹ.

Vũ Hoàng vội lắc đầu :

- Không được Chỉ Về tủ Rượu nhỏ Của Vũ Hoàng đặt cuối phòng , Minh Chiêu nhướng mày :

- Có đến chụ chai rượu cho em lựa chọn . Nếu anh không thích thân chọn, em sẽ tự Chọn cho mình 1 chai Vũ Hoàng nghiêm nét mặt :

- Anh không thích nhìn phụ Nữ uống rượu Minh Chiêu cười ngất :

- Dân chơi như anh mà tuyên bố câu nói ấy sao ? Anh có phải là Vũ Hoàng của em nữa không ?

Nói xong, cô liền đi đến bên tủ Rượu lấy chai Brandy xuống . Vũ Hoàng cầm tay cô, giọng nghiêm khắc :

- Minh Chiêu . Nếu em không tôn trọng anh, em có thể Ra về lúc này . Anh không chấp nhận một. cô gái uống rượu trong phòng của 1 người đàn ông Minh Chiêu thở Hắt thật mạnh :

- Em đang buồn mà Vũ Hoàng . Em yêu anh , nhưng dường như chưa bao giờ anh là của em . Tại sao anh không có thể Cho em mượn rượu để quên Vũ Hoàng đặt chai rượu về chỗ cũ . Dìu Minh Chiêu đến ngồi ở ghế, giọng anh dịu dàng :

- Uống rượu không phải là cách tốt nhất để quên Minh Chiêu mở to mắt nhìn Vũ Hoàng :

- Thế em phải làm gì khi mọi tình cảm của em dành cho anh hình như không đủ Để giữ chân anh . Anh tưởng là em không biết gì về con nhỏ Lý HỒNG ấy sao ? Suốt 1 tháng nay anh cặp bồ với nó, cùng nó đi tới mấy vũ trường . Chuyện gì liên quan đến anh, em cũng đều biết rõ Vũ Hoàng im lặng lục tủ tìm thuốc . Anh không yêu Minh Chiêu . Cả với Lý HỒNG cũng thế . Chuyện anh cặp bồ những cô gái đẹp rồi lạnh lùng chia tay với họ Không hề làm anh bận tâm bao giờ Nhìn lên đồng hồ treo trên tường , Vũ Hoàng khẽ nhắc :

- Khuya rồi, em về đi . Ngày mai chúng ta nói chuyện Minh Chiêu lúc đầu :
- Không, tối nay em ở lại đây Vũ Hoàng kêu lên :
- Em điên rồi sao ?

Minh Chiêu lúc đầu :

- Em không điên . Nếu anh định đưa nội anh ra để dọa . Em thì cũng không làm em sợ . Em biết rõ là nội anh đi Tây Ninh từ hồi chiều . Ngày mai bà mới trở Về Vũ Hoàng bực dọc đứng dậy phán :

- Đó đâu phải là cách tốt nhất để em trốn buộc trái tim của anh đâu Minh Chiêu thân nhiên :

- Không đủ Sức giữ trái tim anh theo kiểu này thì em phải có 1 kiểu khác . Em yêu anh mà Vũ Hoàng - Em đừng ngông như thế Nhìn thẳng vào mắt Vũ Hoàng, cơn giận bốc lên thét thét :

- Nghe bà quản gia bảo con nhỏ Đan Phượng đang ở trong bệnh viện . Nội anh thì đi Tây Ninh ngày mai mới về . Chẳng lẽ anh không đủ Dũng khí để giữ em ở lại đây 1 đêm ?

Vũ Hoàng nghiêm mặt :

- Nếu em không về, anh sẽ đi ngay bây giờ Minh Chiêu vùng vằng :
- thế thì anh đi đi . Anh cứ làm những gì anh muốn và đừng bao giờ đếm xỉa đến em nữa.

Trước ánh mắt bực tức của Vũ Hoàng , Minh Chiêu tỉnh bơ mở chiếc xác tay lấy chiếc áo ngủ màu hồng ra giữ giữ Vũ Hoàng giận dữ đi ra khỏi phòng . Anh ngồi lên chiếc mô tô và rú ga thật mạnh Cuối cùng thì Vũ Hoàng cũng dừng xe 1 nơi mà anh không nghĩ là mình sẽ đến Buổi tối . Toà nhà màu trắng ngời ngời của bệnh viện nhìn có vẻ cô đơn và lạnh lẽo với những ngọn đèn vàng vọt Vũ Hoàng đi dọc trong hành lang . Theo một mãnh lực từ 1 nơi rất nhỏ Góc con tim, anh đi thật mạnh . Chỉ Vì biết đó là khoảng khắc mà anh có thể Sống thật với con tim của mình . Rất thật Anh muốn nhìn thấy Đan Phượng . Muốn vuốt những sợi tóc mềm như tơ của cô . Muốn gọi thật tha thiết tên cô . Muốn dịu dàng ôm cô vào lòng và nói ngàn lời xin lỗi Muốn cô hiểu rằng anh đã yêu . Một tình yêu chân thành khắc khoải Đang nằm trên chiếc giường trải drap trắng toát, Đan Phượng chợt sống sờ khi nhìn thấy Vũ Hoàng xuất hiện ở ngưỡng cửa Anh lặng nhìn cô . Rồi bước vào Đan Phượng nhòm người ngồi dậy nhưng Vũ Hoàng đã trầm giọng bảo :

- Đan Phượng cứ nằm nghỉ Đi Đan Phượng ngạc nhiên nhìn anh . Cô vẫn chưa hiểu hết ý nghĩa chuyện Vũ Hoàng xuất hiện ở đây . Liệu có chuyện gì không ở ở công ty ? Hay là bà Đông Phát yêu cầu an gặp cô để giải quyết công việc nào đó vì bà đã đi Tây Ninh ?

Cô tròn mắt chờ đợi 1 lời giải thích từ anh Khế so vai , Vũ Hoàng trầm giọng :

- Đan Phượng thấy trong người thế nào , đã khỏe hơn chưa ?

Đan Phượng bậm môi :

- Tôi đã khá hơn trước . Có lẽ vài ngày nữa là có thể Xin bác sĩ về nhà - Tôi nghe nói là Đan Phượng phải mổ ruột thừa Đan Phượng chớp mi :

- Vâng

- Nhìn Đan Phượng có vẻ hơi xanh và gầy đó Cô cười hiền :

- Có lẽ do mất nhiều máu . Nghe nội anh bảo là ca mổ của tôi kéo dài hơi lâu . Điều đó khiến bà lo lắng vô cùng . May mà cuối cùng mọi chuyện đều tốt đẹp Vũ Hoàng hắng giọng:

- Tôi không hề biết là Đan Phượng nằm bệnh viện Đan Phượng chớp mí . Sự xuất hiện bất ngờ của Vũ Hoàng làm cô bối rối . Cô cũng không hiểu tại sao anh không chăm chích cô như mọi khi mà lại còn quan tâm đến sức khỏe của cô Vũ Hoàng ngồi xuống ghế . Anh quan sát Đan Phượng . Cô vẫn đẹp thật dịu dàng . Trong bộ áo quần bệnh viện nhìn có vẻ cô đơn yếu đuối làm sao Quay mặt đi để che giấu Cảm xúc đang đến thật mãnh liệt như sóng cuồng , Vũ Hoàng cố giữ giọng tự Nhiên :

- Đan Phượng cần phải giữ gìn sức khỏe Đây . Nghe nội tôi nói, cô rất giỏi uống sữa - Đan Phượng nhỏ Nhẹ :

- Vâng

Chưa bao giờ Vũ Hoàng có ước muốn được ôm anh vào lòng đến cháy bỏng như thế . Anh ước gì có they^? Đan nhùng ngón tay của anh vào nhùng ngón tay mềm xanh xao của Đan Phượng , được soi vào đôi mắt long lanh ấy để nói với cô rằng, anh là một tên đàn ông ngốc nghếch Anh đã chạy theo những hào tâm thường , để 1 ngày chợt nhận ra rằng cô mới chính là một nửa còn lại của anh . Những gì mà anh có thể hiện với cô lâu nay hoá ra chỉ Là một sự phủ Định một cách vô vọng tình cảm đang đến đến trong anh . Anh yêu cô --- một cô gái dung di ---- nhưng vì bản tính cao ngạo nên anh đã không muốn thừa nhận nó Chợt cánh cửa phòng Đan Phượng mở ra . Người xuất hiện ở ngưỡng cửa không ai khác hơn là Đình Dự.

Khẽ gật đầu chào Vũ Hoàng , Đình Dự nghiêng đầu giả thích với Đan Phượng :

- Hôm nay anh đến hơi khuya vì xe bị hư dọc đường . Em có sốt ruột chờ anh không ?

Ánh mắt Đan Phượng nhìn Đình Dự Long lanh . Cô không hề biết Vũ Hoàng chợt đau nhói con tim vì bất gặp cái nhìn ấy Giọng Đan Phượng ngoan hiền :

- Em cũng nghĩ là anh bận một việc gì đó nên không thấy vào Quay sang Vũ Hoàng, Đình Dự Vui vẻ hỏi :

- - Cậu đến lâu chưa Vũ Hoàng nghe giọng nói mình như 1 kẻ xa lạ Nào đó - Mình cũng vừa mới đến Đình Dự Trầm giọng :

- Hôm nay Đan Phượng khá hơn mấy ngày trước . Hôm nào mình cũng vào đây trực với cô ấy, đến sáng mới về . Mình và bà quản gia của cậu thay phiên nhau ngồi với Đan Phượng Vũ Hoàng cảm thấy đắng ngắt ở cổ . Đan Phượng không phải dành cho anh . Tại sao anh không nghĩ đến chuyện anh sẽ mất cô nhỉ Tính cao ngạo đã hại anh , đã đẩy anh và Đan Phượng về hai cực đối nghịch xa lạ Với nhau Chưa bao giờ Vũ Hoàng thất vọng đến thế . Anh liếc nhìn về mặt mơ màng của Đan Phượng . Cô đang nằm trên giường , đang thanh mảnh , hơi nghiêng người nhìn ra khung cửa sổ . Bầu trời đen mướt lấp những vì sao đêm Giọng anh khô khốc :

- tôi về Đan Phượng quay lại nhìn anh . Giọng cô mềm và nhẹ :

- Vâng

Tiến Vũ Hoàng ra cửa, Đình Dự Giọng vui vẻ :

- Cảm ơn cậu nhé . Mấy hôm nay nội cậu cũng thường ghé thăm Đan Phượng Vũ Hoàng bắt tay Đình Dự Rồi vội vã cáo từ Buồn . Chưa bao giờ anh cảm thấy buồn đến

như thế . Đan Phượng không phải là của anh . Nếu cô không yêu anh điều đó cũng không có gì là khó hiểu . Sự cao ngạo của anh đã ngăn cách anh và cô

Đang gõ máy vi tính , Đan Phượng chợt giật mình vì cánh cửa phòng làm việc của cô đột nhiên mở ra Đứng trước mặt cô là Vũ Hoàng Ngọc nhiên vì chưa bao giờ anh vào phòng làm việc của cô , Đan Phượng nhướng mày :

- Có chuyện gì không , thưa ông ?

Vũ Hoàng nhìn cô không chớp mắt . Chợt tiếc khoảng khắc dịu êm trên biển và trong bệnh viện . Khi ấy, dường như Đan Phượng là 1 người khác và anh cũng thế.

Không phải là mặt trời , cũng không phải là mặt trăng . Giọng cô thật mềm . Đôi mắt mơ màng của cô với cái nhìn xa vắng ,chứ không dữ dội đầy phản kháng như thế này Vũ Hoàng khàn giọng :

- Tôi nghĩ là tôi phải nói với Đan Phượng 1 điều quan trọng Đan Phượng cướp lời :

- Về chuyện 1 công ty ở miền Trung đã từ chối ký hợp đồng với chúng ta chứ gì ? Đó không phải là trách nhiệm của anh Vũ Hoàng nhếch môi :

- Tôi không nói với Đan Phượng về chuyện đó Đan Phượng ngạc nhiên :

- Thế ông did.nh nói với tôi chuyện gì khi hình như suốt nửa năm qua chúng ta không bao giờ bàn công việc với nhau . Mọi chuyện đều qua trung gian bà giám đốc Vũ Hoàng nhướng mày :

- Đan Phượng không thể có cách xưng hô nào khác được sao ?

Cô nhẹ So vai :

- khỜng , thưa ông Vũ Hoàng nhìn thật sâu vào đôi mắt lạnh buốt của cô :

- Đan Phượng không thể đoán là tôi định nói điều gì hệ trọng với Đan Phượng sao ?

Tiếp tục gõ phím máy, cô lạnh lùng lắc đầu :

- Không Đặt tay lên bàn phím để dừng công việc của cô , Vũ Hoàng phán :

- Tôi yêu Đan Phượng , Đan Phượng có biết không ? Tôi nói lại một lần nữa, tôi yêu Đan Phượng Đan Phượng kêu lên :

- Ôi

Nhìn như xoáy vào đôi mắt mở to vì kinh ngạc của cô, Vũ Hoàng giọng khàn khỏi :

- Tôi yêu em . Em là tất cả đối với tôi Không tin vào những gì mình vừa nghe thấy . Đan Phượng bật đứng dậy, vẻ mặt thẳng thốt :

- Anh vừa nói gì thế ? Tôi không phải là trò đùa của anh . Dù ghét tôi bao nhiêu , anh cũng đừng nên ác như thế Vũ Hoàng chùng giọng :

- Không, tôi không đùa . Tôi yêu Đan Phượng Đứng chết lặng , Đan Phượng ngỡ trái tim cô đang bật ra khỏi lồng ngực . Nếu ai đó bảo với cô là trái đất"t bỗng ngừng quay cô có thể tin Còn điều Vũ Hoàng vừa tuyên bố với cô thật là khủng khiếp . Không bao giờ cô nghĩ al` một anh chàng cao ngạo như anh lại yêu cô . Anh và cô là hai thái cực, luôn luôn đối nghịch nhau - Đan Phượng . Tôi yêu em . Đó là 1 điều khó tin phải không em . Nhưng em đừng bao giờ nghi ngờ tình yêu của tôi . Chỉ Với em, tôi mới có 1 tình yêu chân thật Đan Phượng giọng ngắc ngu(:

- Tôi ... tôi

Vũ Hoàng thấp thỏm :

- Có phải em yêu Đình Dự Không , Đan Phượng ?

Khẽ cắn môi, Đan Phượng hạ Thấp giọng :

- Tại sao anh cho rằng tôi yêu anh Đình Dự ?

Vũ Hoàng giọng khỏ sở :

- Đừng hỏi anh tại sao . Anh chỉ Muốn có một câu trả LỜI ngay lập tức , là em có yêu Đình Dự Không Hắt cằm lên, giọng Đan Phượng bướng bỉnh :

- Tại sao tôi phải trả LỜI câu hỏi của anh . Có bao giờ tôi buộc anh phải trả LỜI những câu hỏi của tôi về những oc^ gái bạn anh như Lý Hồng, Minh Chiêu đâu . Tôi không hề quan tâm đến họ . Còn câu trả LỜI của anh, tôi có quyền không trả LỜI Vũ Hoàng thờ Dài:

- Em nói đúng . Lẽ ra tôi phải biết rằng tôi không có quyền gì với em mới phải . Tôi là một tên đàn ông cao ngạo, nhưng em còn kiêu hãnh hơn tôi . Tôi đã gục ngã vì sự giản dị Nhưng đầu kiêu hãnh của em Đi đến bên bàn làm việc của mình và ngồi xuống , Đan Phượng lạnh lùng mở tập hồ sơ đagn đặt trước mặt bình thần đọc . Cô vẫn còn nhớ những gì mà Vũ Hoàng đã nói với cô . Nếu anh biết cô đã oán ghét anh đến mức nào, có lẽ không bao giờ anh tỏ tình với cô như thể Vũ Hoàng trầm giọng :

- Đan Phượng . Có phải em ghét tôi lắm không ?

Ngẩng đầu nhìn anh, Đan Phượng giọng chua chát :

- Tôi có thể bắt cứ tên đàn ông nào trên quả Đất nàt, ngoại trừ anh Câu nói của cô như hạ Gục Vũ Hoàng . Anh đứng nhìn cô chết lặng . Cô thản nhiên nhìn trả Lại anh . Trong đôi mắt cô chỉ Là băng giá Không gian trong phòng như đóng cứng và có thể cắt ra từng mảnh nhỏ?

Không nói thêm 1 lời nào, Vũ Hoàng lặng lẽ đẩy cửa phòng ra đi

Lang thang dưới mưa với khuôn mặt đầm đìa nước mắt , một cơn sốt đã hạ Gục Đan Phượng và làm cô sốt đến mấy ngày Đang nằm bẹp dí trên giường , Đan Phượng chột giật mình vì bóng bà Đông Phát lướt vào Cô chống tay ngồi dậy, giọng đầy bồi rối :

- Cháu thật là tệ Hại, làm phiền bà và mọi người . Hết mỗ ruột thui*^a , bây giờ lại cảm sốt Nghiêm nét mặt nhìn cô , bà Đông Phát hắng giọng :

- Có gì gọi là phiền toái . Không ai muốn mình đau ốm cả . Ta biết là cô rất nóng lòng trở Lại công ty vì1 cô là 1 con bé say mê công việc, nhưng hãy đợi cho bình phục hẳn đã Đan Phượng chớp mi :

- Vâng

- Cô còn cảm thấy đau ở ruột nữa không ?

Đan Phượng nhỏ Nhẹ :

- thưa Không Bà Đông Phát mỉm cười :

- Ta còn nhớ hôm ở bệnh viện cô đã sợ Dính ruột sau khi mỗ đến phát khóc Đan Phượng ngượng ngịu cười :

- Bà quản gia đã dọa cháu , không ngờ đó chỉ Là đùa . Cháu sợ Nhất là bị Dính ruột rồi lại phải lên bàn mổ 1 lần nữa Bà Đông Phát hắng giọng :

- Nhiều lúc ta lấy làm ngạc nhiên về cô . Có những lúc cô thật mạnh mẽ , gai góc nhưng cũng có lúc cô thật yếu đuối , ngây thơ Đan Phượng chớp mi . Cô cũng không rõ tại sao trong cô là sự pha trộn những tính cách như đối kháng , trái ngược nhau . Phải chăng vì mô cô lớn nên cô đã tập cho mình sự mạnh mẽ cứng rắn cho dù cô là một con bé yếu đuối tâm hồn dễ tổn thương ?

- Ta pha cho cô 1 ly sữa nhé ?

Sững sờ nhìn bà Đông Phát , Đan Phượng kêu lên :

- Ôi ... Cháu không dám làm phiền bà đâu Bà Đông Phát nhướng mày :

- Sao lại phiền . Cô gầy đi nhiều rồi đó . Cứ ngồi tựa lưng vào gối đi , ta sẽ tự tay pha sữa cho cô Vượt ngoài sức tưởng tượng của cô, bà Đông Phát – Một người chưa bao giờ ngọt ngào tử tế với ai cả --- ân cần cho sữa vào ly, đổ Nước sôi vào và khuấy thìa canh Bưng ly sữa đến cho cô , bà Đông Phát mềm giọng :

- Cô uống đi Về mặt đầy cảm động, Đan Phượng chớp mi :

- Cảm ơn bà Để làm vui lòng người phụ Nữ được từng mệnh danh là ... thép, cô nhắm mắt uống 1 hơi cho dù cô là 1 người ghét uống sữa vô cùng Ngồi xuống ghế, bà Đông Phát ân cần dặn dò :

- Buổi tối , cô không nên mở cửa sổ . Gió đêm sẽ thử Thách lá phổi của cô đấy - Vâng

- Cô nằm xuống đi Đan Phượng nhỏ Nhẹ :

- Cháu thấy trong người cũng khỏe lắm rồi . Cháu xin phép được ngồi nói chuyện với bà Chăm chú nhìn sâu tận đáy mắt cô, bà Đông Phát khàn giọng :

- Mấy hôm nay cô có gặp Vũ Hoàng không ?

Đan Phượng bặm môi nhìn bà . Cô tưởng chừng bà Đông Phát có thể đọc được tất cả mọi chuyện từ trong đôi mắt của cô . Cô không biết là bà có biết chuyện Vũ Hoàng ... tử tình với cô không ? Tại sao cô lang thang dưới mưa và khóc ?

Điều đó chỉ Có con tim yếu đuối mong manh của cô hiểu được Giọng cô bồi rối :

- Thưa không ... Cháu không gặp Vũ Hoàng Bà Đông Phát nhướng mày :

- Không hiểu tại sao suốt 1 tuần nay Vũ Hoàng có vẻ buồn hăng . Nó không đi đâu cả . Chỉ Nằm dài trên giường nghe nhạc , đọc . Báo . Không vũ trường , không bạn gái . Không đàn đúm . Đó là 1 chuyện chưa bao giờ xảy ra với nó cả . Không hiểu nổi Đan Phượng trốn cái nhìn của bà Đông Phát . Bà là 1 phụ Nữ thông minh . Còn có cả lòng nhân hậu . Có thể mọi người sẽ cười nhạo cô nếu cô bảo bà Đông Phát là 1 con người nhân ái Nhưng cô hiểu bà hơn ai cả . Cô cảm nhận những điều tốt đẹp nơi bà bằng trái tim nhạy cảm của cô Đứng dậy đi tới đi lui trong phòng . Bà Đông Phát cao giọng :

- Lát nữa ta bảo người làm mang cháo lên cho cô . Cần phải ăn bằng hết đấy neh - Vâng

- Ban đêm cô không nên mở máy lạnh - Vâng ... Cô cũng không được thức khuya . Ta nghe bà quản gia bảo, cô đã chong đèn xem mấy tấm ảnh chụp với gia đình hồi cô còn nhỏ . Như thế thì làm sao hồi phục sức khỏe được chứ - Vâng

Đi đến cửa, bà Đông Phát quay lại nhìn Đan Phượng . Trước khi khép cánh cửa phòng lại . Đan Phượng kịp bắt được ánh mắt đầy yêu thương của bà

Cơn sốt qua đi thật nhanh như là khi nó đến Ngủ Thật ngon với 1 giấc ngủ Không mộng mị , nửa khuya Đan Phượng ng bồng thức giấc vì tiếng cửa đập liên hồi Cô chống tay ngồi dậy lắng nghe . Không phải cửa phòng cô . Mà hình như là ở phòng ... Vũ Hoàng Nằm lại xuống giường, Đan Phượng nhủ mày suy nghĩ . Tại sao Vũ Hoàng ngủ Say đến thế nhỉ . Có lẽ vì thế nên anh không hề nghe thấy tiếng cánh cửa bị Giật gió giật kêu rầm rầm trong đêm vắng Không thể dỗ lại giấc ngủ , cuối cùng Đan Phượng rời khỏi giường . Cô đi chân trần ra hành lang nhón gót nhìn sang phòng Vũ Hoàng Trong phòng còn sáng đèn Ghét mắt nhìn vào, cô thấy Vũ Hoàng đang ... nằm trên nền nhà . Suýt chút nữa Đan Phượng hét lên nhưng cô đã kịp trấn tĩnh lại Những vỏ bia nằm lăn lóc bên cạnh anh . Có lẽ vì say nên anh không ngủ Trên giường Sau 1 phút suy nghĩ , Đan Phượng quyết định bước vào phòng . Nhón chân thật nhẹ, cô lấy 1 tấm drap mỏng phủ lên người phủ lên người Vũ Hoàng sau khi tắt chiếc quạt đang chạy vù vù hết cả công suất và đóng lại mấy cánh cửa sổ?

Đột nhiên Vũ Hoàng trở Minh xoay người đối diện với cô khiến Đan Phượng nuốt thót tim . May là anh vẫn ngủ Say như chết Cô ngồi bệt trên sàn, bó gối nhìn Vũ Hoàng, chưa bao giờ cô nhìn anh gần và kỹ như thế Hàng mày rậm gần như giao nhau, chiếc mũi cao và thẳng đầy cao ngạo và mái tóc bồng bênh nghệ Sĩ của anh đã khiến Vũ Hoàng có 1 vẻ đẹp mạnh mẽ, đàn ông Chợt cô ngẩng đầu nhìn về phía cuối phòng . Mắt Đan Phượng như hoa lên . Có 1 chiếc áo ngủ Màu hồng bằng voan mỏng đang móc trên giá áo Đan Phượng có cảm tưởng trái tim cô như đang bị Ai bóp nghẹt Cô quay phắt lại nhìn Vũ Hoàng bằng ánh mắt oán ghét . Một chiếc áo ngủ Của phụ Nữ trong phòng riêng của anh, còn lời tố cáo nào sống động hơn thế nữa ?

Vụt đứng dậy, Đan Phượng đi ra cửa . Chợt cô vô ý đạp nhầm 1 vỏ lon bia và trượt dạt xuống sàn, ngã vào người Vũ Hoàng Nếu có 1 vụ Động đất vào lúc này Đan Phượng cảm thấy còn dễ chịu và hạnh phúc hơn Sự việc diễn ra thật nhanh khiến cô có cảm giác như đã đến ngày tận thế Cô hoảng hốt kêu lên :

- Ôi

Vũ Hoàng vùng dậy . Như một phản xạ Tự Nhiên , anh ôm lấy cô và cũng chưa hiểu là có chuyện gì vừa xảy ra cho mình Cố thoát khỏi vòng tay đang siết chặt của anh , Đan Phượng nói như khóc :

- Trời đất , buông tôi ra . Làm ơn buông tôi ra đi Vũ Hoàng như tỉnh ngủ hẳn . Thả Đan Phượng ra với 1 chút tiếc nuối pha lẫn sự đắng cay, anh ngạc nhiên hỏi :

- Có chuyện gì thế Đan Phượng . Tại sao Đan Phượng lại có mặt ở trong phòng của anh vào lúc này Đan Phượng mím môi lại :

- Tôi ghét anh . Tôi không muốn nói chuyện với anh nữa . Anh là một con người phóng túng, đa tình VẮN chưa hiểu hết cô muốn nói gì , Vũ Hoàng lắc đầu thật mạnh . Anh trầm giọng hỏi :

- Anh không hiểu gì cả . Sao Đan Phượng lại ở đây ? Rồi bỗng dưng Đan Phượng lại mặt sất anh ?

Cô ầm ức nói 1 hơi :

- Đang ngủ,, tôi nghe tiếng cửa sổ bị gió giật mạnh . Tôi đi vào phòng anh chỉ để tắt quạt và đóng cửa sổ, thế thôi . Đùng bao giờ nghĩ là tôi quan tâm đến anh Nhìn xuống tấm drap mỏng đang rơi dưới sàn, Vũ Hoàng nhủ mày :

- Có phải Đan Phượng đã đắp drap cho anh không ? Đan Phượng... Đan Phượng nói đi . Anh biết là Đan Phượng không thể thờ ơ trước tình cảm chân thành của anh dành cho Đan Phượng Cô giận dữ :

- Tại sao tôi đi vào phòng anh, tôi đã nói với anh rồi . Anh không có quyền nghĩ xấu về tôi . Cũng không có quyền đồng hóa tôi với mấy cô bạn gái... tầm thường của anh . anh cũng tầm thường như họ mà thôi Chăm chú nhìn Đan Phượng , Vũ Hoàng giọng bức tức :

- Nửa khuya, Đan Phượng đánh thức anh dậy chỉ để nghe những lời nguyên rủa của Đan Phượng sao ?

Đan Phượng nói 1 hơi :

- Tôi vào phòng anh vì gió giật cửa làm ồn . Tôi và anh chỉ là hia kẻ xa lạ, không có chuyện gì đáng để anh quan tâm cả . Tôi cũng không muốn đánh thức anh làm gì . Chỉ tại mấy vỏ lon bia . Chỉ tại tiếng đập của má"y cánh cửa sổ . Chỉ tại...

Vũ Hoàng giận dữ cắt ngang :

- Đan Phượng có thể về phòng của mình để tiếp tục giấc ngủ . Tôi hứa với Đan Phượng là sẽ không còn tiếng cánh cửa bị gió giật làm Đan Phượng mất giấc ngủ . Nếu cần, tôi sẽ tháo tung tất cả những cánh cửa này ra và ném xuống vườn để làm vui lòng Đan Phượng Đúng là không còn cách nói chuyện nào đáng ghét và ảm tượng hơn Đan Phượng mím môi lại :

- Anh có quyền làm những gì mà anh muốn !

Nói xong, cô dùng dùng bước ra khỏi phòng anh, mi mắt cay xè...

Người giúp việc của bà Đông Phát vội đi ra cổng sau 1 hồi chuông gọi cửa.

Chỉ 1 lát sau, 1 người đàn ông chạc 40 tuổi đeo gọng kính trắng ăn mặc thất lịch sự xuất hiện trước mặt bà Đông Phát và Vũ Hoàng khi họ đang ngồi trong phòng khách.

Khẽ gật đầu chào, người khách tự giới thiệu:

- Xin giới thiệu với bà, tôi là luật sư Phùng.

Bà Đông Phát đưa mắt nhìn Vũ Hoàng với vẻ ngạc nhiên. Anh cũng ngạc nhiên không kém bà vì vị khách này anh cũng không hề quen biết Chăm chú nhìn bà Đông Phát, luật sư Phùng mỉm cười nhã nhặn:

- Xin lỗi, bà chính là bà Đông Phát, giám đốc công ty xây dựng?

Giọng bà Đông Phát vang lên:

- Ta chính là bà Đông Phát. Còn đây là Vũ Hoàng, cháu nội của ta.

Bắt tay Vũ Hoàng, luật sư Phùng mỉm cười xã giao:

- Hân hạnh được biết anh.

Bà Đông Phát chỉ vào chiếc ghế trước mặt:

- Mời ông ngồi. Thú thật ta không biết ông tìm ta có chuyện gì không?

Luật sư Phùng ngồi xuống ghế. Ông liền đi vào câu chuyện:

- Tôi có trách nhiệm đi tìm 1 cô gái có tên là Đan Phượng. Gần nửa năm tìm kiếm, tôi mới biết là Đan Phượng hiện là trợ lý cho bà và đang trú ngụ Ở đây.

Vũ Hoàng gật đầu:

- Những gì ông biết được là chính xác, hiện tại Đan Phượng đang ở đây với chúng tôi.

Luật sư Phùng trùng giọng:

- Thế bà có thể vui lòng cho tôi được gặp Đan Phượng?

Không giấu được tò mò, bà Đông Phát nheo mắt:

- Ta có thể biết mục đích chuyến viếng thăm của ông không?

Luật sư Phùng khẽ lắc đầu:

- Không thể, mong bà thông cảm.

Bà Đông Phát vẻ mặt hoài nghi:

- Phải chăng, ông có 1 mục đích không tốt khi đến đây nên mới không cho ta biết lý do tại sao ông tìm Đan Phượng?

Luật sư Phùng mỉm cười:

- Ô, bà đã hiểu lầm tôi rồi. Tôi đến đây vì 1 sứ mệnh hoàn toàn khác. Tôi chỉ đem những tin tốt lành cho Đan Phượng thôi Bà Đông Phát tuyên bố:

- Nếu ông không nói rõ mục đích của ông đi tìm Đan Phượng, có lẽ ông nên tìm Đan Phượng ở 1 nơi khác không phải ở trong nhà này. Ta thấy không thấy có lý do gì để có thể cho ông biết là Đan Phượng hiện giờ đang ở đâu cả.

Nhíu mày nghĩ ngợi, luật sư Phùng tặc lưỡi:

- Thôi được, tôi sẽ nói lý do tôi đi tìm Đan Phượng. Không phải vì sự bất cộng tác của bà mà là vì tôi biết bà yêu thương Đan Phượng, lâu nay đã có sự bảo trợ cho thân chủ của tôi.

Vũ Hoàng ngạc nhiên:

- Đan Phượng là thân chủ của ông?

Khẽ gật đầu, luật sư Phùng chậm rãi giải thích:

- Thật ra thì Đan Phượng chưa hẳn là thân chủ của tôi mà chính ông nội của cô ấy mới là người uỷ nhiệm cho văn phòng chúng tôi thực hiện chuyện thừa kế. Nay ông ý đã qua đời, văn phòng chúng tôi xem cô Đan Phượng - người có quyền lợi theo tờ di chúc của nội cô ta – cũng chính là thân chủ của chúng tôi.

Bà Đông Phát nhíu mày:

- Ta chưa bao giờ nghe con bé nói về chuyện thừa kế bao giờ.

Luật sư Phùng gật đầu:

- Điều đó cũng dễ hiểu vì chúc thư đã bị 1 người chú của Đan Phượng là ông Quốc Đình sửa theo nội dung có lợi cho ông tạ Đan Phượng không hề hay biết là cô ấy mới chính là người được thừa kế. Bản chính mà ông nội Đan Phượng đã lập nay còn lưu giữ ở văn phòng chúng tôi. Ông Quốc Đình đang tiến hành thủ tục bán đi những tài sản mà Đan Phượng có quyền thừa hưởng thì bị chúng tôi phát hiện và đình chỉ ngay việc mua bán. Sắp tới đây, ông ta phải chịu trách nhiệm trước pháp luật về chuyện gian dối ấy.

Câu chuyện mà luật sư Phùng mang đến làm cho bà Đông Phát và Vũ Hoàng sửng sốt. Bà Đông Phát thờ dãi:

- Tội nghiệp con bé quá. Thành thạo ta có nghe Đan Phượng nhắc đến 1 ông chú, nhưng chưa bao giờ ta gặp ông ta.

- Bà có nghe Đan Phượng nói gì về ông Quốc Đình không?

Khẽ lắc đầu, bà Đông Phát trầm giọng:

- Không. Nhưng ta lấy làm bất bình khi Đan Phượng nằm trong bệnh viện, tuyệt nhiên không thấy ông ta đến thăm.

Luật sư Phùng giọng trầm ngâm:

- Cũng có thể ông ta không biết là Đan Phượng nằm bệnh viện?

Bà Đông Phát sao vai:

- Không. Theo ta biết thì chính Đan Phượng đã nhờ bà quản gia của ta nhắn với ông chú và rất mong ông ta đến với nó. Cuối cùng Đan Phượng rất thất vọng vì không thấy ông chú xuất hiện.

Luật sư Phùng nhướng mày phán:

- Thông tin của bà thật bổ ích cho tôi.

Chăm chú nhìn luật sư, Vũ Hoàng trầm giọng:

- Liệu ông có thể thành công trong việc bảo vệ quyền lợi hợp pháp của Đan Phượng không?

Luật sư Phùng mỉm cười:

- Chúng tôi đang xúc tiến chuyện truy tố ông chú của Đan Phượng. Đó là lẽ công bằng, cũng như là nghĩa vụ của văn phòng chúng tôi với nội của cô ấy. Chắc chắn là Đan Phượng sẽ được hưởng tài sản mà nội cô ấy để lại. Có tất cả 2 ngôi biệt thự lớn và đẹp. Rất giá trị.

Vũ Hoàng cảm kích:

- Thay mặt Đan Phượng, chúng tôi cảm ơn ông về tất cả những gì mà ông đã làm.

Bà Đông Phát gật gù:

- Đan Phượng là 1 con bé dễ thương. Ta rất mừng khi biết rằng nó sẽ được sung sướng giàu có.

Luật sư Phùng nghiêng đầu hỏi:

- Thế bà có thể cho tôi gặp Đan Phượng được chứ?

Bà Đông Phát nhướng mày:

- Rất sẵn lòng. Nhưng Đan Phượng đã đi Nha Trang cách đây mấy ngày để dàn xếp 1 hợp đồng cho tã. Nếu ông cần gặp Đan Phượng, khoảng 3 ngày nữa ông hãy đến đây. Trước hết ta sẽ gọi điện cho Đan Phượng để tin cho nó hay mọi chuyện.

Luật sư Phùng nhã nhặn:

- Cảm ơn bà về những thông tin bà đã cung cấp. Đúng 3 ngày nữa, tôi sẽ đến đây để gặp Đan Phượng.

Bà Đông Phát và Vũ Hoàng đứng dậy tiễn luật sư Phùng ra cửa.

Vũ Hoàng bắt tay ông:

- Cảm ơn luật sư.

- Cảm ơn bà và anh.

Luật sư Phùng cảm cặp táp đứng lên với nụ cười lịch sự.

Chợt bà Đông Phát buột miệng hỏi:

- Ông nội của Đan Phượng là ai?

Luật sư Phùng nhã nhận:

- Ông Quốc Bửu, thưa bà.

Đang mỉm cười, nụ cười bỗng tắt ngấm trên môi bà Đông Phát. Vẻ mặt bà Đông Phát dần chuyển sang màu xám:

- Ông Quốc Bửu, có phải ông trùm hãng xe hơi?

Khuôn mặt khác thường của bà Đông Phát khiến luật sư Phùng ngạc nhiên.

Thắc thom nhìn bà, luật sư Phùng giọng dè dặt:

- Hình như bà có quen với ông Quốc Bửu?

Lùi lại mấy bước, nhìn luật sư Phùng như vật thể lạ mới xuất hiện, đôi môi bà Đông Phát méo xệch đi:

- Không!

Luật sư Phùng bắn khoả:

- Có chuyện gì không ổn phải không, thưa bà?

- Ta có quyền không trả lời câu hỏi của ông.

Luật sư Phùng ngập ngừng:

- Theo như sự phỏng đoán của tôi, bà không được vui.

Giọng bà Đông Phát giận dữ:

- Ông nói đúng, cái tên Quốc Bửu làm ta giận sôi lên. Ta không muốn ai nhắc đến cái tên ấy trước mặt ta cả. Không chỉ giận mà còn có cả sự căm giận.

Luật sư Phùng chân thành:

- Tôi có thể... dàn xếp chuyện này được không?

Bà Đông Phát quát lên:

- Ông hãy rời khỏi nhà của ta ngay lập tức.

Vũ Hoàng sững sốt:

- Nội... Sao nội lại giận dữ như thế?

Lạnh lùng nhìn luật sư, bà Đông Phát tuyên bố:

- Sau đúng ba ngày, khi Đan Phượng về lại đây, ta sẽ cho cô ta nghỉ việc! Tìm cô ta nơi đâu, đó là chuyện của ông. Ông không nên đặt chân đến đây nữa. Ta không chứa chấp nó, cũng như không bao giờ tiếp ông nữa.

Vũ Hoàng kêu lên:

- Kia nội!

Luật sư nhún vai bất lực:

- Tôi không hiểu gì cả.

Bà Đông Phát mím môi lại:

- Ông có thể ra về.

- Nhưng bà hãy giải thích cho tôi về sự thay đổi đột ngột thái độ của bà đối với Đan Phượng. Phải chăng ông Quốc Bửu và bà đã có sự hiềm khích với nhau...

- Xin ông đi ngay!

Nhấn chuông gọi người giúp việc, bà Đông Phát quát lên:

- Hãy mở cổng cho ông ta!

- Thưa bà...

- Tiễn khách cho ta!

!!*!*!*!*!*!*!*!*!* Chỉ còn bà Đông Phát và Vũ Hoàng đối diện với nhau, Vũ Hoàng giọng buồn rầu:

- Nội! Tại sao nội lại đối xử như thế với Đan Phượng?

Về mặt bừng bừng nổi giận, bà Đông Phát phẩy tay:

- Ta không muốn nhắc đến cái tên Đan Phượng trước mặt ta nữa. Hãy gọi điện ra Nha Trang bảo nó lập tức quay về. Hãy bỏ mặc hợp đồng ở Nha Trang đấy cho tã. Hãy bảo nó cuốn xéo ra khỏi nhà ta ngay lập tức. Ta không muốn nhìn thấy nó nữa. Ta sa thải nó ngay từ giờ phút này.

Vũ Hoàng chăm chú nhìn bà Đông Phát:

- Phải chăng nội của Đan Phượng đã từng là đối thủ của nội trên thương trường, điều đó khiến nội nổi giận?

Dằn mạnh cốc trà đang cầm trên tay xuống bàn, bà Đông Phát quát lớn:

- Còn con nữa, cút luôn đi. Ta không muốn nghe những câu hỏi ngớ ngẩn của con.

Vũ Hoàng im lặng nhìn nội anh. Anh đoán là bà đang giận ghê gớm. Có lẽ đây không phải là lúc thích hợp để buộc bà phải có 1 câu trả lời. Hơn ai hết, anh biết là bà rất thương yêu Đan Phượng. Những ngày Đan Phượng đau ốm, bà càng thể hiện rõ tình cảm ấy.

Nội anh xưa nay vốn lạnh lùng nghiêm khắc. Ngoài anh ra, chỉ có Đan Phượng là người duy nhất khả dĩ được bà quan tâm săn sóc yêu thương.

Thấy Vũ Hoàng ngồi im, bà Đông Phát vung tay lên:

- Hãy để ta yên! Hãy đi đi!

Vũ Hoàng buồn rầu phóng chiếc mô tô ra khỏi nhà.

~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~* Đang sấy tóc trong phòng của khách sạn, Đan Phượng chợt nghe chuông điện thoại.

Giọng của cô lễ tân nhỏ nhẹ:

- Có điện thoại đường dài, xin quý khách liên lạc.

- Cám ơn...

Tiếng "tút... tut" ở đầu dây, sau đó là 1 giọng nói thật ấm áp vang lên:

- Alô... Tôi đây Đan Phượng.

Vũ Hoàng.

Sững sờ đúng 1 giây và những mạch máu như đông cứng lại. Đan Phượng nghe thấy giọng của mình lạc đi:

- Có chuyện gì không, thưa ông?

Vũ Hoàng trầm giọng:

- Em có khỏe không?

Đan Phượng nhát gừng:

- Tôi vẫn thế.

- Công việc ổn cả chứ?

- Tôi đã làm xong việc. Những trục trặc đã được dàn xếp.

Vũ Hoàng trùng giọng:

- Miền Trung dạo này thế nào?

Đan Phượng bậm môi lại:

- Gió, mưa và lạnh!

Giọng anh lo lắng:

- Đan Phượng nhớ mặc áo ấm nhé.

Cô chớp mị Suýt chút nữa thì khóc nhưng trấn tĩnh lại rất nhanh. Giọng lạnh tanh:

- Tôi mồ côi từ nhỏ nên có lẽ sức chịu đựng khá hơn thiên hạ. Có lẽ ông không nên bận tâm.

Im lặng đúng 1 giây. Giọng Vũ Hoàng vang lên:

- Đan Phượng... Em không thể bớt gai góc 1 chút với anh sao?

Cô so vai:

- Tôi có thể cúp máy được chưa?

Vũ Hoàng thẳng thốt:

- Đan Phượng...

-...

- Đan Phượng. Anh yêu em!

Đan Phượng mím môi lại:

- Rồi yêu Đình Dự. Anh không nên làm phiền đến tôi nữa.

- Đan Phượng... Anh không tin là em yêu Đình Dự. Anh yêu em. Chỉ có em mới là tình yêu đích thực của anh.

Cô nhếch môi cười buồn. Lạnh lùng gác máy. Rồi nằm dài xuống giường với mái tóc còn ướt đầm. Và khóc.

Ngôn ngữ phù phiếm. Có lẽ cô chỉ là 1 trò đùa mới trong tình yêu của Vũ Hoàng.

Chuông điện thoại lại reo. Đan Phượng thờ dãi chán nản nằm im. Có lẽ lại là cuộc gọi của Vũ Hoàng chứ không thể ai khác.

Chuông điện thoại vẫn reo, thật dai dẳng, thật kiên nhẫn rồi ngưng bật. Năm phút sao, chuông lại tiếp tục reo, reo mãi.

Đến lần thứ 4 thì Đan Phượng mất hết cả sự điềm tĩnh. Cô lao đến bên máy. Nhấc ống nghe lên, giọng ông đầu giận giữ:

- Hãy để cho tôi yên. Tôi chỉ muốn được yên. Nghe rõ chưa.

Đầu dây không phải là Vũ Hoàng. Giọng bà Đông Phát sắc lạnh:

- Tôi cần gặp cô Đan Phượng.

Đan Phượng hết cả hồn. Cô lắp bắp:

- Thưa bà, cháu đây...

Bà Đông Phát cau có:

- Ta gọi cô cách đây đúng 1 tiếng đồng hồ, cả thầy 8 lần. Bây giờ mới gặp được cô.

Đan Phượng ấp úng:

- Mong bà thứ lỗi về những lời nói của cháu lúc nãy. Thú thật với bà là cháu cứ ngỡ...

Bà Đông Phát quát khế:

- Là ai?

Đan Phượng bặm chặt môi:

- Dạ, Vũ Hoàng...

- Vì là Vũ Hoàng nên cô không muốn nhấc máy?

Đan Phượng giọng khổ sở:

- Cháu...

- Cô ghét Vũ Hoàng lắm sao?

- Cháu...

- Điều đó thật tốt cho nó, biết đâu lại tốt cho cả cô Ta muốn nó ghét cô như cô đã từng căm ghét nó.

Đan Phượng hạ thấp giọng:

- 1 lúc nữa cháu xin lỗi bà về chuyện lúc nãy. Cháu biết bà rất giận khi cháu không cầm máy lên.

Bà Đông Phát cười gằn:

- Ta giận cô về chuyện đó ư? Đó là chuyện hết sức nhỏ nhặt so với chuyện mà ta định tuyên bố với cô bây giờ.

Đan Phượng vội nói:

- Cháu hiểu. Cháu biết là bà đang nóng lòng chờ kết quả chuyến đi của cháu. Mọi việc đều mỹ mãn, thưa bà.

Bà Đông Phát giận dữ:

- Ta không quan tâm đến chuyện đó nữa.

Đan Phượng ngạc nhiên:

- Thừa, bà đã nói với cháu đó là 1 hợp đồng quan trọng. Nếu để Vũ Hoàng đi, chưa chắc là anh ấy có thể gỡ rối 1 vấn đề khúc mắc tế nhị như thế.

Bà Đông Phát quát lên:

- Hãy ném cái hợp đồng chết tiệt ấy vào sọt rác, nếu nó có liên quan đến cô.

Đan Phượng thẳng thốt:

- Phải chăng bà không hài lòng về chuyến đi của cháu?

Bà Đông Phát cười gằn:

- Ta không phải là người quen giải thích! Ta gọi cho cô để thông báo mấy việc quan trọng mà ta nghĩ là không thể nào chờ đến ngày cô trở về. Ta muốn có 1 sự kết thúc, ngay bây giờ!

1 kết thúc? Đan Phượng nghe thấy giọng cô run đi:

- Vâng, xin bà hãy nói...

Bà Đông Phát nhếch môi:

- Điều thứ nhất, ta đã ký quyết định sa thải cô khỏi công ty. Kèm theo là số tiền bồi thường theo luật định.

Đan Phượng kêu lên:

- Bà nói sao?

- Sa thải cô!

Đan Phượng lạc giọng:

- Tại sao bà lại sa thải cháu?

- Ta không giải thích!

Giọng Đan Phượng đầy thất vọng:

- Thừa bà, cháu không hiểu gì cả.

- Điều thứ 2, cô phải cuốn xéo khỏi nhà ta ngay lập tức khi trở về. Ta không muốn nhìn thấy cô!

- Thừa bà...

Tàn nhẫn cắt ngang, bà Đông Phát hằn học:

- Ta căm ghét cô!

Cô ngăn những giọt nước mắt tuôn rơi. Đan Phượng nghèn nghẹn:

- Thừa bà, cháu đã làm gì? Đã xảy ra chuyện gì? Mọi chuyện thật là kinh khủng. Bà là người thân thiết nhất với cháu hiện nay. Cháu không tin là bà vừa nói như thế với cháu.

- Ta không muốn cô nhắc lại những sai lầm ngớ ngẩn của ta.

Đan Phượng như hét vào ống nghe:

- Cháu đã làm gì? Xin bà hãy cho cháu biết.

Có tiếng dập máy thật khô khan và sau đó là tín hiệu mất liên lạc của máy điện thoại.

Về mặt Đan Phượng thần thờ. Cô không hiểu gì cả. Cứ như là 1 cơn ác mộng. Bà Đông Phát là 1 người nhất mực thương cô. Cô là 1 con bé mồ côi, bơ vơ.

Tình cảm của bà Đông Phát đã an ủi, nâng đỡ cô rất nhiều. Cô chỉ là 1 con bé có tâm hồn rất dễ bị thương tổn. Cô chỉ là 1 con bé có bề ngoài gai góc ẩn giấu sự yếu đuối bên trong.

Những gì mà bà Đông Phát vừa tuyên bố làm cô mất tinh thần hơn bao giờ hết.

Đi vào 1 con hẻm dài tường chùng như vô tận với khoảng chừng chục ngã rẽ, bước vào 1 căn nhà gỗ tồi tàn, chập vạt đi lên 1 chiếc cầu thang hẹp già nua mà mỗi bước chân dè dặt của ông đều làm căn gác gỗ tường chùng như rung lên, cuối cùng luật sư Phùng dừng bước trước 1 căn phòng nhỏ đang đóng cửa im ỉm.

Gỗ nhẹ. Chỉ vài phút sau, 1 cô gái có vẻ đẹp mềm mại như 1 bông hoa đồng nội mở cửa.

Cô tròn mắt nhìn ông:

- Xin lỗi, ông tìm ai?

Luật sư Phùng nhã nhặn:

- Tôi là luật sư Phùng, người mà đã có cuộc điện thoại với cô khi cô đang còn ở Nha Trang.

Đan Phượng lách người sang 1 bên:

- Vâng, chào ông. Tôi đã nhớ ra rồi, mời ông vào nhà.

Buông người ngồi xuống chiếc ghế mây, cảm giác của luật sư Phùng thật là dễ chịu khi đưa mắt lướt nhìn quanh 1 lượt trong phòng.

1 căn phòng nhỏ được ngăn bằng những tấm ván gỗ tận dụng nhưng rõ ràng Đan Phượng đã biết cách thu xếp cuộc sống của cô.

1 chậu hoa cúc rối màu vàng nho nhỏ làm căn phòng như bừng sáng lên.

1 giá sách ngăn nắp. 1 bức tranh phong cảnh đồng quê rẻ tiền thường nhìn thấy bày bán ở vỉa hè – nhưng không vì thế mà mất đi tính nghệ thuật – đã được Đan Phượng treo chính giữa căn phòng.

Luật sư hắng giọng:

- Chúng ta đi thẳng vào vấn đề nhé. Như tôi đã nói với cô hôm trước, những tài sản thu hồi được theo tờ di chúc sẽ là của cô. Đúng vào ngày mai, mời cô đến văn phòng chúng tôi để hoàn tất các thủ tục cuối cùng.

Đan Phượng nhỏ nhẹ:

- Tôi chân thành cảm ơn ông về tất cả những gì ông đã làm cho tôi bấy lâu nay.

Luật sư trầm giọng:

- Đó là nghĩa vụ của chúng tôi. Chúng tôi chỉ làm theo sự uỷ thác của ông Quốc Bửu lúc còn sống.

Đan Phượng khẽ cắn môi:

- Tôi muốn biết số phận của chú tôi trong chuyện này.

Luật sư so vai:

- Như cô đã yêu cầu, chúng tôi không tiến hành truy cứu trách nhiệm hình sự với ông Quốc Đình. Đây là 1 vấn đề thuộc về dân sự.

Đan Phượng thờ dài:

- Nếu tôi có 1 đề nghị, ông có sẵn lòng giúp tôi không?

Luật sư chăm chú nhìn Đan Phượng:

- Xin cô cứ nói.

Đan Phượng chớp mi:

- Trong 2 ngôi biệt thự được thu hồi, tôi muốn văn phòng của quý ông làm các thủ tục nhường lại ngôi biệt thự mà chú tôi đang ở cho ông ấy. Tôi chỉ xin nhận lại 1 biệt thự mà thôi.

Tưởng mình nghe lầm, luật sư Phùng nhướn mày:

- Cô nói sao?

Đan Phượng chậm rãi nói:

- Tôi không muốn chú tôi phải trắng tay. Ngàn ấy tài sản đối với tôi cũng là đủ lắm rồi.

Luật sư Phùng khàn giọng:

- Cô đừng quên là chú của cô cũng đã từng được nội cô chia phần. Thế nhưng ông ấy đã bán đi tất cả.. Và lại, ông ấy thật tàn nhẫn đối với cô. Ông ta đã sửa chúc thư với 1 nội dung hoàn toàn có lợi cho ông ta mà không quan tâm đến hoàn cảnh hết sức khó khăn hiện nay của cô.

Đan Phượng cảm thấy nhói ở tim khi nhớ lại những gì mà chú cô đã đối xử với cô. Có phải là số phận không nhĩ khi mọi chuyện xảy đến cho cô thật buồn.

Giọng cô trùng xuống:

- Tôi không muốn đẩy chú tôi và mấy đứa nhỏ ra đường. Mong ông hãy làm theo ý nguyện của tôi.

Giọng luật sư Phùng xúc động:

- Cô thật tốt bụng và vị tha. Tôi sẽ đúng như cô yêu cầu. Cũng mong rằng qua việc này mà chú thím cô hiểu ra 1 điều gì đó.

Đan Phượng dịu dàng:

- Ngoài thù lao cho văn phòng luật sư theo quy định, tôi muốn gửi thêm 1 khoản thù lao nữa cho văn phòng quý ông. Ngày mai tôi sẽ mang đến.

Luật sư Phùng kêu lên:

- Thế cô quên rằng cô đang sống thật vất vả sao? Cô cũng đừng nên quên là ngoài biệt thự còn lại được thừa kế, cô không có 1 khoản tiền nào cả. Hãy lo cho cuộc sống của cô thì hơn.

Đan Phượng mỉm cười:

- Làm việc cho công ty bà Đông Phát, tôi đã được trả lương thật hậu hĩnh. Tôi không đến nỗi thiếu thốn lắm đâu, vì tôi biết tiêu tiền 1 cách đúng chỗ. Tôi không bao giờ quên ơn những người đã tận tình giúp đỡ cho tôi.

Luật sư lắc đầu cười:

- Cô là 1 cô gái khá đặc biệt đấy.

Chợt ông hỏi giọng quan tâm:

- Có phải cô đang...thất nghiệp không, Đan Phượng?

Đan Phượng tròn mắt:

- Sao ông biết?

Luật sư Phùng mỉm cười:

- Đó cũng là bí quyết nghề nghiệp của tôi.

Đan Phượng thoáng buồn:

- Vâng...Nhưng không sao. Tôi nghĩ là rồi đây tôi sẽ tìm được việc làm ở nơi 1 nào đó.

Nhìn Đan Phượng không chớp mắt, luật sư Phùng trầm giọng hỏi:

- Thế cô có bằng lòng làm việc ở chỗ văn phòng của tôi không?

Ngỡ là luật sư đùa, Đan Phượng cười nhẹ:

- Luật sư lại chế nhạo việc tôi thất nghiệp rồi.

Luật sư Phùng nghiêm nét mặt:

- Không, đó là 1 đề nghị hết sức nghiêm túc. Cô là 1 cô gái đặc biệt.

Thú thật, cô đã gây 1 ấn tượng cho tôi.

Đan Phượng tròn mắt:

- Tôi đâu phải là luật sư, cũng không có 1 văn bằng nào về pháp lý cả. Làm sao tôi có thể làm việc ở chỗ của quý ông?

Luật sư Phùng mỉm cười:

- Đâu phải ai làm ở văn phòng luật đều phải là...luật sư đâu. Tôi biết là trình độ vi tính của cô ở cấp độ chuyên viên. Cô lại rất thông minh.

Văn phòng tôi cần 1 cô gái như thế.

- Ôi...Ông đã đánh giá tôi quá cao.

- Không. Tôi không hề nói theo cảm tính.

Nhìn thẳng vào đôi mắt bối rối của Đan Phượng, luật sư Phùng nhắc lại lời đề nghị:

- Sao? Cô nhận lời chứ?

Đan Phượng cảm động:

- Vâng...Tôi đồng ý nhận lời làm việc ở văn phòng của luật sư.

Đan Phượng!

Đang thả bước trên phố, Đan Phượng chợt giật mình vì tiếng gọi quen thuộc. Cô quay đầu nhìn lại.

Tấp xe vào lề, Đình Dự giọng trách móc:

- Em trốn thật kỹ. Anh tìm em khắp nơi vẫn không tìm thấy. Lớp học Nhật ngữ kết thúc, anh cũng mất em luôn.

Đan Phượng bối rối trốn ánh mắt nồng nàn của Đình Dự. 1 tháng không gặp anh. Không nhớ nhưng, không mong đợi. Thế có thể gọi là tình yêu không nhỉ?

Không. Cô hiểu con tim của cô. Đình Dự không phải là tình yêu của cô.

Cô đã yêu 1 người đang ôn cao ngạo. Anh là mặt trời và cô là mặt trăng.

Đình Dự trầm giọng:

- Anh có đến nhà bà Đông Phát cách đây đúng 1 tuần.

Đan Phượng hốt hoảng:

- Để làm gì?

Đình Dự nhìn như hút vào đôi mắt đẹp như nhung của cô:

- Tìm em chứ để làm gì. Không ngờ bà Đông Phát đã cho em nghỉ việc.

Đan Phượng khẽ cắn môi. Nhắc đến bà Đông Phát, cô buộc phải nhớ đến 1 người. Nhớ quay quắt. Tưởng chừng anh đang đứng trước mặt cô với chiếc quần jean màu nâu và áo gilet xám, chiếc cà vạt to bản lịch sự và ánh mắt có thể cuốn cô theo 1 cơn lốc mà anh tạo ra.

Quầy đầu đi như muốn xua vội ý nghĩ đang đến trong đầu, Đan Phượng nhỏ nhẹ:

- Em đang làm ở văn phòng của luật sư Phùng.

Đình Dự nhíu mày:

- Luật sư Phùng? Anh biết ông ta. Ông ta có 1 văn phòng tương đối lớn. Mà sao em lại quen với luật sư Phùng.

Đan Phượng chớp mi:

- 1 sự tình cờ thôi.

- Có lẽ những công việc thuộc về pháp lý đã làm em nhầm chán.

Đan Phượng mỉm cười:

- Ngược lại là đằng khác. Em rất thích công việc của em.

Đình Dự giọng khản khản:

- Nghỉ ở đó đi. Đến làm cho công ty của anh.

Đan Phượng lắc đầu cười:

- Đâu có được.

Đình Dự nhíu mày:

- Em sợ bồi thường hợp đồng chứ gì? Nếu luật sư Phùng bắt bồi thường, anh sẽ lo hết cho em.

Đan Phượng bậm môi lại:

- Luật sư không bao giờ bắt em bồi thường đâu.

Đình Dự sốt sắng:

- Thế em còn ngại gì nữa?

Đan Phượng chớp mắt:

- Ông ấy và những người đồng sự của ông ấy rất tốt đối với em.

Chính điều đó đã ràng buộc em với họ.

Đình Dự nhướng mày:

- Thế không lẽ em định làm việc ở đấy đến...suốt đời? 1 ngày nào đó em cũng phải chuyển đổi công việc chứ?

Đan Phượng cười buồn. Cô không bao giờ ra khỏi văn phòng luật sư ngoại trừ bà Đông Phát cần đến cô..

Không. Cô không muốn nghĩ tiếp nữa.

Đình Dự chùng giọng:

- Anh rất muốn em làm việc ở công ty của anh. Anh muốn được nhìn thấy em.

Cô nhỏ nhẹ:

- Em cảm ơn sự quan tâm của anh. Nhưng...em không muốn gặp lại anh hay bất cứ 1 người quen nào trước đây nữa.

Thờ dãi, cô nói tiếp:

- Em muốn có 1 cuộc sống bình lặng, không phải nghĩ ngợi gì nhiều ngoài công việc.

- Bộ em định cắt đứt liên hệ với anh sao Đan Phượng?

Tránh cái nhìn nồng ấm của anh, cô nhìn xuống đất không trả lời. Cô hiểu con tim của cô hơn ai hết. Cô không yêu Đình Dự. Ôi, trái tim dại khờ của cô. 1 trái tim không lý trí. Gặp lại anh, cô rất mừng. Nhưng cô không muốn nhen lên 1 hy vọng mơ hồ cho anh.

- Em đang ở đâu, Đan Phượng? Anh đã tìm em thiếu điều xối tung quả đất lên.

Ngập ngừng, Đan Phượng kể cho Đình Dự vì sao cô quen luật sư Phùng.

Như người từ trên cung trăng rơi xuống, Đình Dự nhìn sửng Đan Phượng.

Giọng anh xúc động:

- Thế em là cháu nội ông Quốc Bửu sao? Anh mừng cho em.

- Cảm ơn anh.

- Anh biết nội của em?

- Thật sao?

- Ông Quốc Bửu – ông chủ hãng xe ô tô – là 1 người nổi tiếng giàu có và tài giỏi.

Đan Phượng tròn mắt:

- Anh đã gặp ông nội em lần nào chưa?

- Chưa. Nhưng nội em là người nổi tiếng trong giới kinh doanh.

Không ngờ, em chính là cháu của ông. Giờ thì anh tin là em thừa hưởng gen của nội em.

Đan Phượng chớp mi. Cô vẫn còn nhớ mẹ cô từng bảo là cô thông minh giống ba cô và nội.

Giọng Đình Dự ảm áp:

- Em ở 1 mình trong ngôi biệt thự tráng lệ ấy à?

Đan Phượng cười hiền:

- Vâng...Nhưng ngôi nhà rộng quá nên em sợ.....ma kinh khủng.

Cốc nhẹ lên đầu cô, Đình Dự giọng yêu thương:

- Làm gì có ma. Mà là 1 sản phẩm của...phụ nữ. Chỉ có phụ nữ mới thích tưởng tượng lung tung.

Đan Phượng dẫu môi:

- Biết là thế, nhưng sợ thì vẫn sợ.

Đình Dự nheo mắt:

- Thế mà anh cứ tưởng là 1 cô gái bướng bỉnh như em không hề biết sợ. Không ngờ cuối cùng, em cũng chỉ là 1 chú thỏ đế.

Đan Phượng cười. Đã lâu rồi, cô mới được cười vui vẻ như thế.

Nhìn như hút vào đôi mắt đẹp, Đình Dự đề nghị:

- Anh chờ em đi ăn kem nghe. 1 quán kem có đủ 31 loại mà em vẫn thường thích.

Đan Phượng lắc đầu:

- Cám ơn, em phải đi công chuyện bây giờ.

Đình Dự trầm giọng:

- Em lại dối anh rồi.

Đan Phượng dẫu môi:

- Em bận thật mà.

Đình Dự chùng giọng:

- Anh chỉ cầu mong là em nói thật...Nếu em từ chối chỉ vì không muốn nói chuyện với em thì thật là đáng buồn cho anh.

Đan Phượng ngập ngừng:

- Tạm biệt anh. Em đi nghe.

Có tiếng chuông gọi cửa.

Đan Phượng vội đi ra cổng. Cô đoán là Đình Dự vì anh đã gọi điện nói với cô là tối nay anh sẽ đến. Biệt thự của nội cô không phải là nơi khó tìm!

Mở đến mấy lớp khoá. Đẩy chiếc cổng bằng sắt chạy dài trên đường ray, Đan Phượng nói không nên lời.

Trước mắt cô là Vũ Hoàng. Vẫn dáng người ngang tàng. Vẫn đôi mày rậm và đôi mắt quyến rũ. Vẫn cách ăn mặc bụi bụi với chiếc quần jean bạc màu và áo pull nhìn thật khoẻ mạnh.

Vẫn cái nhìn cuốn hút có thể làm trái tim của 1 cô gái nào đó rụng rơi xuống đất.

Thấy Đan Phượng vẫn án ngữ ngay trước cổng, Vũ Hoàng giọng ầm áp:

- Đan Phượng không muốn cho anh vào sao?

Hít 1 hơi thật dài, giọng Đan Phượng lạnh nhạt:

- Có chuyện gì không, thưa ông?

Vũ Hoàng nhìn như soi và đôi mắt đẹp:

- Nhưng ít nhất em nên tỏ ra là 1 chủ nhà...lịch sự 1 chút khi anh là 1 vị khách. Em nên...mời anh vào nhà hơn là thách đố với anh bằng cách xưng hô khiêu khích thế.

Đan Phượng nheo mắt:

- Nhưng anh là 1 vị khách không mời mà đến.

Vũ Hoàng hắng giọng:

- Em không thể từ chối với anh được sao, Đan Phượng?

Đan Phượng mím môi:

- Tôi nghĩ rằng, giữa anh và tôi chẳng có chuyện gì để nói cả.

Vũ Hoàng im lặng nhìn cô:

- Thật thế sao Đan Phượng?

Vẫn nhớ về chiếc áo ngủ màu hồng hôm nào để con tim chợt nhói lên vì đau, cô kiêu hãnh:

- Đúng như thế.

Vũ Hoàng nhìn cô không chớp mắt. Cô thản nhiên nhìn trả lại anh.

Anh khàn giọng:

- Đan Phượng...Anh yêu em. Anh biết là nội anh làm em bị tổn thương, nhưng hãy tha thứ cho nội. Tha thứ cho anh.

Đan Phượng ngẩng đầu cao:

- Tôi không yêu anh.

- Em nói dối!

- Tôi yêu Đình Dự tha thiết. Lát nữa Đình Dự sẽ tới đây cùng ngắm trăng với tôi. Tôi nghĩ rằng, tốt nhất anh nên rời khỏi nơi đây vì tôi không muốn Đình Dự hiểu lầm tình cảm của tôi.

Vũ Hoàng sững sờ.

Nhún vai, anh ngồi lên chiếc mô tô, giọng rần rỏi:

- Dù yêu em đến đâu, tôi cũng có 1 tự ái nhất định. Tôi sẽ không bao giờ làm phiền đến em nữa. Tôi sẽ cưới vợ theo ý muốn của nội tôi. Đó là dấu chấm hết cho tình yêu phù phiếm của tôi dành cho em.

Đan Phượng mở to mắt nhìn Vũ Hoàng. Cô định nói gì đấy nhưng cái tôi kiêu hãnh trong cô đã ngăn cô lại.

4 mắt nhìn nhau. Nụ cười kiêu bạc của Vũ Hoàng tưởng chừng như có thể làm tan nát trái tim cô.

Vũ Hoàng nở má với vẻ giận dữ. Chiếc mô tô của anh biến mất trong màn đêm... Ngồi bệt xuống thềm, Đan Phượng ôm mặt khóc nức nở.

Ồi, cô chỉ là con bé ngốc nghếch. Lòng kiêu hãnh của con người có giới hạn. Sẽ không bao giờ Vũ Hoàng quay trở lại nơi này. Vì anh cũng là 1 người đàn ông cao ngạo, ngang tàng.

Có tiếng xe máy.

Quẹt vệt nước mắt, Đan Phượng như lao ra cổng.

Không phải là Vũ Hoàng.

Đình Dự đang ngồi trên xe với chiếc đèn pha rực sáng. Anh tắt máy giọng vui vẻ:

- Nếu không bị 1 đứa bạn học cách đây chục năm tình cờ đến chơi và cầm chân ở nhà, anh đã đến thăm em từ sớm.

Chợt nhìn thấy vẻ mặt khổ sở và những giọt nước mắt của Đan Phượng, Đình Dự thẳng thốt:

- Em sao thế Đan Phượng?

Cô gượng cười:

- Không...không có gì đâu.

Dừng vội chiếc xe trong sân, Đình Dự lo lắng:

- Sao em lại khóc?

- ...

- Hay là em sợ.....ma?

Đan Phượng cười buồn:

- Anh đừng bận tâm đến em mà, có được không?

Đình Dự giọng khổ sở:

- Anh yêu em. Làm sao thờ ơ được khi thấy em khóc? Anh không thể chịu đựng nổi nếu nhìn thấy em buồn. Cuộc sống của em cũng chính là cuộc sống của anh.

Đan Phượng ôm lấy mặt:

- Em không yêu anh.

Câu nói của Đan Phượng khiến Đình Dự cảm thấy đau buốt ở lồng ngực.

Anh yêu cô, nhưng không thể nào chiếm hữu trái tim bướng bỉnh của cô.

Giọng Đình Dự kiên nhẫn:

- Anh biết, nhưng anh sẽ chờ. Chờ cho đến khi nào con tim em mỏi mệt, cần đến anh. Lúc đó, em mãi mãi là của anh.

Đan Phượng lắc đầu:

- Không...

Chăm chú nhìn cô, Đình Dự dịu dàng bảo:

- Anh muốn biết vì sao em khóc?

Đan Phượng lắc đầu:

- Xin đừng hỏi. Anh hãy về đi.

- Đan Phượng...nếu không yêu anh, ít nhất em cũng nên xem anh như 1 người thân thiết chứ? Anh muốn biết tại sao em khóc?

- Không...

- Đan Phượng...Hãy nói cho anh biết đi tại sao em khổ sở đến như thế?

- Không...

- Đan Phượng...Em đừng khóc nữa có được không? Anh yêu em.

Những giọt nước mắt của em làm anh khổ sở hơn bao giờ hết. Nói đi Đan Phượng... vì sao em lại khóc?

Buông hai tay nhìn sững Đình Dự, Đan Phượng giọng đau đớn:

- Em là 1 con bé kiêu hãnh, ngốc nghếch.
- Không. Với anh em là 1 cô gái hiền thực dễ thương. Em đừng day dứt như thế.

Về mặt Đan Phượng thống khổ:

- Em yêu Vũ Hoàng!

Nếu mặt đất sụp xuống dưới chân Đình Dự lúc này, có lẽ anh cũng không bàng hoàng đến thế.

Anh thẳng thốt:

- Sao?

Đan Phượng ứa nước mắt:

- Em yêu Vũ Hoàng, nhưng em đã kiêu hãnh khước từ tình yêu của anh ấy. Em là 1 con ngốc.

Đình Dự buồn rầu nhìn Đan Phượng. Cô đang dần vật đau khổ vì 1 người đàn ông khác, không phải anh.

Giọng anh chùng xuống:

- Em không nghĩ đến tình yêu của anh sao Đan Phượng?

Cô nói giọng đầy ân hận:

- Thông cảm cho em. Em chỉ yêu Vũ Hoàng mà thôi.

Trăng mười sáu kiêu sa, thả những ánh vàng dát sáng khu vườn. Hương thơm ngát đầy trong hoa viên.

Lặng nhìn Đan Phượng, thật lâu Đình Dự trầm giọng:

- Tại sao em lại chọn Vũ Hoàng mà không phải là anh?

Đan Phượng khép nhẹ mắt:

- Chính em cũng không hiểu nổi trái tim của em thì làm sao em có thể giải thích với anh được là vì sao em chỉ yêu Vũ Hoàng. Vũ Hoàng chỉ xem tình yêu là 1 trò đùa. Anh ấy không hề nghiêm túc trong chuyện tình yêu. Yêu Vũ Hoàng, đó không phải là sự lựa chọn của lý trí. Nhưng khi yêu, người ta yêu bằng con tim.

Đình Dự khàn giọng:

- Hãy quên Vũ Hoàng đi. Đan Phượng, Vũ Hoàng không phải là 1 người có thể mang hạnh phúc đến cho em. Anh không tin Vũ Hoàng thật sự yêu em. Không có em, Vũ Hoàng cũng có thể cặp bồ với 1 cô gái khác.

Đan Phượng vẻ mặt cay đắng:

- Anh đừng nên nói gì cả.

Đình Dự so vai:

- Lý Hồng, cô em họ của anh đã từng là tình nhân của Vũ Hoàng.

Không chỉ Lý Hồng...

Không chỉ Lý Hồng, Vũ Hoàng còn quen với biết bao cô gái xinh đẹp khác nữa . Hẳn em không muốn trở thành 1 con thiêu thân trước vẻ lôi cuốn quyến rũ của Vũ Hoàng Đan Phượng nhìn thẳng vào mắt Đinh Dự :

- Em cảm ơn anh về những lời nhắc nhở ấy . Nhưng lẽ ra thì anh nên để tự em suy nghĩ thì tốt hơn - Em giận anh sao ?

- Em...

- Hãy thông cảm cho anh . Khi yêu, người ta thường ích kỷ?

- Em đang cần được 1 mình . Hiện tại em rất rối rã"m...

Đinh Dự thờ dài :

- Anh về . Chúc em ngủ ngon Đan Phượng khép cánh cổng lại, khuôn mặt buồn tênh...

***** Vũ Hoàng bị tai nạn !

Đang cầm trên tay tập hồ sơ, lời thông báo của luật sư Phùng khiến Đan Phượng đánh rơi xuống đất Cô lắp bắp :

- Sao ? Luật sư nói sao ?

Về mặt đầy thông cảm, luật sư chùng giọng:

- Tôi vừa nghe 1 người quen cho biết là Vũ Hoàng bị tai nạn tối hôm qua . Một chiếc xe chạy ẩu đâm vào chiếc mô tô của Vũ Hoàng khi Vũ Hoàng đang điều khiển xe với 1 tốc độ khá nhanh Tối hôm qua ! chính tối hôm qua anh đã rời khỏi nhà cô với gương mặt đầy thất vọng cay đắng, Vũ Hoàng . Em đã hại anh rồi Không kìm được, Đan Phượng nghẹn ngào :

- Luật sư cho tôi biết, tình trạng sức khỏe anh â"y hiện nay như thế nào ?

Thở dài, luật sư Phùng ngần ngại :

- Cũng chưa biết chính xác được Đan Phượng giọng hỏi hỏ :

- Xin phép luật sư, tôi phải đến ngay với anh â"y Luật sư Phùng vội nói :

- Cô hãy đi đi . Có gì, tin cho tôi rõ Nhìn Đan Phượng lao về bãi giữ xe, luật sư Phùng về mặt thương cảm . Ông cầu mong những điều tốt đẹp đến với cô Dù Đan Phượng chưa 1 lần nói về tình yêu của cô dành cho Vũ Hoàng nhưng gương mặt bối rối xúc động của cô mỗi lần nhắc đến tên anh, luật sư Phùng cũng hiểu được là có yêu Vũ Hoàng . Tin tức mà ông mới nhận được sáng nay khiến ông bàng hoàng, ông vội báo cho Đan Phượng biết"t ngay Khuôn mặt đầm đìa nước mắt , Đan Phượng hối hả chạy trên hành lang bệnh viện . Trước phòng cấp cứu, có rất đông người . Cô chỉ kịp nhận ra bà Đông Phát với gương mặt bơ phờ hốc hác pha lẫn tuyệt vọng Bà Đông Phát cũng vừa nhìn thấy cô khi cô lách mọi người để tiến đến gần bà Quên cả sự thù địch của bà Đông Phát dành cho cô, Đan Phượng nắm lấy cánh tay của bà lắc mạnh :

- Thưa bà, anh ấy ra sao rồi ?

Bà Đông Phát về mặt thống khổ :

- Ca mổ chưa kết thúc ! Ta có thể điên lên được vì lo sợ ! Cô không nên hỏi nữa . Ta có thể chết vì đợi chờ Thấy bà quản gia đang đứng gần đó, Đan Phượng giọng khản khản :

- Chuyện gì đã xảy ra cho Vũ Hoàng, dì hãy cho con biết . Liệu có hy vọng gì không hả gì ?

Bà quản gia rầu rĩ :

- Cậu Vũ Hoàng bị xe tông, chấn thương sọ não Đan Phượng ngồi sụp xuống nền nhà, hai tay ôm lấy mặt . Ồi i, Vũ Hoàng của em . Anh có mệnh nào sao em sống cho được . EM yêu anh mà Vũ Hoàng . Vũ Hoàng . Em yêu anh.

Tại sao lòng kiêu hãnh của em cao hơn tình yêu . Tại sao em trốn chạy tình yêu của anh . Tại sao em không tha thứ cho anh ? Tại sao em không cố vượt qua sự đổ vỡ cao nhất như thành trì của nội anh . Phải chăng cái tôi của em quá lớn phải không Vũ Hoàng ?

Vụt đứng dậy, Đan Phượng đi đến bên bà Đông Phát giọng khỏ sở ; - Cháu yêu Vũ Hoàng ! Cháu cần nói với bà là cháu yêu Vũ Hoàng Bà Đông Phát giọng khô lạnh :

- Cô đừng làm rối mù đầu óc của ta nữa . Không bao giờ ta chấp nhận cô đâu Đan Phượng giọng khỏ sở :

- Cháu biết . Nhưng cháu chỉ yêu Vũ Hoàng . Vũ Hoàng là tất cả với cháu - Cô điên rồi . Vũ Hoàng đang bên cạnh bờ vực giữa sống và chết . CÔ nói với ta những lời đó làm gì ?

Đan PHượng nghẹn ngào :

-Cháu nghĩ là mình phải nói 1 điều gì đó về tình yêu của cháu dành cho Vũ Hoàng . M', cháu cũng điên thật rồi . Cháu đã từ chối tình yêu của anh ấy Bà Đông Phát giận dữ quay mặt đi Thời gian qua đi thật chậm . Chậm đến mức Đan Phượng tưởng chừng quả tim của cô có thể nổ tung ra vì chờ đợi Chợt cửa phòng mở mở ra . Mọi người lao đến vị bác sĩ phụ trách ca mổ?

Giọng bà Đông Phát run rẩy :

- Cháu tôi như thế nào rồi, thưa b ac sĩ . Liệu có hy vọng gì không Vị bác sĩ từ tốn :

-Ca mổ thành công nhưng hiện tại chưa có thể biết 1 cách chắc chắn về kết quả . Bệnh nhân đang trong tình trạng hôn mê chờ hồi phục . Cần theo dõi thêm để xem bệnh nhân có biến chứng gì không g Đan Phượng khóc như mưa . Liệu có còn hy vọng không, Vũ Hoàng của em .. Tha thứ cho em anh nhé, khi em đã từ chối tình yêu của anh Chiếc băng ca được đẩy ra . Đan PHượng lao đến bên Vũ Hoàng . Anh đang nhắm nghiền mắt, trên đầu quấn đầy băng . bình dịch truyền được 1 cô y tá nâng cao trên tay Giọng y tá trường vang lên :

- Đưa vào phòng hồi sức trung tâm Đan Phượng vội chạy theo chiếc băng ca nhưng bà Đông Phát đã quay phắt lại nhìn cô, giọng lạnh như ướp đá :

- Cô không được làm phiền cháu của ta . Cô đi về đi Đan Phượng khế nắc :

- Thừa bà, bà có thể căm ghét cháu như thế nào cũng được nhưng xin hãy vui lòng cho cháu được chăm sóc Vũ Hoàng . Vũ Hoàng đang cần đến cháu hơn bao giờ hết . Cháu yêu anh à" Vũ Hoàng là tất cả với cháu Bà Đông Phát nhướng mày :

- Không bao giờ ta bằng lòng với đề nghị của cô . Ta cấm cô đến gần Vũ Hoàng . Đừng để cho ta phải nổi cơn thịnh nộ.

Sập mạnh cánh cửa phòng hồi sức, bà ĐÔNG PHÁT vội vàng lao theo chiếc băng ca.

Đan Phượng...Đan Phượng... Về mặt âu sầu, bà Đông Phát cầm lấy bàn tay Vũ Hoàng.

1 tuần lễ hôn mê, cũng là 1 tuần lễ Vũ Hoàng chỉ gọi được nhất cái tên Đan Phượng.

Biết là Vũ Hoàng yêu Đan Phượng nhưng bà không ngờ là tình yêu ấy còn vượt qua sự tưởng tượng của bà.

Tại sao Vũ Hoàng yêu Đan Phượng đến thế nhỉ? Bà không thể lý giải nổi khi những tình nhân trước đây của Vũ Hoàng là những cô gái hoàn toàn trái ngược với Đan Phượng. Họ phục sức thật cầu kỳ. Họ thường mặc những chiếc váy ngắn. Họ trang điểm thật lộng lẫy. Họ dùng những thứ nước hoa thật đắt tiền và khoác lên người những vật trang sức thật quý giá.

Bà vẫn không quên cuộc chiến tranh lạnh kéo dài giữa cháu bà và Đan Phượng.

Thế mà bây giờ mọi chuyện xảy ra trước mắt bà hoàn toàn trái ngược với những gì bà biết bấy lâu nay.

Dù không muốn suy nghĩ nhiều về Đan Phượng nhưng bà Đông Phát vẫn ngấm ngấm theo dõi cô.

Thật kiên nhẫn, Đan Phượng ngày đêm túc trực trước cửa phòng Vũ Hoàng theo dõi diễn biến bệnh trạng của Vũ Hoàng, bất chấp thái độ khó chịu của bà.

Hàng ngày với chiếc bánh mì khô cứng trong tay, Đan Phượng ngồi từ giờ này đến giờ khác trong hành lang của bệnh viện. Đêm về, cô nằm co ro trên chiếc ghế dài thuê của bệnh viện và đàn muỗi lao xao banh xung quanh.

Đã từng yêu, đã từng thất vọng vì yêu nhưng bà Đông Phát không ngờ vẫn có 1 tình yêu mãnh liệt đến thế.

Giữa cái sống và cái chết kề nhau, Vũ Hoàng vẫn nhấp nháy môi gọi Đan Phượng. Đan Phượng. Đan Phượng. Đan Phượng.

Thờ dài với vẻ bất lực, quay sang nhìn bà quản gia bà Đông Phát than thở:

- Ta không ngờ là Vũ Hoàng lại yêu con bé ấy đến thế. Đan Phượng cũng đâu phải là mối tình đầu của nó đâu.

Bà quản gia vẻ mặt cảm động:

- Tôi biết là cậu chủ yêu cô Đan Phượng không giống như những mối tình trước của cậu chủ.

Bà Đông Phát phẩy tay:

- Rồi nó sẽ quên con bé ấy. Ta hy vọng như thế.

Bà quản gia ngập ngừng định nói gì đó nhưng rồi lại im. Bà biết là bà Đông Phát đang tự lừa dối chính mình.

1 tuần lễ vật vã với những cơn hôn mê kéo dài, Vũ Hoàng chỉ tha thiết gọi cái tên Đan Phượng. Làm sao bà Đông Phát có thể tin là sau Đan Phượng, Vũ Hoàng sẽ còn có thể yêu 1 cô gái khác.

Giọng bà Đông Phát muộn phiền:

- Ta lo quá. Nếu Vũ Hoàng kéo dài hôn mê thì khả năng phục hồi sẽ rất thấp. Lúc nãy các bác sĩ đã khuyến cáo ta như thế.

- Thế chúng ta phải làm sao để cứu cậu chủ?

Bà Đông Phát thở dài:

- Mọi phương tiện tối tân nhất và những thứ thuốc đắt giá nhất đều đã dùng trong điều trị. Ta chỉ còn biết phó thác mọi chuyện cho thượng đế.

Nhìn Vũ Hoàng lại chìm sâu trong cơn hôn mê, bà Đông Phát ứa nước mắt. Liệu Vũ Hoàng có qua được không? Các bác sĩ cũng không thể dự đoán được. Giữa hy vọng và tuyệt vọng chỉ là 1 ranh giới mong manh.

Ái ngại nhìn vẻ mặt bơ phờ mắt ngủ của bà Đông Phát, bà quản gia giọng cảm động:

- Bà chủ về nhà nghỉ ngơi 1 lát. Tôi chỉ sợ bà chủ gục mất.

Bà Đông Phát gật đầu dặn dò:

- Hãy chăm sóc Vũ Hoàng cẩn thận. Lát nữa ta quay lại.

- Bây giờ cũng đã tối. Theo tôi, sáng mai đến sớm thì tiện hơn.

Bà Đông Phát thở dài:

- Có lẽ đành phải thế thôi.

Buổi tối, khi bà Đông Phát trở lại bệnh viện, bất chợt bà đã nhìn thấy 1 cảnh tượng thật cảm động.

Bà quản gia ngồi tựa đầu vào ghế gập gà ngủ.

Đan Phượng quỳ bên giường Vũ Hoàng. Đan những ngón tay nhỏ nhắn vào tay Vũ Hoàng, Đan Phượng thì thầm gọi:

- Vũ Hoàng... Vũ Hoàng... Em yêu anh. Anh có biết hay không?

-.....

- Vũ Hoàng... Tình yêu của em. Dậy đi anh.

Mở cánh cửa phòng,...

Mở cánh cửa phòng, bà Đông Phát nghiêm khắc nhìn Đan Phượng.

Đan Phượng đưa tay chặn lấy ngực:

- Ôi...

Bà Đông Phát giọng đầy quyền uy:

- Ai cho phép cô vào đây?

Đan Phượng chớp mi:

- Mong bà thứ lỗi.

Bà Đông Phát quát khế:

- Bây giờ là 11 giờ tối. Có lẽ cô ngỡ là ta không vào bệnh viện giờ này chứ gì?

Tiếng quát của bà Đông Phát làm bà quản gia tỉnh giấc. Vừa nhìn thấy bà Đông Phát, bà quản gia giọng sợ sệt:

- Bẩm bà chủ...

Quay lại nhìn bà quản gia, bà Đông Phát nhướn mày:

- Bà đã cãi lệnh của tạ. Nếu ta không tỉnh cờ quay vào bệnh viện vào giờ này thì đâu có biết. Ta đã nói với bà như thế nào, bà nhắc lại thử coi.

- Bẩm... không được để cô... Đan Phượng vào đây.

- Vậy mà bà đã làm ngược lại.

Đan Phượng vội lên tiếng:

- Thừa bà, đó là lỗi của tôi. Dĩ ấy không có lỗi.

Khẽ nheo mắt, bà Đông Phát hỏi:

- Hãy nói cho ta biết, cô vào đây từ lúc nào? Có phải từ hôm đầu tiên đến nay không?

-...

- Hãy nói thật. Ta muốn cô trả lời thật thành thật.

Đan Phượng chớp mi:

- Vâng... cháu đã vào đây những lúc... không có bà.

Bà Đông Phát cười khẩy:

- Hoá ra cô chỉ chờ ta quay lưng đi là vào đây.

Đan Phượng nhỏ nhẹ:

- Xin bà đừng giận.

Giọng bà Đông Phát khản lại:

- Thế cô không biết là Vũ Hoàng có thể hôn mê mãi sao? Vũ Hoàng cũng có thể mãi mãi với đời sống thực vật. Nó tỉnh dậy nhưng không nhận biết gì cả, kể cả nhận biết cô. Không có lợi gì cho cô cả, nếu cô còn tha thiết với Vũ Hoàng.

Đan Phượng ứa nước mắt:

- Cháu yêu Vũ Hoàng. Vũ Hoàng là tất cả đối với cháu. Cháu yêu Vũ Hoàng đến suốt đời cho dù có bất cứ chuyện gì bất trắc xảy đến với anh ấy.

Bà Đông Phát nhếch môi:

- Cô quên là ta sẽ là người chống đối chuyện cô yêu Vũ Hoàng sao. Nếu Vũ Hoàng có tỉnh dậy thì nó cũng không thuộc về cô. Ta sẽ cưới vợ cho nó.

Ràn rụa nước mắt, Đan Phượng xúc động:

- Cháu chỉ cầu mong Vũ Hoàng bình phục. Cháu yêu anh ấy. Cho dù anh ấy thuộc về ai thì điều ấy không còn quan trọng nữa. Trước tiên phải là sức khỏe của anh ấy. Để Vũ Hoàng bình phục, cháu sẵn sàng đánh đổi mọi thứ.

Bà Đông Phát im lặng nhìn Đan Phượng. Cô bối rối nhìn ra song cửa sổ, mắt cay xè.

Vũ Hoàng sẽ thuộc về 1 người khác. Anh sẽ cưới vợ, chỉ mới nghĩ đến điều đó thôi, trái tim nhỏ của cô tưởng chừng xẽ tan từng mảnh. Cô yêu Vũ Hoàng.

Yêu cũng có nghĩa là hy sinh phải không anh? Thật là đau lòng nếu em phải xa anh. Nhưng nếu anh tỉnh dậy, điều đó có ý nghĩa lớn hơn rất nhiều với em. Giá như em đau cơn đau của anh, may ra em sẽ bớt khổ sở hơn.

Thật lâu bà Đông Phát hắng giọng phá tan sự im lặng giữa bà và Đan Phượng.

Giọng bà chợt chùng xuống:

- Cô nên chú ý đến sức khỏe của mình một chút. Đạo này ta thấy cô hơi xanh đấy.

Bà quản gia ngạc nhiên nhìn bà Phát. Không phải là một cơn thịnh nộ trút xuống Phượng như bà dự đoán.

Đan Phượng nói khẽ :

- Cám ơn bà . Cháu không sao cả.
- Một ổ bánh mì cho mỗi bữa ăn không phải là điều tốt cho cô đâu.
- Vâng...
- Ta cho phép cô chăm sóc Vũ Hoàng.

Đan Phượng chưa kịp nói gì thì bà Phát đẩy cửa bước ra ngoài...

***** Em yêu anh ! Vũ Hoàng...

-.....

- Vũ Hoàng... Em yêu anh.

Hoàng mơ thấy mình đi qua một sa mạc đầy gió và cát . Những hạt cát ném mạnh trên khuôn mặt anh. Nắng và nóng làm anh muốn ngã khụy xuống...

Cố lên ! Cố lên !

Giọng Đan Phượng đâu đó vang lên . Và kìa, cô xuất hiện trong cơn gió xoáy với đôi mắt màu hạt dẻ mở to.

Vũ Hoàng ! Em yêu anh ! Cố lên anh, dậy đi anh.

Thu hết tàn hơi , Hoàng gọi lớn:

- Đan Phượng... Đan Phượng...

- Hãy tỉnh dậy đi anh !

Bằng một nghị lực phi thường, Hoàng vùng đứng dậy , lao về phía Đan Phượng...

Chỉ là một giấc mơ kéo dài . Một cơn ác mộng. Và anh đã bước ra khỏi cơn ác mộng ấy bằng tiếng gọi tha thiết của cô gái mà anh yêu.

Đan Phượng Vũ Hoàng nhấp nháy mắt, ánh sáng chói loà từ cửa sổ lùa vào mắt anh khiến anh phải quay đầu sang phía khác.

Giọng Đan Phượng reo lên mừng rỡ :

- Anh tỉnh rồi sao ? Vũ Hoàng... Ôi , Vũ Hoàng tỉnh dậy rồi...

Chưa kịp hiểu ra chuyện gì, Hoàng chợt nghe thấy giọng thẳng thốt của nội anh :

- Đan Phượng... Có thật vậy không ?

Ôm chầm lấy Vũ Hoàng , bà Phát trào nước mắt:

- Vũ Hoàng... Thượng đế đã nghe lời cầu xin của nội . Nội mừng quá.

Hoàng ngạc nhiên nhìn bà Phát. Anh không hiểu nội anh vừa nói gì . Và tại sao bà lại khóc.

Nhìn quanh, Hoàng chợt nhận ra đây không phải là nhà của anh . Rèm cửa trắng, drap giường trắng và bộ áo quần trên người anh cũng màu trắng.

Nhìn Đan Phượng cũng đang lặng lẽ khóc, anh thẳng thốt:

- Đan Phượng... Anh đang ở đâu ? Phải chăng anh đang ở trong bệnh viện ? Tại sao em lại khóc , cả nội anh cũng thế.

Đan Phượng nhỏ nhẹ :

- Dạ... Đây chính là bệnh viện.

Nhìn bà Phát , Hoàng kêu lên:

- Tại sao vậy nội ? Tại sao con lại ở đây?

Bà Phát lau cặp kính bị nhoà đi vì nước mắt để che dấu xúc động:

- Con bị tai nạn và hôn mê gần nửa tháng trời . Nội và Đan Phượng khóc là vì hạnh phúc.

- Thật vậy sao ?

Bà Phát gật đầu:

- Con hãy nằm nghỉ và khoan hỏi gì cả kéo mệt . Từ từ nội sẽ kể cho con nghe mọi chuyện.

Bóp nhẹ tay Phượng , Hoàng kêu lên:

- Có phải là một giấc mơ không Phượng, khi em ở bên cạnh anh ? Anh đã qua một cơn mơ thật dài. Trong giấc mơ, anh thấy mình đang bị vùi trong cát nóng nhưng tiếng gọi của em đã thêm cho anh nghị lực . Em hét lên với anh rằng , Vũ Hoàng... Em yêu anh... Dậy đi anh . Chính tiếng gọi của em đã giúp anh gượng đứng dậy , không bị cát nóng vùi lấp . Phượng... có phải là anh đang mơ không ? Có thật là em yêu anh không ?

Đan Phượng bối rối nhìn Vũ Hoàng. Cô nói khẽ:

- Không... Không phải là giấc mơ đâu . Vì em yêu anh.

Khắc khoải nhìn cô, Vũ Hoàng giọng tha thiết:

- Có thật là em yêu anh không Phượng ? Hay em đánh lừa anh đó thôi.

Đan Phượng chớp mi:

- Em nói thật.

Hoàng nhìn tận đáy mắt cô:

- Hãy hứa với anh là không bao giờ em rời xa anh nữa.

Phượng cắn môi im lặng . Cô không quên là bà Phát đang đứng cạnh cô . Cô vẫn nhớ bà đã ra lệnh cho cô chỉ được quyền ở bên Hoàng khi anh còn hôn mê . nay anh tỉnh dậy , anh không còn là của cô nữa.

Vũ Hoàng giọng nôn nóng:

- Đan Phượng... Sao em không nói gì cả vậy ?

Bà Phát lên tiếng:

- Tất cả mọi người lui ra . Hoàng cần được nghỉ ngơi.

Vũ Hoàng kêu lên:

- Nội...

Bà quản gia và Đan Phượng vội nhường chỗ cho bà Phát.

Bà Phát phán:

- Vũ Hoàng... con chưa được khoẻ đâu . Phượng sẽ quay trở lại . Giờ thì Phượng phải trở về nhà.

Cổ chồm người dậy, Hoàng lắc đầu:

- Không... Đan Phượng...

Nhưng anh không thể nói gì thêm nữa và lại êm ái rơi chìm sâu trong giấc ngủ mệt nhoài...

***** Mở cánh cửa cổng , Phượng như không tin vào mắt mình nữa . Trước mặt cô là Vũ Hoàng trong bộ áo quần của bệnh viện. Anh đang nhìn cô với ánh mắt trách móc.

Kêu lên thật thẳng thốt, cô nói như khóc:

- Sao anh lại đến đây ?

Hoàng trầm giọng :

- Thế tại sao em lại cố tình tránh mặt anh ? Hãy nói đi Phượng , có phải em chỉ thương hại anh không ?

Phượng lắc đầu khổ sở:

- Hãy hiểu cho em.

Vũ Hoàng so vai:

- Anh không hiểu gì cả . Suốt ba hôm nay , anh ngóng chờ em từng giờ từng phút nhưng vẫn không thấy bóng hình quen thuộc của em, không nghe giọng cười hồn nhiên của em. Trái tim anh không có đủ kiên nhẫn . Vì thế , anh đã trốn khỏi bệnh viện để đi tìm em.

Đan Phượng dịu dàng:

- Hãy theo em vào nhà . Em sẽ giải thích mọi chuyện với anh.

Phòng khách của ngôi biệt thự được trang trí thật trang nhã . Màu chanh mơ là màu chủ đạo . Cảm giác của Hoàng thật là dễ chịu sau khi nhấp một ngụm trà nóng thơm ngát Phượng vừa pha cho anh.

Chăm chú nhìn Đan Phượng , Hoàng thắc thò:

- Anh đang chờ một lời giải thích của em đây.

Phượng lúng túng :

- Mấy hôm nay em không vào bệnh viện với anh được là vì... bận công việc.

Hoàng khẽ nheo mắt:

- Anh tin rằng em đã nói dối.

Phượng vội lắc đầu:

- Không...

Hoàng trầm giọng:

- Có phải nội anh đã buộc em phải xa anh không Phượng ?

Cô chớp mi né tránh câu hỏi của anh bằng một câu hỏi :

- Làm sao anh đến đây được ?

Hoàng so vai :

- Anh thuê xe tắc xi.

Vẻ mặt lo lắng , Phượng nhỏ nhẹ :

- Thế anh không nghĩ đến chuyện nội anh sẽ phát hoảng khi không thấy anh trong bệnh viện sao ?

Hoàng nhượng mảy:

- Điều đó không quan trọng . Anh chỉ muốn biết lý do tại sao mấy hôm nay em không đến thăm anh . Phải chăng nội anh đã làm áp lực với em ? Dù em có giấu , anh cũng có thể biết là nội anh đã yêu cầu em làm việc đó.

Phượng khẽ thở dài:

- Không . Nội anh không hề nói gì cả.

- Anh không tin . Anh sẽ thẳng thắn nói chuyện với nội anh về chuyện của chúng ta . Anh muốn cầu hôn với em.

Phượng thẳng thốt:

- Ôi...

Soi vào đôi mắt đẹp như nhung của cô , Hoàng tha thiết hỏi:

- Em có còn... ghét anh không , Đan Phượng ?

Cô ứa nước mắt:

- Em yêu anh . Thật là kinh khủng nếu nghĩ đến chuyện phải lìa xa anh được . Đó có phải là yếu điểm của em không Vũ hoàng ? Con tim em thật yếu đuối.

Anh nhìn cô bằng ánh mắt nồng ấm:

- Anh biết là em yêu anh đã từ lâu.

Bối rối đan những ngón tay vào nhau, cô dẫu môi:

- Không phải như anh nghĩ đâu.

Vũ Hoàng mỉm cười :

- Em lại dối anh rồi . Em đừng quên là tấm drap mỏng đắp lên người anh hôm đó đã tố cáo là em quan tâm đến anh . Em yêu anh nhưng không bao giờ chịu thừa nhận tình yêu của mình . Đó mới là... yếu điểm.

Nghe Vũ Hoàng nhắc lại chuyện cũ , Phượng giọng ảm ức:

- Anh là một anh chàng đa tình.

Hoàng âu yếm nhìn cô :

- Trước đây là như thế nhưng từ ngày anh quen với em thì mọi chuyện đã đổi khác.

Đan Phượng giậm chân:

- Em không tin là anh sẽ thay đổi.

Hoàng trầm giọng:

- Sự nghi ngờ sẽ giết chết tình yêu , em hiểu không ?

Phượng vùng vằng:

- Em không hiểu gì cả.

Vũ Hoàng dịu dàng hỏi :

- Sao thế Phượng ?

Giận không thể tả , cô hằm hè nói một hơi :

- Tối hôm ấy , tôi đã thấy một chiếc áo ngủ màu hồng trong căn phòng của anh . Nói như thế , anh đã hiểu được chưa ?

Hoàng chăm chú nhìn Đan Phượng rồi bật cười . Điều đó càng khiến Phượng thêm tức . Cô hét lên:

- Em ghét anh lắm.

Âu yếm nhìn cô , Hoàng trầm giọng hỏi :

- Phải chăng em đã... ghen ? Vậy mà đã từng hiên ngang bảo với anh là không... yêu anh.

Thật không có gì què hơn. Phượng nguyền dài :

- Không nói chuyện với một người đa tình như anh nữa . Em ghét anh lắm.

Rồi chừng như bất lực với con tim ngốc nghếch của mình . Tại sao cô lại yêu Vũ Hoàng , một anh chàng đa tình như thế nhỉ ? Phượng oà lên khóc tức tưởi.

Hoàng phát hoảng. Anh vội dỗ dành cô:

- Anh không dám đùa nữa đâu . Thật ra thì anh không buông thả như em nghĩ . Chiếc áo đó là do Minh Chiêu bỏ lại . Cô ta đã ngủ một đêm trong phòng anh . Còn anh , sau khi xua đuổi cô ta không được , anh đã đi lang thang suốt đêm và ngủ ở nhà một thằng bạn . Nếu em nhớ , đó chính là hôm nội anh đi Tây Ninh và anh đã ghé thăm em trong bệnh viện.

Ngừng một chút Hoàng nói tiếp:

- Anh yêu em . Phải đến khi em nằm trong bệnh viện anh mới chợt thẳng thốt nhận ra rằng anh yêu em . Em chiếm một vị trí quan trọng trong cuộc đời của anh . Anh không thể sống thiếu em được.

Cô dần đổi:

- Em vẫn còn nhớ là anh rời khỏi bệnh viện với khuôn mặt lạnh như... nước đá.

Hoàng nheo mắt nhìn cô:

- Nhớ lại đi . Hôm ấy Đình Dự đã xuất hiện bên em với một chút... quyền hành khiến anh đã bị ngộ nhận . ngỡ rằng Dự là người mà em yêu . Nếu em biết là anh đã khổ sở đến phát điên như thế nào tối hôm đó thì có lẽ em mới hiểu được tình yêu anh dành cho em.

Cô phụng phịu quay mặt đi.

Rời khỏi chỗ ngồi . Hoàng đi vòng sau ghế Phượng và ôm choàng lấy cô . Anh nói giọng cảm động:

- Anh cảm ơn tình yêu của em . Tình yêu của em đã làm cho anh sống tốt hơn . Trước đây, anh chưa biết thế nào là một tình yêu chân thành , độ lượng . Nhờ có em, anh thấy cuộc sống ý nghĩa hơn rất nhiều. Nghe di quán gia kể về em những ngày anh hôn mê, anh càng hiểu rõ em nhiều hơn.

Rưng rưng nước mắt, cô nép vào ngực Hoàng:

- Em cũng yêu anh từ lâu . Nhưng em cũng đã từng oán ghét anh.

- Anh biết.

Cô tròn mắt hỏi :

- Anh có biết em yêu anh từ lúc nào không ?

Vũ Hoàng nheo mắt:

- Có phải từ lần gặp đầu tiên, lúc anh đi vào phòng nội anh với một phong thái thật quyến rũ . Anh thừa biết mình có một ngoại hình đủ làm một cô gái có trái tim bằng đá như em cũng hồn xiêu phách lạc.

Cô đắm vào vai Hoàng:

- không bao giờ có chuyện như anh nói đâu . Anh đúng là một người đàn ông tự kiêu nhất mà em gặp.

Vũ Hoàng trêu:

- Chẳng lẽ từ lúc em ngồi bên cạnh anh, cùng anh... xem đua chó ? không biết em còn nhớ hôm đó không ? Đó là một cuộc gặp gỡ thật đặc biệt.

Phượng xấu hổ cười. Nếu anh biết... đúng là như thế thì sao nhỉ . Kể từ hôm đó , cô đã yêu anh.

Cô nghiêm nét mặt:

- Em không đùa nữa đâu.

Hoàng cọ mũi vào má Phượng làm lạnh:

- Anh không biết em rung động trước anh từ khi nào . Em nói cho anh nghe đi, em yêu.

Cô chớp mi:

- Đó là một bí mật . Không bao giờ em nói đâu.

Hoàng cười :

- Thôi được, anh sẽ cho em nợ bí mật này cho đến... đêm tân hôn.

Phượng như nhảy dựng lên :

- Cái gì ? Tân hôn ?

Vũ Hoàng giọng trang trọng:

- Anh cầu hôn với em . Em nhận lời anh chứ ? Em sẽ là vợ của anh.

Chợt Phượng kinh ngạc nhìn ra cửa . Bà Phát đã xuất hiện ở đó từ lúc nào.

Vũ Hoàng cũng vừa nhìn thấy bà . Anh kêu lên :

- NỘI !

Đường bệ đi vào phòng, bà Đông Phát giọng phiền muộn :

- Tại sao con rời khỏi bệnh viện mà không nói cho ai biết ? Nội đã tìm con khắp thành phố . Không ngờ con lại đến đây Đan Phượng và Vũ Hoàng cùng đứng dậy . Nở nụ cười cầu tài với bà Đông Phát, Vũ Hoàng hắng giọng :

- Nội ngồi xuống đi Bà Đông Phát lắc đầu :

- Ta đến đây không phải là để ngồi nói chuyện với con hoặc... ai đó . Ta muốn con rời khỏi đây ngay lập tức Khế chớp mi, Đan Phượng nhỏ nhẹ :

- Mời bà ngồi Vũ Hoàng tuyên bố :

- Con hứa với nội là con sẽ về lại bệnh viện ngay bây giờ, nhưng ít nhất là nội cũng ngồi xuống ghế" đã chứ Bà Đông Phát nhún vai và thả mình xuống ghế . Đan Phượng vội pha 1 bình trà nóng đặt trước mặt bà, cô mềm giọng :

- Mời bà Tặc lười, bà Đông Phát cầm tách trà lên . Nhượng mày nhìn Vũ Hoàng, giọng bà khàn khàn :

- Vũ Hoàng, lúc này vừa đến đây ta nghe cháu tuyên bố 1 điều gì đó thật động trời . Ta không biết là ta có nghe rõ không ? Phiền con nhắc lại cho ta rõ Vũ Hoàng đưa mắt nhìn Đan Phượng . Về mặt cô buồn buồn để n nao lòng Nhìn thẳng vào mặt bà Đông Phát, Vũ Hoàng trầm giọng :

- Nội à, con quyết định cầu hôn với Đan Phượng Bà Đông Phát khẽ nheo mắt :

- Nếu ta phản đối thì con nghĩ sao ?

Vũ Hoàng trầm giọng :

- Con yêu Đan Phượng . Đan Phượng cũng yêu con rất chân thành . Con nghĩ là nội nên ủng hộ hai đứa con Bà Đông Phát so vai :

- Ta không tán thành chuyện con yêu Đan Phượng . Con có thể cưới bất cứ cô gái nào ngoại trừ Đan Phượng Vũ Hoàng kêu lên :

- Con muốn biết lý do khiến nội ghét Đan Phượng như thế Bà Đông Phát nheo mắt :

- Lý do à ? Ta cũng không cần giả u giếm nữa . Cách đây mấy chục năm, ông nội của Đan Phượng và ta đã từng yêu nhau tha thiết . Ta và ông ấy đã hứa hôn với nhau . Nhưng sau đó, ông ta đã bỏ rơi ta đi lấy vợ . Ta đã căm thù ông ấy tận xương tủy . Ta mất ngủ ngàn bẩy nhiều năm cũng chỉ vì hận thù Vũ Hoàng chùng giọng :

- Đan Phượng không có lỗi trong chuyện này . Không lẽ nội định buộc Đan Phượng phải chịu lỗi lầm của nội cô ấy, khi mà Đan Phượng chỉ là 1 người ngoài cuộc Bà Đông Phát nhượng mày :

- Nhìn thấy Đan Phượng, ta buộc lòng phải nhớ lại nỗi đau ngậm ngùi của ta . Một nỗi đau kéo dài đến mấy chục năm, khiến ta trở thành một phụ nữ độc đoán hà khắc . Không có Đan Phượng , ta vẫn có thể tìm cho con một đứa con gái đẹp hơn nó Vũ Hoàng nhún vai :

- Con chỉ yêu Đan Phượng mà thôi Bà Đông Phát nghiêm nét mặt :

- Ta không bàn cãi nữa . Mau đứng lên theo ta đi về bệnh viện Vũ Hoàng chùng giọng :

- Con mong rằng nội sẽ tác hợp con và Đan Phượng Bà Đông Phát giọng dứt khoát :

- Không bao giờ . Làm gì có chuyện đó Vũ Hoàng nhượng mày :

- Tại sao nội không nghĩ đến nỗi đau của con và Đan Phượng khi phải xa nhau ?

Bà Đông Phát chăm chú nhìn Vũ Hoàng :

- Con yêu Đan Phượng lắm sao ?

Vũ Hoàng vội gật đầu :

- Vâng...

Bà Đông Phát tặc lười :

- Ta còn nhớ là con ghét Đan Phượng đến mức chống lại ta . Không những thế, con còn muốn ta cho Đan PHượng... thôi việc . Chỉ vì ta trọng dụng Đan PHượng, con đã giận ta đến mức bỏ đi đến mấy ngày Vũ Hoàng kêu lên :

- Nội ơi, Đan PHượng đã... quên những chuyện đó, không lẽ nội còn nhắc lại để làm khó con Quay sang Đan Phượng , bà Đông Phát nhướn mày :

- Tại sao cô không nhận lời cầu hôn của Đình Dự ?

Đan Phượng kêu lên :

- Sao bà biết là Đình Dự cầu hôn vợ"i cháu ?

Bà Đông Phát tuyên bố :

- Có chuyện gì mà ta không biết . Ta còn biết là cô đã tặng cho ông chú vô lương tâm của cô một nửa tài sản mà cô được thừa kế nữa đấy Đan Phượng khế cắn môi :

- Cháu không yêu Đình Dự !

Bà Đông Phát nhướn mày :

- Cô không oán Vũ Hoàng sao, về những gì mà Vũ Hoàng đã đối xử" với cô ?

Ngẩng cao đầu, Đan Phượng nhỏ nhẹ :

- Cháu yêu Vũ Hoàng Quay phắt lại nhìn Vũ Hoàng, bà Đông Phát phán:

Quay phắt lại nhìn Vũ Hoàng, bà Đông Phát phán:

- Ta thấy không có lý do gì để... phản đối quyết định của con cả ! Con đã có 1 sự chọn lựa đúng đắn nhất từ trước đến nay !

Vũ Hoàng không tin vào tai của mình nữa . Bật ra khỏi ghế, anh ôm chầm lấy bà Đông Phát :

- Nội vừa nói cái gì ?

Bà Đông Phát giọng bốn cột :

- Ta là người có thói quen chỉ nói 1 lần không lặp lại Vũ Hoàng cười lớn :

- Nội thật là tuyệt vời !

Nắm lấy tay Đan PHượng, Vũ Hoàng dịu dàng bảo :

- Em đi với nội đi !

Đan Phượng ngượng ngùng nhìn bà Đông Phát . Quyết định của bà dù sao cũng làm cô mừng đến choáng váng . Không biết bà có... đánh lừa cô không Đột nhiên bà Đông PHát trêu mếu nói với cô :

- Cháu đến đây Đan Phượng làm theo lời bà . Cô như đi trên 1 đám mây bồng bềnh không trọng lượng Thật khó tin . Một phụ nữ sắt thép như bà Đông Phát, một thời ghét bỏ cô nay lại ôm lấy cô giọng yêu thương :

- Cháu rất xứng đáng với sự kỳ vọng của ta Về mặt xúc động, Đan PHượng chớp mi nói khẽ :

- Cháu cảm ơn bà Bà Đông Phát lắc nhẹ vai Đan PHượng :

- Tình cảm của cháu dành cho Vũ Hoàng làm ta cảm động . Ta chợt nhận ra một điều là ta vô cùng phi lý khi buộc cháu phải chịu trách nhiệm về chuyện xưa kia nội cháu đã làm

. Nhờ lòng vị tha của cháu, ta đã tha thứ cho ông ấy Vũ Hoàng cầm lái bàn tay bà Đông Phát :

- Nội làm con cảm động quá mức Bà Đông Phát mỉm cười :

- Ta thương Đan Phượng hơn là con biết đấy . Không biết con và Đan Phượng sẽ nghĩ như thế nào nếu biết rằng... khi yêu cầu giám đốc Trung Vĩnh tìm 1 cô gái kết toán có những tính cách khác người như thế, mục đích của ta là tìm... vợ cho Vũ Hoàng . Vũ Hoàng cặp bồ lung tung với mấy cô gái chẳng ra gì khiến ta hết sức nản Đan Phượng kêu lên :

- Ôi...

Bà Đông Phát cười lớn :

- Thế cháu không nghĩ ra lý do ta buộc cháu xem .. cuộc đua chó sao Đan Phượng ? Ta đã sắp xếp Vũ Hoàng và cháu gặp nhau ở đó khi ta cố ý mua hai chiếc vé ngồi cạnh nhau . Cháu 1 vé, một vé còn lại ta đã tặng cho Vũ Hoàng Đan Phượng xấu hổ cười . Cô vẫn còn nhớ cô đã buồn buồn nhìn theo Vũ Hoàng khi anh chia tay cô trên bãi biển . Tình yêu đến thật bất ngờ, làm cô ngây ngất Vũ Hoàng giọng vui vẻ:

- Và ngay cả chuyện nội đưa Đan Phượng về nhà nội ở có lẽ cũng nằm trong... chương trình đã được hoạch định của nội ?

Bà Đông Phát cười lớn :

- Cháu đã suy luận rất đúng Vũ Hoàng lắc đầu cười :

- Nội đúng là 1 nhà chiến lược tài ba Vuốt tóc Đan Phượng, bà Đông Phát giọng chân thành :

- Thế mà suýt chút nữa nội đã làm hỏng tất cả chỉ vì 1 lỗi lầm của quá khứ" . May mà sự chân thật của Đan Phượng đã thức tỉnh nội . Khi Đan Phượng xuất hiện trong bệnh viện với gương mặt đầy nước mắt kêu lên : Cháu yêu Vũ Hoàng ! , nội chợt nhận ra rằng tình yêu quả thật là kỳ diệu, nó làm cuộc sống tốt đẹp hơn . Người ta không thể sống bằng lòng thù hận . Sở dĩ nội còn tiếp tục làm khó Đan Phượng là vì nội muốn... kiểm định lại tình yêu của con . Nội đã hoài nghi về tình yêu con dành cho Đan Phượng . Nội không muốn Đan Phượng đau khổ vì con Đan Phượng rưng rưng nước mắt :

- Con cảm ơn nội Vuốt tóc cô dịu dàng , bà Đông Phát giọng cảm động :

- Ta rất thương con . Chính con đã khiến ta trở nên vị tha hơn...

Đoạn kết

Đan Phượng tựa đầu vào ngực Vũ Hoàng . Trong vòng tay ấm áp của anh, cô cảm thấy hạnh phúc hơn bao giờ hết Soi vào đôi mắt mơ màng của cô, Vũ Hoàng trầm giọng :

- Cuộc sống thật diệu kỳ phải không em ? anh không ngờ 1 anh chàng cao ngạo như anh cuối cùng lại bị ánh mắt dịu dàng của em khuất phục Đan Phượng chớp mí :

- Em cũng không ngờ là nội anh đã tìm vợ cho anh thật thú vị như thế Vũ Hoàng đặt ngón tay trở lên đôi môi hồng của Đan Phượng :

- Nói thật đi cưng ! Em yêu anh từ lúc nào thế ?

Đan Phượng nũng nịu :

- Em đã nói rồi . Đó là 1 bí mật . Không bao giờ em kể với anh đâu Anh hôn nhẹ lên chót mũi thanh tú của cô :

- Đâu có bí mật nào tồn tại mãi với thời gian . Quả thật anh rất tò mò muốn biết là anh có... lực hấp dẫn với 1 cô gái đá lạnh như em từ lúc nào Đan Phượng héch mũi lên :

- Em không nói đâu Vũ Hoàng đe dọa. :

- Nói đi . Nếu em không nói , anh sẽ hôn em đó Đan Phượng kêu lên :

- Ốiiiiiiii...

Cô cố vượt khỏi tay anh nhưng vòng tay nồng ấm của anh đã khép lại thật chặt Thật dịu dàng, anh hôn lên mắt rồi lướt nhẹ lên cánh mũi và cuối cùng dừng lại thật lâu trên môi hồng g Những nụ hôn nối tiếp nhau . Thời gian tưởng chừng như vô tận Anh không còn tò mò muốn biết cô yêu anh từ lúc nào . Điều đó không còn ý nghĩa nữa vì từ nay cô mãi mãi là của anh . Tình yêu thật diệu kỳ đã gắn bó hai con người tưởng chừng như xa lạ nhau thành một , suốt đời bên nhau.